

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษาระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี : กรณีศึกษาจากซีรีส์ทางโทรทัศน์

โดย

นางสาวมณีธดา แทนมณี

รหัสนักศึกษา 05550521

เสนอ

อาจารย์สุนทรี โชติติลล

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558

ชื่อหัวข้อบทความวิจัย	การศึกษาระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี : กรณีศึกษาจาก ซีรีส์ทางโทรทัศน์
ชื่อ-นามสกุลนักศึกษา	นางสาวมณีนดา แทนมณี รหัสนักศึกษา 05550521
ชื่อ-นามสกุลอาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์สุนทรี โชติติลก
สาขาวิชาเอก	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2558

บทความคัดย่อ

บทความวิจัยเล่มนี้ เป็นการศึกษาในระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี โดยมีซีรีส์ทางโทรทัศน์ เป็นกรณีศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสุภาพในภาษาเกาหลี โดยแบ่งเป็นการศึกษาความสุภาพในภาษาเกาหลีตามบริบททางสังคม และศึกษารูปแบบและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการปรับระดับความสุภาพของภาษาเกาหลี เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างในการใช้ระดับความสุภาพในภาษาเกาหลีระดับต่างๆ ปัจจัยทางสังคมของเกาหลี และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสนทนาภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันได้ โดยเก็บข้อมูลทั้งทฤษฎี กลวิธีด้านไวยากรณ์ และข้อมูลทางด้านสังคมของเกาหลี เพื่อนำมาวิเคราะห์กรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่อง ประกอบด้วย 학교 2015 (โรงเรียน 2015), 용팔이 (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ), 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง)

จากการศึกษาพบกลวิธีทางไวยากรณ์แบ่งเป็น 3 วิธีหลักๆ คือ 1) การยกย่องประธาน/หัวข้อของประโยค มีวิธีอยู่ 2 กลวิธี คือ การยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติมวิภาคติปัจจัย -(으)시 ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดง และการยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติม/เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของคำในประโยคหลังคำศัพท์ที่จะยกย่อง 2) การยกย่องฝ่ายตรงข้าม/คู่สนทนา มีวิธีอยู่ 3 กลวิธี คือการเปลี่ยนคำลงท้ายประโยคตามระดับต่างๆ แบ่งได้ใหญ่ๆ 2 รูปแบบ คือ เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ รูปแบบเป็นทางการนั้น แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ยกย่องมาก ยกย่องปกติ ไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมาก รูปแบบไม่เป็นทางการ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ

คือ ยกย่อง และไม่ยกย่อง รูปแบบนี้จะใช้โดยการคำนึงถึง ความอาวุโส อายุ ตำแหน่ง และสถานะภาพของคู่สนทนาเมื่อเปรียบเทียบกับสถานะของผู้พูด โดยส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวันนิยมใช้รูปแบบไม่เป็นทางการ กลวิธีที่ 2 คือ การยกย่องคู่สนทนาโดยการใช้คำแสดงความเห็นด้วยแบ่งเป็น 2 ระดับ คือยกย่องและไม่ยกย่อง และสุดท้ายการยกย่องคู่สนทนาโดยการเปลี่ยนคำบุรุษสรรพนาม 3) การยกย่องโดยการใช้คำศัพท์พิเศษ โดยจะมีคำศัพท์บางคำที่สามารถใช้แทนคำศัพท์ปกติเพื่อยกย่องและไม่ยกย่องได้

การศึกษารูปแบบการใช้ภาษาและปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงความรู้สึกในภาษาเกาหลี พบว่า 1) รูปแบบการใช้ภาษาจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในบริบทการสื่อสาร โดยพบว่าจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์ ว่าสถานการณ์นั้นเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เพื่อเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในระดับต่างๆโดยใช้อายุ สถานะทางสังคม ตำแหน่ง และความอาวุโสเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้ความรู้สึก 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาแสดงความรู้สึกต่างๆ พบว่ามี เพศ อายุ และสถานะทางสังคมเป็นปัจจัยในการใช้ความรู้สึก

การศึกษาความรู้สึกในภาษาเกาหลี โดยมีซีรีส์ทางโทรทัศน์ของเกาหลีเป็นกรณีศึกษาทำให้พบว่า โดยส่วนใหญ่แล้ว ในชีวิตประจำวันคนเกาหลีมักใช้รูปแบบไม่เป็นทางการที่สามารถพูดได้เร็วและไม่ซับซ้อน เพราะความเปลี่ยนแปลงไปทางสังคมที่ต้องการความรวดเร็วแบบสังคมสมัยใหม่ แต่ก็ยังคงให้ความสำคัญกับการใช้ความรู้สึกในภาษามาก การเปลี่ยนระดับของภาษาเมื่อสนทนากับบุคคลที่แตกต่างระดับ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นธรรมชาติ โดยการพูดสุภาพกับผู้อาวุโสเป็นสิ่งที่พึงปฏิบัติ ทั้งนี้ในการแบ่งระดับความรู้สึกแบบเป็นทางการ การยกย่องปกติ และไม่ยกย่องปกติ มีคนใช้เป็นส่วนน้อย นอกจากนี้ยังพบว่าเพศ และอาชีพก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการเลือกใช้รูปแบบการลงท้ายของคำ การเลือกใช้ระดับความรู้สึกของภาษา จากการศึกษาทั้งหมดทำให้ตระหนักว่า การเรียนภาษาเกาหลีนั้นจำเป็นต้องเข้าใจทั้งด้านไวยากรณ์ และด้านวัฒนธรรมควบคู่กันไป เพื่อที่จะเข้าใจและใช้ภาษาเกาหลีได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นธรรมชาติแบบคนเกาหลีให้ได้มากที่สุด

คำสำคัญ: คำสุภาพ, ภาษาเกาหลี, คำยกย่อง, ซีรีส์เกาหลี

กิตติกรรมประกาศ

ในการศึกษาครั้งนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์สุนทรี โชติติติก อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่ามาให้คำปรึกษา ให้ความรู้ และคอยชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยฉบับนี้เสมอมา ข้อมูลและความรู้ที่ได้รับจากอาจารย์เป็นประโยชน์อย่างมากในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ถ้าไม่มีคำปรึกษาจากอาจารย์วิจัยฉบับนี้คงไม่สามารถสำเร็จลุล่วง และสมบูรณ์ไปได้

อีกทั้งขอขอบพระคุณแม่ที่เลี้ยงดู ให้การศึกษาที่ดี คอยให้คำปรึกษา และกำลังใจตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้ในทุกๆด้าน ขอขอบคุณเพื่อนๆคณะอักษรศาสตร์ เอกเอเชียเกาหลีทุกคนที่เป็นเพื่อน และฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆไปด้วยกัน ขอขอบคุณซีรีส์เกาหลี ภาษาเกาหลี และประเทศเกาหลีที่เป็นแรงบันดาลใจในการทำวิจัยเรื่องนี้ ขอขอบคุณปาร์คแทจุน(박태준), คิมโฮแจ(김호재) และเพื่อนๆชาวเกาหลีทุกคนที่คอยช่วยเหลือในการทำงานที่เกี่ยวกับภาษาเกาหลี ช่วยตรวจทานบทละครภาษาเกาหลี และเป็นกำลังใจให้ตลอดมา จากความช่วยเหลือและกำลังใจจากทุกคนทำให้การศึกษาวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ค่ะ

มณีนดา แทนมณี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ง
บทที่	
1. บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	13
สมมุติฐาน	13
ขั้นตอนการศึกษา	13
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	14
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
2.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี	15
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
2.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพ	33
2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเกาหลี	40
3. กลวิธีการใช้ไวยากรณ์แสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี	42
3.1 การยกย่องประธาน หรือหัวเรื่องของประโยค	43
3.2 การยกย่องฝ่ายตรงข้าม/คู่สนทนา	45
3.3 การยกย่องโดยการใช้คำศัพท์พิเศษ	59
4. รูปแบบการใช้ภาษาและปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงความสุภาพในภาษา เกาหลี	64
4.1 รูปแบบการใช้ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในบริบทการ สื่อสาร	64
4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาแสดงความสุภาพ	72
5. สรุปและอภิปรายผล	79
5.1 สรุปผลการศึกษา	79
5.2 อภิปรายผลการศึกษา	82
บรรณานุกรม	85

ภาคผนวก	89
ประวัติผู้วิจัย	92

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์สังคม มนุษย์ไม่สามารถอยู่คนเดียวบนโลกโดยไม่มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ในชีวิตประจำวันวันจึงต้องติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นอยู่เสมอเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ สมควร กรียะ (อ้างถึงใน พีระ จิรโสพล, 2542: 1) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า “การสื่อสาร (Communication) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน communis ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Communicate ซึ่งแปลตามตัวอักษรว่า Make Common หมายถึง ทำให้มีสภาพร่วมกัน ซึ่งเป็นความหมายที่ตรงกับธรรมชาติของการสื่อสาร คือ การทำให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน ตรงกัน กล่าวคือ มนุษย์มีการสื่อสารซึ่งกันและกันก็เพื่อเข้าใจให้ตรงกันนั่นเอง ดังนั้นการนิยามความหมายคำว่า การสื่อสาร จึงเป็นการนิยามที่ตั้งอยู่บนรากฐานของรากศัพท์เดิมคือ ความเข้าใจร่วมกัน” เพราะฉะนั้น การสื่อสารก็คือกระบวนการหนึ่งในการถ่ายทอด ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ข่าวสาร ประสบการณ์ของผู้ส่งสารไปสู่ผู้รับสารให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน การสื่อสารนั้นมีประโยชน์อย่างยิ่งทั้งในแง่บุคคลและสังคม

ประโยชน์ในแง่บุคคลคือทำให้เราสามารถรับรู้ความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของผู้อื่น ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน การสื่อสารยังทำให้คนเรามีความรู้และโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต ส่วนประโยชน์ในแง่สังคมคือ การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า ทำให้มนุษย์สามารถสืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมของตนเอง อีกทั้งยังสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมอื่นๆเพื่อนำมาปรับปรุงวัฒนธรรมของตน ตลอดจนการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปสู่คนรุ่นหลังเพื่อดำรงวัฒนธรรมต่อไป หากไม่มีการสื่อสารการพัฒนาจะไม่เกิดขึ้น หากมนุษย์ไม่มีการสื่อสารพูดคุยหรือทำกิจกรรมร่วมกัน มนุษย์คงจะสูญสิ้นเผ่าพันธุ์และอารยะธรรมไปนานแล้ว (จูโรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาศรินทร์ อิมสารายู, 2553: 3) ในการสื่อสารของมนุษย์มีหลายองค์ประกอบที่ต้องคำนึงถึง สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การสื่อความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจในสิ่งที่สื่อต้องการสื่อ แต่นอกจากการสื่อความหมายแล้ว การเลือกคำ การสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือการให้ความสำคัญกับความสุภาพในการใช้ภาษาก็สำคัญ ในการสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผล เช่น การสื่อสารกับ

คนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน หรือการสื่อสารกับคนที่มีความอาวุโสกว่าควรเลือกใช้คำที่สุภาพเพื่อแสดงความเคารพต่อคู่สนทนา ในอีกทางตรงกันข้าม การสื่อสารกับคนที่มีอายุเท่ากัน หรือเพื่อนควรเลือกใช้คำที่แสดงถึงความสนิทสนมต่อคู่สนทนา เป็นต้น ทั้งนี้ การเลือกใช้ความสุภาพที่แตกต่างกันไปในแต่ละระดับบุคคลที่เป็นคู่สนทนา จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล อีกทั้งยังสะท้อนวัฒนธรรมทางการสื่อสารอันจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารด้วย

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาในตระกูลอัลไตอิก (Altaic language family) มีตัวอักษรเรียกว่า ¹‘한글’ อ่านว่า ฮันกิล’ ใช้แทนเสียงแต่ละพยางค์ และเนื่องจากประเทศเกาหลีได้รับอิทธิพลในด้านต่างๆจากจีนมายาวนานโดยเฉพาะด้านวัฒนธรรมทำให้มีการนำเอาตัวอักษรจีนซึ่งในเกาหลีเรียกว่า ²‘한자’ อ่านว่า ฮันจา’ ใช้ร่วมกันด้วย ทำให้คำในภาษาเกาหลีมีทั้งที่เป็นเกาหลีแท้และคำยืมจากภาษาจีนร่วมอยู่ด้วยมาก การเรียงประโยคในภาษาเกาหลีเป็นแบบ ‘ประธาน(S) + กรรม(O) + ภาคแสดง(V)’ ในการสร้างประโยคจะต้องมีคำช่วยต่างๆมาเติมหลังคำนามเพื่อบอกหน้าที่ของคำนามนั้นๆ ว่าเป็น ประธาน กรรม สถานที่ หรือเวลา ในส่วนของภาคแสดงจะมีหน้าที่แสดงกริยาสภาพหรือลักษณะของประธาน มีการเปลี่ยนวิภคิตปัจจัยเพื่อสื่อความหมายในประโยค คือ บอกกาล(Tense), แสดงความสุภาพ (Honorifics), แสดงความเป็นทางการ (Formality), บอกอารมณ์หรือสถานการณ์ (Mood) เช่น คาดเดา คำสั่ง ชักชวน อุทาน เป็นต้น และลักษณะพิเศษอีกอย่างของภาษาเกาหลีคือ ‘การใช้รูปสุภาพ’ เนื่องจากคนเกาหลีนั้นยึดถือคำสอนขงจื้อมาเป็นแบบแผนในการดำรงชีวิตมาตั้งแต่ในอดีตความสัมพันธ์ทางสังคมของคนเกาหลีจึงเน้นความสูงต่ำทางสังคม มารยาททางสังคม เคารพนับถือ และกตัญญูต่อพ่อ แม่ บรรพบุรุษเป็นสิ่งสำคัญ ถึงแม้ในปัจจุบันเกาหลีจะเป็นประเทศหนึ่งที่มีความก้าวหน้า ทันสมัย และมีการรับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามาก แต่การนับถือความอาวุโสของคนเกาหลีก็ยังคงความเข้มข้นอยู่ไม่น้อย แม้ไม่มีการแบ่งคนตามชนชั้นเหมือนกับในอดีตแล้ว แต่ก็ยังมีการนับถือและการแบ่งแยกคนตามอายุ ตำแหน่งในที่ทำงาน รุ่นพี่รุ่นน้อง อย่างเคร่งครัด คนเกาหลีจึงให้ความสำคัญกับการมีมารยาทต่อกันในสังคมเป็นอย่างมาก จนเกิดเป็นชื่อเล่นอีกชื่อหนึ่งของประเทศเกาหลีคือ ³‘동방예의지국’ แปลว่า ประเทศที่นอบน้อมและมีมารยาททางตะวันออก’

¹ 한글 อ่านว่า ฮันกิล แปลว่า ตัวอักษรของชาวฮัน หมายถึง ‘ตัวอักษรเกาหลี’

² 한자 อ่านว่า ฮันจา หมายถึง ตัวอักษรจีน

³ 동방예의지국 อ่านว่า ทงบังเยเอจีกุก แปลว่า ประเทศที่นอบน้อมและมีมารยาททางตะวันออก

ภาษาก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สะท้อนภาพลักษณ์ทางสังคมเช่นนี้ให้แก่ประเทศเกาหลี เพราะในภาษาเกาหลีนั้น มักปรากฏคำและรูปประโยคที่เป็นรูปสุภาพออกมาให้เห็นบ่อยครั้ง ในการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน การใช้ความสุภาพนั้นจะใช้เกณฑ์ด้านอายุ วุฒิภาวะทางสังคม ฐานะทางสังคม และความสนิทสนมมาตัดสินและเลือกใช้ความสุภาพในระดับที่แตกต่างกันไป ทำให้ในการเจอกันครั้งแรกคนเกาหลีมักจะสอบถามอายุหรือสถานะทางสังคมของคู่สนทนาก่อนเสมอ เพื่อการเลือกใช้ระดับภาษาที่ถูกต้องและสุภาพต่อกัน

การแบ่งระดับความสุภาพในภาษาเกาหลีสามารถแบ่งได้ 2 รูปแบบ คือเป็นทางการ และไม่ เป็นทางการ (⁴국립국어원 The National Institute of the Korean Language, 2006:P.221-223) โดยการแบ่งรูปแบบแรกคือ รูปแบบที่เป็นทางการ แบ่งได้เป็น 4 ระดับ คือ ยกย่องมาก ยกย่องปกติ ไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมาก โดยจะมีชื่อเรียกตามการลงท้ายคำของความยกย่องในระดับนั้นๆตามหลักไวยากรณ์ คือ ⁵합쇼체, ⁶하오체, ⁷하게체, ⁸하라체

- 1) ยกย่องมาก (합쇼체) มักใช้กับคนที่เจอเป็นครั้งแรก กลุ่มคนที่ต้องใช้ภาษาที่มีความยกย่องด้วยมากๆ เช่น แขก ลูกค้า เป็นต้น รวมไปถึงการพูดที่ต้องการความเป็นทางการ เช่น การประชุม การกล่าวปราศรัย การการนำเสนองาน การรายงานหน้าชั้นเรียน เป็นต้น
- 2) ยกย่องปกติ (하오체) เป็นรูปแบบที่ไม่ค่อยพบในชีวิตประจำวันมากนักมักใช้ในหมู่คนที่มีอายุมากด้วยกัน รูปแบบนี้จะใช้ในกรณีที่ยากแสดงความยกย่องผู้ฟัง ในการสื่อสารระหว่างผู้พูด และผู้ฟังที่มีอายุไม่ต่างกันมาก หรือผู้พูดเป็นคนที่มีสถานะต่ำกว่าผู้ฟัง
- 3) ไม่ยกย่องปกติ (하게체) เป็นรูปแบบที่ไม่ค่อยพบในชีวิตประจำวันมากนักมักใช้ในหมู่คนที่มีอายุมากด้วยกัน แสดงถึงความสนิทสนมมากขึ้นเล็กน้อยในการสื่อสารระหว่างผู้

⁴ หมายเหตุ : ถอดความภาษาเกาหลีจากหนังสือ ‘외국인을 위한 한국어 문법 1 (ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีสำหรับชาวต่างชาติ 1)

⁵ 합쇼체 (อ่านว่า ฮับชโยเซ) ใช้เรียก ยกย่องมาก (합니다 คำลงท้ายประโยคบอกเล่าในรูปยกย่องมาก)

⁶ 하오체 (อ่านว่า ฮาโอเซ) ใช้เรียก ยกย่องปกติ (하오 คำลงท้ายประโยคบอกเล่าในรูปยกย่องปกติ)

⁷ 하게체 (อ่านว่า ฮาเกเซ) ใช้เรียก ไม่ยกย่องปกติ (하네 คำลงท้ายประโยคบอกเล่าในรูปไม่ยกย่องปกติ)

⁸ 하라체 (อ่านว่า ฮาราเซ) ใช้เรียก ไม่ยกย่องมาก (한다 คำลงท้ายประโยคบอกเล่าในรูปไม่ยกย่องมาก)

พูดและผู้ฟังที่มีอายุเท่ากัน และผู้ฟังที่อายุหรือสถานะต่ำกว่า เช่น การพูดกันระหว่างเพื่อน การพูดกันระหว่างครูที่มีอายุมากพูดกับลูกศิษย์ที่มีอายุมาก พ่อตาแม่ยายพูดกับลูกเขย เป็นต้น

4) 'ไม่ยกย่องมาก (하라체) การคุยกันกับเพื่อนสนิท และผู้ใหญ่คุยกับเด็กเท่านั้น

รูปแบบในการแบ่งข้างต้นคือ 'เป็นทางการ' มักจะใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ โดยจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์และโอกาสที่จะพูดมาก รูปแบบเป็นทางการนี้เป็นวิธีการแสดงความยกย่องที่จะต้องนึกถึงอายุและสถานะทางสังคมของตนเองโดยนำมาเปรียบเทียบกับคู่สนทนา เพื่อเป็นการให้เกียรติและแสดงความเคารพคู่สนทนาได้อย่างถูกต้อง ในการแสดงความสุภาพในรูปแบบนี้จะต้องคำนึงถึง อายุ ตำแหน่งหน้าที่การงาน สถานะภาพทางสังคม เป็นเกณฑ์หลักในการเลือกระดับในการใช้เพื่อที่จะเลือกใช้คำและไวยากรณ์เพื่อนแสดงความยกย่องอย่างระมัดระวัง

รูปแบบ 'ไม่เป็นทางการ' ในการแบ่งรูปแบบนี้มักใช้กับคู่สนทนาที่เป็นคนสนิท ให้ความรู้สึกใกล้ชิดมากกว่าแบบเป็นทางการ เช่น รุ่นพี่ รุ่นน้องในโรงเรียน ในที่ทำงาน เพื่อนร่วมงาน รวมไปถึงคนอื่นๆที่เป็นคนสนิทกัน เพื่อแสดงความสนิทสนมและความสบายๆต่อคู่สนทนา แบ่งเป็น 2 ระดับคือ ยกย่องทั่วไป และไม่ยกย่องทั่วไป โดยจะมีชื่อเรียกตามการลงท้ายคำของความรู้สึกในระดับนั้นๆ ตามหลักไวยากรณ์ คือ ⁹해요체 และ ¹⁰해체

- 1) ยกย่องทั่วไป (해요체) ใช้ในสถานการณ์เดียวกับยกย่องมากและยกย่องปกติในรูปแบบเป็นทางการ ทำให้มีชื่อเรียกอีกชื่อคือ ¹¹두루높임 (ยกย่องทั่วไป)
- 2) ไม่ยกย่องทั่วไป (해체) ใช้ในสถานการณ์เดียวกับไม่ยกย่องปกติและไม่ยกย่องมากในรูปแบบเป็นทางการ ทำให้มีชื่อเรียกอีกชื่อคือ ¹²두루낮춤 (ไม่ยกย่องทั่วไป)

รูปแบบไม่เป็นทางการ การเลือกใช้ผู้พูดจะตัดสินใจเลือกระดับจากความรู้สึกว่ามีความใกล้ชิดกับคู่สนทนาหรือไม่ตามความคิดของผู้พูดเอง มีการคำนึงถึงสถานะภาพทางสังคมและอายุอยู่

⁹ 해요체 (อ่านว่า แฮโยเซ) ใช้เรียก คำสุภาพ (해요 คำลงท้ายประโยคบอกเล่าในรูปสุภาพ)

¹⁰ 해체 (อ่านว่า แฮเซ) ใช้เรียก คำสุภาพ (해 คำลงท้ายประโยคบอกเล่าในรูปสนิทสนม)

¹¹ 두루높임 (อ่านว่า ทูรูนบิม) 두루 แปลว่า โดยทั่วไป 높임 แปลว่า ทำให้สูง ในที่นี้หมายถึง 'การยกย่องโดยทั่วไป'

¹² 두루낮춤 (อ่านว่า ทูรูนจชุม) 두루 แปลว่า โดยทั่วไป 낮춤 แปลว่า ทำให้ต่ำลง ในที่นี้หมายถึง 'การไม่ยกย่องโดยทั่วไป'

บ้าง แต่มีความยืดหยุ่นมากกว่า รูปแบบนี้จึงเป็นการแสดงความสนิทสนม และความสบายใจต่อคู่สนทนา ทำให้คู่สนทนา รู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกันมากกว่ารูปแบบเป็นทางการ

ตารางแสดงระดับความสุภาพ

เป็นทางการ (격식체)		ไม่เป็นทางการ (비격식체)	
ระดับความสุภาพ (높임 등급)		ชื่อเรียก	ระดับความสุภาพ (높임 등급)
ยกย่อง (높임)	ยกย่องมาก (아주높임)	합쇼체	ยกย่อง (두루높임)
	ยกย่องปกติ (예사높임)	하오체	
ไม่ยกย่อง (안높임)	ไม่ยกย่องปกติ (예사낮춤)	하게체	ไม่ยกย่อง (두루낮춤)
	ไม่ยกย่องมาก (아주낮춤)	하라체	

ในการเลือกใช้รูปแบบเป็นทางการในระดับการยกย่องนั้นมักใช้พูดในที่สาธารณะ ที่ทำงาน หรือในการพูดคุยที่เป็นพิธีการ เป็นการแสดงความสุภาพ และเคารพต่อกันระหว่างคู่สนทนา ส่วนในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการนั้นมักจะใช้ในชีวิตประจำวัน หรือการพูดคุยที่เป็นเรื่องส่วนตัวอยู่ในระดับบุคคล ให้ความรู้สึกสนิทสนมต่อกันระหว่างคู่สนทนา โดยเฉพาะในระดับ 합쇼체 จะเป็นการที่ผู้พูดแสดงความนอบน้อมและเคารพผู้ฟังเป็นอย่างมาก หรืออาจจะใช้ในกรณีที่คู่สนทนาไม่สนิทกัน เป็นไม่คนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ในขณะที่เมื่อเทียบกับ 해요체 แล้วนั้น 합쇼체 จะให้ความรู้สึกถึงความสุภาพมากกว่า แต่ 해요체 จะให้ความรู้สึกสนิทสนมมากกว่า (국립국어원 The National Institute of the Korean Language, 2006:P.221-223)

จากการศึกษาค้นคว้าในเบื้องต้นงานวิจัยอื่นๆ ผู้วิจัยพบว่าม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพอยู่มากและหลากหลาย ประจวบ ยืนเสน (2548) ได้ศึกษาความสุภาพในภาษาเกาหลีเพื่ออธิบายลักษณะของการแสดงความสุภาพของภาษาเกาหลี ซึ่งได้อธิบายเชิงโครงสร้างและทางด้านวัฒนธรรม พบว่าภาษาเกาหลีมีการแสดงความสุภาพทั้งด้านไวยากรณ์และด้านคำศัพท์ ในด้าน

ไวยากรณ์ ได้แก่ การแสดงคุณภาพต่อประธานของประโยคโดยใช้ปัจจัย¹³ -시(si)- และปรากฏอยู่ระหว่างพยางค์สุดท้ายของต้นคำและท้ายคำ การแสดงคุณภาพต่อผู้ฟังจะปรากฏในภาคแสดงมีทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และพูดถึงการแสดงคุณภาพด้วยคำศัพท์ ส่วนตรรกวิทยา มิ่งขวัญ (2552) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจและทัศนคติเกี่ยวกับภาษาสุภาพรूपยกย่องและรูปถ่อมตนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยหลังการเรียนรู้อะดับขั้นต้นเพื่อศึกษาความเข้าใจของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษา การเรียนการสอน รวมไปถึงการใช้ภาษาสุภาพรूपยกย่องและรูปถ่อมตนในภาษาญี่ปุ่นหลังการเรียนรู้อะดับขั้นต้น และเพื่อที่จะนำมาพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น และสุดท้าย จันทรเพ็ญ ศักดิ์ชัยเจริญกุล (2553) ได้กล่าวถึงรูปแบบและปัจจัยในการปรับระดับความสุภาพขณะสนทนาภาษาญี่ปุ่นของชาวไทยผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับชาวญี่ปุ่น พบว่าการปรับระดับความสุภาพของคนญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านจิตใจและเนื้อหาในการสนทนา ความสัมพันธ์และปัจจัยด้านสังคมดังกล่าวนี้ คือ อายุ ส่วนชาวไทยนั้นการปรับระดับความสุภาพระหว่างสนทนามีปัจจัยทางด้านจิตใจแต่ไม่สัมพันธ์กับปัจจัยด้านสังคม อายุ หรือเนื้อหาในการสนทนา นอกจากนี้ยังพบว่ามุมมองในด้านเนื้อหาในการสนทนาของคนไทยและคนญี่ปุ่นมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะมุมมองเรื่องความเป็นส่วนตัวของเนื้อหา ในการศึกษาคุณภาพทำให้มองเห็นวัฒนธรรมและสังคม ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศต้องมีความเข้าใจทั้งตัวภาษาและปัจจัยต่างๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สัมฤทธิ์ผล

ผู้วิจัยสนใจศึกษาคุณภาพในภาษาเกาหลีในระดับต่างๆ โดยจะศึกษาคุณภาพในภาษาเกาหลีจาก ซีรีส์เกาหลี (ละคร) โดยจะศึกษาจากซีรีส์ 3 เรื่อง คือ **학교** 2015 (โรงเรียน 2015), **응팔이** (หมอลีออนที่เก่งกาจ) และ **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง) เพื่อศึกษาการใช้ระดับความสุภาพในระดับต่างๆกันในบริบททางสังคมที่แตกต่างกันไปของซีรีส์ทั้ง 3 เรื่อง

เรื่องที่ 1 **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) เรื่องราวของนักเรียนในยุค 2015 ซึ่งเกิดขึ้นในโรงเรียนมัธยมปลายแห่งหนึ่ง ตัวเอกของเรื่องเป็นนักเรียนที่ต้องอยู่ในสังคมที่มีการแข่งขันและแรงกดดันจากสังคมสูงของเกาหลี นักเรียนเกาหลีส่วนใหญ่จึงต้องตั้งใจเรียน คนอ่อนแอเป็นเหยื่อของคนที่แข็งแกร่งกว่า ทำให้ในห้องเรียนมักจะมีเด็กที่โดนแกล้ง (**왕따**) เสมอเพราะอ่อนแอกว่าเพื่อน แต่ไม่

¹³ ปัจจัย -시(si)- เป็นปัจจัยที่ใช้เติมหลังรากศัพท์คำกริยาเพื่อยกย่องบุรุษที่ 2 และ 3

มีใครสามารถช่วยหรือคิดที่อยากจะช่วยเพราะตัวเองมัวแต่สนใจเรื่องของตัวเองและกลัวว่าจะโดน
แกล้งไปด้วย เรื่องนี้เล่าถึงชีวิตในโรงเรียน สายสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ทำให้ผู้วิจัยสามารถศึกษาความ
สุภาพจากบริบททางสังคมที่เป็นโรงเรียน

ตัวอย่าง 공태광 : 야 밥 먹으러 가자. 뭐? 점심 시간이잖아.

กงแทกวาง : เฮ้ย! ไปกินข้าวกัน... อะไร? เวลาอาหารกลางวันแล้ว

이은비 : 어.. 나 밥생각 없어.

อีอินบี : อืม... ฉันไม่ค่อยอยากกิน

공태광 : 그래? 알았다.

กงแทกวาง : จังหรือ? เข้าใจแล้ว

이은비 : 공태광! 너 급식실 안가고 또 왜 왔어?

อีอินบี : กงแทกวาง ทำไมนายไม่ไปโรงอาหาร มาทำไมอีก?

공태광 : 너 요즘 착각이 좀 심하다. 나도 밥생각 없어. 아저씨! 여기 여기
역시 우리나라는 배달의 민족이 아니냐.

กงแทกวาง : ช่วงนี้ หลงตัวเองมากไปหน่อยนะ ฉันก็ไม่ค่อยอยากกินเหมือนกัน ลุง!
ทางนี้ ทางนี้ นี่สิ ประเทศเราประเทศแห่งการส่งของไง

배달부 : 세강고 운동장 스텐드 잘생긴 남자 맞아요?

คนส่งอาหาร : โรงเรียนมัธยมปลายเซกัง อัฒจรรย์ข้างสนามบาส ผู้ชายหน้าตาดีใช่
ไหมครับ?

공태광 : 정확하게 찾아오셨네요.

กงแทกวาง : มาถูกแล้วครับ

배달부 : 어이구... 만사천원입니다. 맛있게 드세요.

คนส่งอาหาร : โถ... 13,000วอนครับ ทานให้อร่อยนะครับ

이은비 : 야 공태광

อีอินบี : นี่! กงแทกวาง

공태광 : 야! 밥맛 없을 때는 짜장면이지.

กงแทกวาง : นี่! เวลาไม่อยากอาหารต้องจางังมยอนไง

(학교 2015 ออกอากาศทางช่องKBS เมื่อวันที่ 25 พ.ค. 2558)

จากตัวอย่าง ตัวละครมีความสัมพันธ์ในระดับเพื่อน โดยมีการใช้คำว่า ‘야’ ในการเรียก มีการแทนตัวเองด้วยคำว่า ‘나’ และแทนคู่สนทนาด้วยคำว่า ‘너’ ในด้านไวยากรณ์มีการลงท้ายประโยคด้วยคำในระดับสนิทสนม (해체) แต่กับคนส่งอาหารมีการใช้ปัจจัย ‘-(으)시’ และลงท้ายด้วยรูปสุภาพแบบไม่เป็นทางการ (해요체) และรูปยกย่อง (합쇼체)

เรื่องที่ 2 **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) เรื่องราวความรักระหว่างตัวเอกหญิงเป็นลูกสาวประธานบริษัทอันชินที่ประสบอุบัติเหตุกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่บนชั้น 12 ในเขตหวงห้ามของโรงพยาบาลอันชิน ตัวเอกชายของเรื่องเป็นหมอชื่อดังที่เก่งกาจประจำโรงพยาบาลแต่ต้องหาเงินใช้หนี้ที่เกิดจากการรักษาพยาบาลของน้องสาว จึงต้องทำทุกอย่างที่ได้เงินไม่ว่าจะผิดจรรยาแพทย์ก็ตามเพื่อใช้หนี้ เขาได้รับหน้าที่ให้ดูแลลูกสาวของประธานบริษัทจึงทำให้ทั้งคู่ตกหลุมรักกัน เรื่องนี้เล่าถึงชีวิตหมอและจรรยาแพทย์ และในอีกมุมหนึ่งก็เล่าถึงการแก่งแย่งชิงดีในบริษัทใหญ่ มีการจัดลำดับตำแหน่งต่างๆในสังคมการทำงานของเกาหลี ทำให้ผู้วิจัยสามารถศึกษาความสุภาพจากบริบททางสังคมที่เป็นสถานที่ทำงาน

ตัวอย่าง **이채영** : 비켜! 내가 내 남편의 법적 보호자야! 니들이 뭔데 막아?

อีแฮยอง : หลบไป! ฉันเป็นผู้ปกครองของสามีฉันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย พวกแกเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาขวาง

보디การ์ด 1 : 저희는 모릅니다. 위에서 시키는 대로 할 뿐입니다.

บอดีการ์ด 1 : พวกเรายังไม่ได้รับคำสั่งครับ พวกเราแค่ทำตามคำสั่งของเบื้องบนเท่านั้น

애채영 : 뭐? 위가 누구야? 위가 누구냐고!

อีแฮยอง : อะไรนะ? ใครคือเบื้องบน? ฉันถามว่าใครคือเบื้องบน?

김태현 : 사모님 진정하시고요. 제가 들어갈게요. 뭐하는거야?

คิมแทฮยอน : คุณนายใจเย็นก่อนนะครับ ผมจะเข้าไปเอง ทำอะไรของพวกแก?

보디การ์ด 2 : 죄송합니다. 부군님

บอดีการ์ด 2 : ขอประทานโทษด้วยครับ คุณผู้ชาย

보안실장 : 나오셨습니까? 부군님

หัวหน้าบอดีการ์ด : มาแล้วหรือครับ? คุณผู้ชาย

김태현 : 과장님?

คิมแทฮยอน : หัวหน้าแผนก?

이과장 : 아... 오셨습니까? 부군님

หัวหน้าแผนก(หมอ)อี : อ่า.. มาแล้วหรือครับ? คุณผู้ชาย

이채영 : 지금 뭐 하는거야? 내가 내 남편 만나겠다고 당신들이 뭔데 막아?

อีแฮยอง : ตอนนี้พวกแกกำลังทำอะไรกัน? ฉันจะไปหาสามีของฉัน พวกคุณมีสิทธิ์อะไรมาขวาง?

보안실장 : 사모님? 한도준 전임 회장님께서 사모님의 접근을 금지시켜달라는 요청을 하셨습니다. 사모님을 뵈고 싶지 않으신 모양입니다.

หัวหน้าบอดีการ์ด : คุณนาย? นี่เป็นคำขอของท่านประธานคนเก่าฮันโทจุน ไม่ใช่คุณนายเข้าพบเด็ดขาดครับ ดูเหมือนว่าท่านจะไม่อยากพบคุณนายนะครับ

이채영 : 뭐? 접근금지? 그 사람이 나를 만나고 싶어하지 않는다고?

อีแฮยอง : อะไรนะ? ห้ามเข้าพบ? เขาบอกไม่อยากพบฉันอย่างนั้นหรือ

보안실장 : 네. 그리고 원하시는 대로 이혼에는 합의해주신다는 말씀을 전해셨습니다. 변호사를 만나보시지요.

หัวหน้าบอดีการ์ด : ครับ แล้วก็ท่านฝากมาบอกว่าท่านตกลงจะหย่าตามที่คุณนายต้องการแล้ว ให้ไปพบกับทนายได้เลยครับ

(용팔이 ออกอากาศทางช่องSBS เมื่อวันที่ 23 ก.ย. 2558)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่ามีการใช้ระดับที่หลากหลายเพราะตัวละครมีสถานะที่แตกต่างกัน ตัวละครอีแฮยองมีสถานะที่สูงกว่าจึงใช้คำว่า ‘나’ ‘내가’ และ ‘내’ ในการแทนตัวเอง และใช้การลงท้ายประโยคด้วยคำในรูปแบบไม่ยกย่องทั่วไป (해체) เช่นเดียวกับตัวละครคิมแทฮยอนที่ใช้การลงท้ายประโยคด้วยรูปแบบไม่ยกย่องทั่วไป (해체) กับบอดีการ์ด แต่คิมแทฮยอนก็มีการใช้คำว่า ‘님’ ที่

แปลว่าคุณหรือท่านเพื่อยกย่องหัวหน้า และลงท้ายด้วยรูปยกย่องทั่วไป (해요체) ส่วนบอดีการ์ด
 หัวหน้าบอดีการ์ด และหัวหน้าแผนกจะลงท้ายประโยคด้วยรูปยกย่องมาก (합쇼체) และรูปยกย่อง
 ทั่วไป (해요체) เพื่อแสดงความสุภาพต่อตัวละครคิมแท ฮยอนและอีแซยงที่มีสถานะสูงกว่า และยัง
 มีการใช้ ‘사모님’ เป็นคำที่ใช้เรียภรรยาของผู้ที่มีตำแหน่งสูงในเชิงยกย่อง และ ‘부군님’ เป็นคำที่
 ใช้เรียกสามีของผู้อื่นอย่างยกย่อง

เรื่องที่ 3 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) เรื่องราวของหญิงวัย 38 ปี ที่กลับมาเรียน
 มหาวิทยาลัย เพราะโดนสามีขอย่ำด้วยสาเหตุว่าเธอโง่ และเข้าใจผิดว่าตัวเองกำลังจะตายจึงอยาก
 ทำสิ่งที่เธอไม่เคยทำมาก่อนเพื่อเติมเต็มชีวิตวัย 20 ที่หายไปการเลี้ยงลูก เพราะเธอมีลูกตั้งแต่อายุ 20
 จึงต้องแต่งงานและย้ายไปอยู่กับสามีที่กำลังจะไปเรียนต่อที่เยอรมัน เมื่อเธอเข้ามาเรียนในมหาลัยก็ทำ
 ให้เธอเจอปัญหามากมาย ทั้งการใช้ชีวิตที่แตกต่างไปจากยุคของเธอ และการปรับตัวเข้ากับเพื่อนใน
 มหาวิทยาลัยซึ่งมีความต่างด้านอายุเป็นกำแพงที่ทำให้เธอไม่สามารถเข้ากับเพื่อนๆ ได้ รวมไปถึงการ
 หลบสามีที่เป็นอาจารย์และลูกที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกันเพื่อไม่ให้ทั้งคู่ลำบากใจ เรื่องนี้มีทั้ง
 เรื่องราวในมหาวิทยาลัย ความเป็นเพื่อน รุ่นพี่รุ่นน้อง และเรื่องราวความสัมพันธ์ในครอบครัวทำให้
 ผู้วิจัยสามารถศึกษาความสุภาพจากบริบททางสังคมที่เป็นมหาวิทยาลัย และครอบครัว

ตัวอย่าง 김우철 : 뭐해?

คิมอุซอล : ทำอะไร

ฮาโนรา : 도시락 싸요.

ฮาโนรา : ห่อข้าวกล่องค่ะ

김우철 : 도시락은 왜 또?

คิมอุซอล : ข้าวกล่องทำไมอีก?

ฮาโน라 : 현석이 주려고요.

ฮาโนรา : ว่าจะเอาไปให้ฮยอนซอกค่ะ

김우철 : 차현석? 아니.. 저때도 그 자식 준다고 싸더니 또 준다고?

คิมอุซอล : ชาฮยอนซอก? ไม่สิ.. ตอนนั้นก็เห็นทำไปให้อีหมอนั้น จะให้อีกแล้วหรือ?

ฮาโน라 : 고마운 일이 있어서요.

ฮาโนรา : เพราะว่ามีเรื่องที่ต้องขอบคุณค่ะ

김우철 : 뭘 그렇게 자꾸 고마워? 무슨 대단한 고마운 일이 길래..

나이가 몇인데 질투짜전을 사람 참... 그건 또 어떻게 알았어? 내가 발전위원회 축제에 돌아다녀 볼거? 애썼어 애썼는데..

김우철 : จะขอบคุณอะไรกันนักกันหนา? เรื่องขอบคุณอะไรยิ่งใหญ่ขนาดนั้น..

อายุเท่าไรแล้วมาหึงกัน คนเรา จริงๆเลย.. แล้วก็รู้อย่างไรว่าผมเดินดูงานเทศกาลของมหาวิทยาลัยกับพวกคณะกรรมการ? พยายามมากๆ พยายามได้ดีแล้ว..

하노라 : 지금 무슨 소리 하시는 거예요?

ฮา노라 : คุณกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่หรือคะ?

김우철 : 아! 너? 도서관 만나갔냐? 지금 시간이 몇인데?

김우철 : อ้าว! แก? ยังไม่ไปห้องสมุดอีกหรือ? นี่มันก็โมงก็ยามแล้ว?

김민수 : 죄송합니다. 피곤해서 늦잠 잤어요.

김민수 : ขอโทษครับ ผมเหนื่อยมากเลยตื่นสาย

김우철 : 니 나이가 몇인데 벌써 피곤해.

김우철 : อายุแก่เท่านี้เหนื่อยแล้วหรือ

하노라 : 혹시... 도시락 안필요하지? 주먹밥인데...

ฮา노라 : ว่าแต่ว่า... ต้องการข้าวกล่องไหม? ข้าวปั้นนะ...

김민수 : 가져갈게.

김민수 : เดี่ยวเอาไปด้วย

하노라 : 어? 어... 자

ฮา노라 : 히మ్? 아... นี่สิ

김민수 : 다녀오겠습니다.

김민수 : ไปก่อนนะครับ

하노라 : 응.

ฮา노라 : 잤

김우철 : 그래.

김우철 : ดีแล้ว

하노라 : 이걸 내꺼예요.

ฮา노라 : อันนี้ของฉันค่ะ

김우철 : 에이... 당신 줄려고...

คิมอุซอล : เปล่า... ผมแค่จะหยิบมาให้คุณไง

(두 번째 스물살 ออกอากาศทางช่องTVN เมื่อวันที่ 25 ก.ย. 2558)

จากตัวอย่าง เป็นความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ตัวละครคิมอุซอลที่เป็นพ่อจะใช้การลงท้ายประโยคด้วยคำในรูปแบบไม่ยกย่องทั่วไป (해체) ในการสนทนาทั้งกับฮาโนราที่มีสถานะเป็นภรรยา และคิมมินซูที่มีสถานะเป็นลูก ส่วนตัวละครฮาโนราจะใช้การลงท้ายประโยคด้วยคำในรูปแบบไม่ยกย่องทั่วไป (해체) ในการสนทนากับคิมมินซูที่เป็นลูกแต่จะใช้รูปแบบยกย่องทั่วไป (해요체) กับคิมอุซอลที่เป็นสามี ในขณะที่ตัวละครคิมมินซูจะใช้รูปแบบยกย่องมาก (합쇼체) และรูปแบบยกย่องทั่วไป (해요체) เพื่อแสดงความสุภาพต่อพ่อ แต่ใช้รูปแบบไม่ยกย่องทั่วไป (해체) กับแม่

เมื่อพิจารณาข้อมูลต่างๆที่ได้ศึกษาและพบเห็นโดยเบื้องต้นพบว่า การแสดงความสุภาพในภาษาเกาหลีมีแบบแผนที่ตายตัว ทั้งด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ทำให้ผู้เรียนภาษาเกาหลีจะต้องจดจำและทำความเข้าใจเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันและในการทำงานกับคนเกาหลี แต่ความต่างกันทางวัฒนธรรม ทำให้ผู้เรียนภาษาเกาหลีที่เป็นชาวต่างชาติไม่สามารถเข้าใจและใช้ได้อย่างคนเกาหลีจริงๆ การเรียนรู้ทั้งจากตำราและการความเคยชินกับภาษาโดยการใช้ภาษาเกาหลีบ่อยๆจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง แต่บางคนก็ไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับคนเกาหลีจริงๆทำให้ไม่สามารถเคยชินกับภาษาได้ การศึกษาจากสื่อบันเทิงจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจ โดยเฉพาะซีรีส์ (ละครชุด) เพราะซีรีส์เป็นการจำลองชีวิตจริงของคน มีการนำเสนอเรื่องราวต่างๆที่แตกต่างกันไปตามเนื้อเรื่อง บริบททางสังคมในแต่ละเรื่องก็มีความแตกต่างหลากหลาย เช่น ในโรงเรียน ในที่ทำงาน และในครอบครัว เป็นต้น ทำให้เห็นการใช้ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงภาษาที่ใช้ยังคงเป็นภาษาที่ทันสมัยในซีรีส์ที่จำลองขึ้นมาให้เราได้รับชม ทำให้ผู้เรียนภาษาเกาหลีได้รับความรู้และความบันเทิงไปพร้อมๆกัน จากความน่าสนใจดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา “การศึกษาระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี : กรณีศึกษาจากซีรีส์ทางโทรทัศน์” เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจปัจจัยที่ทำให้มีการใช้ความสุภาพและการปรับระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี รวมไปถึงการเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมของเกาหลี เพื่อการปรับระดับความสุภาพในบริบทและสถานการณ์ที่ต่างกัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการใช้ความสุภาพในภาษาเกาหลีตามบริบททางสังคม
2. เพื่อศึกษารูปแบบและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการปรับระดับความสุภาพของภาษาเกาหลี

สมมุติฐาน

บทสนทนาภาษาเกาหลี มีการใช้ระดับภาษาแสดงความสุภาพแบ่งเป็นรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในรูปแบบเป็นทางการได้ 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) ยกย่องมาก (합쇼체) 2) ยกย่องปกติ (하오체) 3) ไม่ยกย่องปกติ (하계체) 4) ไม่ยกย่องมาก (하라체) และในรูปแบบไม่เป็นทางการ 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) ยกย่อง (해요체) 2) ไม่ยกย่อง (해체) ซึ่งจากแตกต่างกันออกไปตามบริบททางสังคมและสถานการณ์ในการสื่อสาร

ขั้นตอนในการศึกษา

1. รวบรวมเอกสารอธิบายการใช้คำยกย่อง ดังนี้ ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีเบื้องต้น, 국어 교육을 위한 국어 문법론 (การอธิบายไวยากรณ์ภาษาเกาหลีสำหรับการสอนภาษาเกาหลี), 외국인을 위한 한국어 문법 1 (ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีเพื่อชาวต่างชาติ), 높임과 호칭어 (คำสุภาพและคำเรียก)
2. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องและบทความวิจัยอื่นๆ ดังนี้ การแสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี, การศึกษารูปแบบและปัจจัยในการปรับระดับความสุภาพขณะสนทนาภาษาญี่ปุ่นของชาวไทยผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับชาวญี่ปุ่น, ความเข้าใจและทัศนคติเกี่ยวกับภาษาสุภาพรูปยกย่องและรูปถ่อมตนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยหลังการเรียนรู้อะดับขั้นต้น
3. ศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยการศึกษาจากบทละครในซีรีส์ เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015), 용팔이 (หมอลือคนผู้เก่งกาจ), 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง)
4. เรียบเรียง สรุป และอภิปรายด้วยการพรรณนา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความแตกต่างในการใช้ระดับความสุภาพในภาษาเกาหลีระดับต่างๆและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสนทนาภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวัน
2. ทำให้ทราบปัจจัยทางสังคมในการใช้ภาษาแสดงความสุภาพของคนเกาหลี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่ใช้เป็นกรอบคิดในงานวิจัย มีดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพ

2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเกาหลี

2.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี

การแสดงความความสุภาพในภาษาเกาหลี (โดยการยกย่อง)

การยกย่อง เวลาที่สื่อสารกันเกี่ยวกับคนหรือสิ่งของจะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของหลายๆสิ่งไม่ได้มีเพียงแค่คนที่พูดและคนที่ฟัง แต่ในประโยคหนึ่งจะมีทั้งประธานและกรรมที่มีลำดับชั้นแตกต่างกันออกไป

ในภาษาเกาหลี ความสัมพันธ์ของคนที่มียุมากและน้อย, ตำแหน่งหรือสถานะทางสังคมที่สูงและต่ำ, ระดับความสนิทสนมระหว่างคู่สนทนา หรือระดับความเป็นทางการของสถานการณ์นั้นๆ ภาษาที่ใช้พูดก็แตกต่างกันออกไปตามระดับชั้นนั้นๆ วิธีการยกย่องก็แตกต่างกันไป มีทั้ง กรณีที่ผู้พูดจะต้องยกย่องผู้ฟัง, กรณีที่จะต้องยกย่องประธานของประโยค และกรณีที่กตตัวเองให้ต่ำลงพร้อมกับยกย่องฝ่ายตรงข้ามก็มี ภาษาเกาหลีนั้นเป็นภาษาวิธีการยกย่องมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลง ดังกรณีต่างๆ ที่กล่าวข้างต้น การผันรูปยกย่องก็ต่างกันไปตามสถานการณ์

การผันรูปยกย่องแบ่งออกเป็น 2 ประเภท อันแรกตามตัวอย่างที่ (1 나) และ (2 나) การเติมส่วนเติม ‘-(으)시-’, ‘-습니다/-습니다’ ในส่วนภาคแสดงตามลำดับชั้น เป็นการสร้างตามหลักไวยากรณ์ และตามตัวอย่าง (3 나) การเปลี่ยนในด้านคำศัพท์ ตามความหมาย เช่น ‘주다’ แปลว่า ให้ เมื่อยกย่องจะกลายเป็น ‘드리다’

(1) 가. 수민이는 회사에 갔다. (ซูมินไปบริษัทแล้ว)

나. 아버지는 회사에 가셨(-시)었다. (คุณพ่อไปบริษัทแล้ว)

(2) 가. 민수야, 수민이 지금 집에 **없다**. (มินซู, ตอนนี้ชูมินไม่อยู่ที่บ้าน)

나. 할머니, 수민이 지금 집에 **없습니다**. (คุณย่า, ตอนนี้ชูมินไม่ได้อยู่ที่บ้านครับ/ค่ะ)

(3) 가. 수민이가 미진에게 **설물을 주었다** (ชูมินให้ของขวัญแก่มีจิน)

나. 수민이가 아버지께 **설물을 드렸다**. (ชูมินมอบของขวัญให้คุณพ่อ)

1. การยกย่องประธาน หรือหัวข้อของประโยค

ในการยกย่องแบบนี้จะเป็นการยกย่องที่ประธาน กล่าวคือ เป็นการยกย่องประธานหรือคนที่พูดถึงตามหลักไวยากรณ์ โดยจะมีความหมายเพื่อแสดงความเคารพนับถือประธานหรือผู้ที่กล่าวถึงในประโยคนั้นๆ ในการยกย่องประธานนั้นจะมี อายุ ตำแหน่งหน้าที่ตามบริบททางสังคม เป็นตัวกำหนดในการแบ่งระดับการใช้

(4) 가. 선생님께서 **오셨습니다**. (คุณครูมาแล้วครับ/ค่ะ)

나. 어머니, 오늘 **뭘 하셨어요?** (คุณแม่, วันนี้ทำอะไรมาครับ/ค่ะ)

ประธานของประโยค (4 가), (4 나) คือ ‘선생님 แปลว่า คุณครู, 어머니 แปลว่า คุณแม่’ มีระดับชั้นทางสังคมที่สูงกว่าผู้พูด ในส่วนภาคแสดงของประโยค ‘**오셨습니다, 하셨어요**’ จึงมีการเติมวิภาคติปัจจัยเพื่อยกย่องประธานของประโยค

โดยทั่วไป ในการยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ คำในภาคแสดง จะมีการเติมวิภาคติปัจจัย ‘-(으)시’ ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดง (ภาคแสดงที่มีการเคลื่อนไหวหรือภาคแสดงที่บอกลักษณะ)

(5) 가. 어제 할아버지께서 서울에 **오셨습니다**. (เมื่อวานคุณปู่มาที่โซล)

나. 어머니는 책을 많이 **읽으십니다**. (คุณแม่อ่านหนังสือเยอะ)

다. 저분이 우리 선생님이**십니다**. (คุณคนนั้นคือคุณครูของเรา)

จาก (5 가) ‘**오셨습니다**’ มาจากรากศัพท์ **오** เติมวิภาคติปัจจัยแสดงการยกย่อง ‘-시’ เติมวิภาคติปัจจัยแสดงอดีต ‘-었- และเติมคำลงท้าย ‘-습니다’ ลงไปเพื่อยกย่องคุณปู่ตัวเอง (5 나) และ (5 다) ก็เช่นเดียวกัน ประธานของประโยค (5 나) คือคุณแม่ ทำให้ต้องเปลี่ยนรูปภาค

แสดงเพื่อยกย่องคุณแม่ รากศัพท์ ‘-을’ เดิมวิภคติปัจจัยแสดงการยกย่อง ‘-으시’ และคุณครู รากศัพท์ ‘선생님이’ เดิมวิภคติปัจจัยแสดงการยกย่อง ‘-으시’ เช่นกัน

การยกย่องประธานหรือผู้ที่กล่าวถึงนั้นไม่เพียงแคื่อยกย่องประธานหรือผู้ที่กล่าวถึงโดยการเติมวิภคติปัจจัยในส่วนของภาคแสดงเท่านั้น แต่ยังมีกรยกย่องโดยการเติม/เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของคำในประโยคหลังคำศัพท์ที่จะยกย่องได้อีกด้วย

(6) 가. 선생님이 우리를 칭찬하셨다. (คุณครูชมพวกเรา)

나. 선생님께서 우리를 칭찬하셨다. (คุณครูชมพวกเรา)

(7) 가. 아버지는 회사에 다니신다. (คุณพ่อทำงานบริษัท)

나. 아버지께서 회사에 다니신다. (คุณพ่อทำงานบริษัท)

จาก (6) และ (7) ประธานของประโยคคือ ‘선생님 แปลว่า คุณครู’ และ ‘아버지 แปลว่า คุณพ่อ’ มีการยกย่องโดยการเติมวิภคติปัจจัยในส่วนของภาคแสดง คือ ‘칭찬하셨다’ และ ‘다니신다’ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำในการยกย่องอยู่แล้ว แต่ก็ยังสามารถเติม/เปลี่ยนคำช่วยที่ใช้แสดงหน้าที่ของคำที่อยู่หลังกับประธานที่ยกย่องได้อีกด้วย ดังตัวอย่าง (6 나) และ (7 나) ที่ ‘선생님이’ เปลี่ยนเป็น ‘선생님께서’ และ ‘아버지는’ เปลี่ยนเป็น ‘아버지께서’ ก็เป็นการแสดงการยกย่องประธานหรือผู้ที่กล่าวถึงอีกทางหนึ่งอีกด้วย

ข้อควรระวัง ปัจจุบันในงานที่เป็นพิธีการต้องการความสุภาพมากก็จะใช้ทั้งการยกย่องโดยการเติมวิภคติปัจจัยในส่วนของภาคแสดงและการเปลี่ยนคำชี้หน้าที่ของคำนามเหมือนดังที่กล่าวไว้ในข้างต้นเป็นการยกย่องประธาน แต่ในชีวิตประจำวันเราสามารถใช้ในการยกย่องประธานโดยการเปลี่ยนแค่วิภคติปัจจัยในส่วนของภาคแสดงอย่างเดียวก็ได้ แต่ในการใช้การยกย่องโดยการเปลี่ยนตัวช่วยชี้หน้าที่ของคำนามนั้นไม่สามารถเปลี่ยนได้เพียงอย่างเดียวโดยไม่เปลี่ยนวิภคติปัจจัยในส่วนของภาคแสดง

아버지께서는 회사에 다닙니다. (X) (คุณพ่อทำงานบริษัท)

ในกรณีที่ในหนึ่งประโยคมีภาคแสดงหลายตัว

(8) 가. 우리 아버지는 무척 자상하셔서 주말에는 우리와 함께 음식을 만드시거나 음식을 하려 나가신다. (คุณพ่อของฉันเป็นคนละเอียดอ่อนมาก

วันหยุดสุดสัปดาห์ จะทำอาหารด้วยกันกับพวกเราไม่ก็ ออกไปทำอาหารตลอด)

나. 우리 아버지는 무척 자상해서 주말에는 우리와 함께 음식을 만들거나 음식을 하러 나가신다. (คุณพ่อของฉันเป็นคนละเอียดอ่อนมาก วันหยุดสุดสัปดาห์จะทำอาหารด้วยกันกับพวกเราไม่กี่ ออกไปทำอาหารตลอด)

(9) 가. 우리 아버지는 자상하신 반면, 어머니는 무뚝뚝한 편이시다. (คุณพ่อของพวกเราเป็นคนละเอียดอ่อน แต่คุณแม่เป็นคนค่อนข้างบึ้งตึง)

나. 아버지는 운동을 좋아하시고, 어머니는 여행을 좋아하신다. (คุณพ่อชอบออกกำลังกาย คุณแม่ชอบไปเที่ยว)

สามารถเติมวิภคติมัพยัย ‘-으시’ ในส่วนภาคแสดงทุกๆตัวเหมือนกับตัวอย่าง (8 가) ก็ได้ แต่โดยทั่วไปแล้วจะเติมแค่ตัวท้ายสุดเหมือนกับ (8 나) แต่ในตัวอย่าง (9 가) และ (9 나) ที่มีประธานในประโยค 2 ตัวที่ไม่ใช่คนคนเดียวกัน จะต้องเติมวิภคติมัพยัย ‘-으시’ ในส่วนภาคแสดงทุกตัว

นอกจากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว เป็นการยกย่องประธานและคนที่กล่าวถึงในประโยค แต่ก็ยังมีกรณีที่แตกต่างกันไปอีก ดังตัวอย่างที่จะกล่าวต่อไปนี้

(10) 가. 우리 사장님께서서는 마음이 무척 넓으시다. (○)

(หัวหน้าของพวกเราใจกว้าง)

나. 우리 사장님께서서는 마음이 무척 넓다. (X)

(หัวหน้าของพวกเราใจกว้าง)

(11) 가. (학생이 선생님한테) 선생님, 넥타이가 잘 어울리십니다. (○)

(นักเรียนพูด กับคุณครู: คุณครูครับ/คะ, เนคไทเหมาะกับคุณครูมากครับ/ค่ะ)

나. (학생이 선생님한테) 선생님, 넥타이가 잘 어울립니다. (X)

(นักเรียนพูดกับคุณครู: คุณครูครับ/คะ, เนคไทเหมาะกับคุณครูมากครับ/ค่ะ)

ถึงแม้ว่าประธานของประโยคข้างบนคือ ‘마음 แปลว่า จิตใจ’ และ ‘넥타이 แปลว่า เนคไท’ เป็นสิ่งของที่ไม่จำเป็นต้องยกย่อง แต่จะต้องพูดยกย่องเพื่อยกย่องเจ้าของของสิ่งต่างๆเหล่านี้ นั่นก็คือ ‘사장님 แปลว่าหัวหน้า’ และ ‘선생님 แปลว่า คุณครู’ เรียกการยกย่องแบบนี้ว่า ‘การยกย่องทางอ้อม’

มีอีกกฎหนึ่งในการยกย่องประธานของประโยค เมื่อกล่าวถึงคนอื่นแม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับผู้พูด ผู้ที่ถูกพูดถึงจะมีสถานะภาพที่สูงกว่าผู้พูด แต่ผู้ที่ถูกกล่าวถึงในประโยคมีสถานะภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ตามกฎจะต้องไม่ยกย่องประธานในประโยค

(12) 가. (손자가 할아버지에게 말하는 상황) 할아버지, 아버지는 아직 안 들어왔습니다. (○)

(ในสถานการณ์ที่หลานพูดกับคุณปู่: คุณปู่ครับ, คุณพ่อยังไม่กลับมาครับ)

나. (손자가 할아버지에게 말하는 상황) 할아버지, 아버지는 아직 안 들어오셨습니다. (○)

(ในสถานการณ์ที่หลานพูดกับคุณปู่: คุณปู่ครับ, คุณพ่อยังไม่กลับมาครับ)

ตามตัวอย่าง (12 가) ตามบทบาทที่เป็นลูกในความเป็นจริงต้องยกย่องพ่อ แต่ผู้ฟังเป็นคุณปู่ ตามกฎจึงไม่ต้องยกย่องประธานของประโยคซึ่งเป็นพ่อ แต่ปัจจุบัน คนรุ่นใหม่ไม่ได้ใส่ใจกฎและวิธีการยกย่องเท่าไรแล้ว ทำให้มีการยกเว้นการใช้ให้สามารถยกย่องประธานของประโยคได้ แม้ว่าผู้ฟังจะมีสถานะภาพสูงกว่าประธานของประโยค เหมือนกับตัวอย่าง (12 나)

ทว่า ในการยกย่องประธานของประโยคในบางสถานการณ์ เช่น การใช้นอกบ้าน กับการใช้ในบ้าน ก็มีความแตกต่างกันอยู่ กล่าวคือ ในการใช้นอกบ้าน ในสังคม หรือที่ทำงาน ในการพูดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้ฟัง และเปรียบเทียบสถานะผู้พูดกับประธานของประโยคที่จะพูดแล้ว ผู้พูดมีสถานะที่ต่ำกว่าประธานของประโยคจะต้องยกย่องประธานของประโยคเสมอ

(13) 가. (평사원이 사장님에게 말하는 상황) 사장님, 김 과장님은 외출하셨습니다. (○)

(สถานการณ์ที่พนักงานทั่วไปพูดกับประธาน: ท่านประธานครับ/คะ, หัวหน้าแผนกคิมออกไปข้างนอกแล้วครับ/คะ)

나. (평사원이 사장님에게 말하는 상황) 사장님, 김 과장님은 외출하였습니다. (X)

(สถานการณ์ที่พนักงานทั่วไปพูดกับประธาน: ท่านประธานครับ/คะ, หัวหน้าแผนกคิมออกไปข้างนอกแล้วครับ/คะ)

ในตัวอย่าง (13) คนฟังคือ ‘사장 แปลว่า ประธาน’ ผู้พูดคือ ‘평의원 แปลว่า พนักงานทั่วไป’ และประธานของประโยคที่ถูกพูดถึงคือ ‘과장 แปลว่า หัวหน้าแผนก’ ในตัวอย่าง เป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาที่มีการตอบไปมา ในบทสนทนา ประธานมีตำแหน่งสูงสุดเป็นผู้ฟัง และผู้พูดมีตำแหน่งต่ำสุด หัวหน้าแผนกที่ปรากฏออกมาในบทสนทนาถึงแม้ว่าจะมีตำแหน่งที่ต่ำกว่าประธานแต่มีตำแหน่งที่สูงกว่าผู้พูด ในที่ทำงาน และเป็นการพูดที่ไม่เกี่ยวข้องกับประธานเลยทำให้ ต้องเติมวิภาคติปัจจัย ‘-으시’ ในส่วนภาคแสดงลงไปด้วย ถ้ายกย่องเพียงแค่ผู้ฟังไม่ยกย่องผู้ที่ถูกพูด ถึงเหมือนใน (13 나) ถือว่าเป็นประโยคที่ไม่ถูกต้อง

ดังที่กล่าวมา ในทางตรงกันข้าม กรณีที่ประธานของประโยคมีอายุหรือสถานะที่ต่ำกว่าผู้พูดจนไม่จำเป็นต้องยกย่อง แต่ผู้พูดก็ยังต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์และลำดับชั้นของผู้ฟังและผู้ที่ถูกพูด ถึงว่าเป็นเช่นไรด้วย

(14) 가. (부장이 대리에게 말하는 상황) 김 대리, 김 과장 들어왔어요? (○)

(สถานการณ์หัวหน้าฝ่ายถามรองหัวหน้า: รองหัวหน้าคิม, หัวหน้าแผนกคิมเข้ามาแล้วหรือ?)

나. (부장이 대리에게 말하는 상황) 김 대리, 김 과장 들어오셨어요? (○)

(สถานการณ์หัวหน้าฝ่ายถามรองหัวหน้า: รองหัวหน้าคิม, หัวหน้าแผนกคิมเข้ามาแล้วหรือ?)

‘과장 แปลว่า หัวหน้าแผนก’ เป็นตำแหน่งที่ต่ำกว่า ‘부장 แปลว่า หัวหน้าฝ่าย’ และ ‘대리 แปลว่า รองหัวหน้า’ มีตำแหน่งต่ำที่สุด ตามกฎแล้วตามตัวอย่าง (14 가) ต้องไม่ยกย่องประธานของประโยค แต่ก็สามารถยกย่องประธานของประโยคเพราะมีตำแหน่งสูงกว่าผู้ฟังได้ด้วยเช่นกัน

แต่ในความเป็นจริงในการสนทนานั้นไม่จำเป็นต้องยกย่องอย่างเสมอต้นเสมอปลายก็ได้

(15) 후배 : 언니, 여행 가다가 언제 오셨어요?

(รุ่นน้อง: พี่คะ, เห็นว่าไปเที่ยวมากกลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ?)

선배 : 어제 왔어. (รุ่นพี่: มาตั้งแต่เมื่อวาน)

후배 : 여행 재미있으셨어요? (รุ่นน้อง: เที่ยวสนุกไหมคะ)

선배 : 응, 아주 재미있었어. (รุ่นพี่: อ้อ, สนุกมากๆเลย)

후배 : 어디 어디 갔었어요? (รุ่นน้อง: ไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างหรือคะ)

선배 : 이탈리아하고 스위스에 갔었어. (รุ่นพี่: อิตาลีแล้วก็สวิตเซอร์แลนด์)

후배 : 베네치아에도 갔어요? (รุ่นน้อง: ไปที่เวเนเซียมาด้วยหรือเปล่าคะ?)

선배 : 물론 갔지. 곤돌라도 탔어.

(รุ่นพี่: แนนอนต้องไปมาอยู่แล้ว ได้นั่งเรือกอนโดล่าด้วย)

후배 : 와, 좋으셨겠어요. (รุ่นน้อง: ว้าว, ดีจังเลยคะ)

จากตัวอย่าง เป็นบทสนทนาระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้อง ประธานของประโยคที่รุ่นน้องพูดทั้งหมดมีประธานคือรุ่นพี่ ในการสนทนามีการยกย่องโดยการเติมวิภาคติปัจจัยในส่วนภาคแสดง ‘오셨어요 , 재미있으셨어요, 좋으셨겠어요’ แต่ก็พบประโยคที่อยู่ในส่วนกลางที่ไม่มีการยกย่อง ‘갔었어요, 갔어요’ แสดงให้เห็นถึงการใช้จริงในชีวิตประจำวันการยกย่องไม่จำเป็นต้องใช้เสมอต้นเสมอปลายตั้งแต่ต้นจนจบ มีการใช้รวมๆกันทั้งยกย่องและไม่ยกย่อง กรณีที่กล่าวข้างต้น เป็นปรากฏการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังมีช่วงอายุและตำแหน่งที่ต่างกันแต่ก็ยังคงมีความสนิทสนมกันอยู่จะใช้พูดกันเป็นส่วนมาก จะยกย่องหรือไม่ยกย่องก็ได้ไม่ถือว่าเป็นประโยคที่ผิด

2. การยกย่องฝ่ายตรงข้าม

การยกย่องฝ่ายตรงข้ามนั้น ผู้พูดจะยกย่องหรือไม่ยกย่องผู้ฟังมีวิธีการทำโดยการเติมวิภาคติปัจจัยในส่วนของภาคแสดงที่แตกต่างกันไปหลายรูปแบบ

(16) 가. 선생님, 저는 책을 읽는 것을 좋아합니다.

(คุณครูครับ/คะ, ผมชอบอ่านหนังสือครับ/คะ)

나. 철수야, 나는 책을 읽는 것을 좋아한다.

(ชอลซู, ฉันชอบการอ่านหนังสือ)

จากตัวอย่าง (16) คำว่า ‘좋아하다 แปลว่า ชอบ’ จะเปลี่ยนไปตามอายุ สถานะทางสังคม ตำแหน่งของผู้พูดและผู้ฟังตามตัวอย่างที่เปลี่ยนเป็น ‘좋아합니다, 좋아한다’ ใน (16) ‘좋아하다’ กลายเป็น ‘좋아합니다’ เพื่อยกย่อง ผู้ฟังคือ ‘선생님 แปลว่า คุณครู’ ซึ่งมีสถานะ

ทางสังคมที่สูงกว่าผู้พูด แต่ในตัวอย่าง (16 나) ‘좋아하다’ กลายเป็น ‘좋아한다’ ซึ่งไม่ได้ยกย่อง
 ประธานซึ่งก็คือ ‘철수 ชื่อคน’ กล่าวคือการยกย่องฝ่ายตรงข้ามคือการที่ผู้พูดพิจารณา อายุ สถานะ
 ทางสังคม และตำแหน่งของผู้ฟัง เพื่อนำวิภคติปัจจัยที่เหมาะสมมาเติมในส่วนภาคแสดงของประโยค
 โดยจะยกย่องหรือไม่ยกย่องก็ได้ตามความสัมพันธ์

การยกย่องฝ่ายตรงข้ามนั้นมีหลายรูปแบบ แต่ในเบื้องต้น มี 4 ระดับ คือ ยกย่องมาก
 ยกย่องปกติ ไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมาก โดยจะมีชื่อเรียกตามการลงท้ายคำของความยกย่องใน
 ระดับนั้นๆ ตามหลักไวยากรณ์ คือ 합쇼체, 하오체, 하게체, 하라체

(17) 가. 책을 읽습니다./읽으오./읽네./읽는다. (อ่านหนังสือ)

나. 무엇을 합니까?/하오?/하나?/하느냐? (ทำอะไร?)

다. 이쪽으로 오십시오./오시오./오게./와라. (กรุณามาทางด้านนี้)

라. 같이 가십시오./갑시다./가세./가자. (ไปด้วยกันเถอะ)

마. 산이 매우 높습니다./높으오./높네./높구나. (ภูเขาสูงมาเลยนะ)

ตามตัวอย่าง (17 가) คือรูปประโยคบอกเล่า (17 나) คือรูปประโยคคำถาม (17 다) คือ
 รูปประโยคคำสั่ง (17 라) คือรูปประโยคชักชวน และ(17 마) คือ รูปประโยคอุทาน โดยในแต่ละ
 ประโยคมีการเปลี่ยนวิภคติปัจจัยในภาคแสดงตามระดับการยกย่อง เปรียบเทียบได้จากตารางโดยการ
 นำ ‘하다 แปลว่า ทำ’ เปลี่ยนตามรูปต่างๆ

	ประโยค บอกเล่า	ประโยค คำถาม	ประโยค คำสั่ง	ประโยค ชักชวน	ประโยค อุทาน
ยกย่องมาก	합니다	합니까	하십시오	하십시오	합니다
ยกย่องปกติ	하오	하오	하(시)오	합시다	하오
ไม่ยกย่อง ปกติ	하네	하나/하는가	하게	하세	하네
ไม่ยกย่อง มาก	한다	하느냐	해라	하자	하는구나

ยกย่องมากมักใช้ในการยกย่องฝ่ายตรงข้ามที่เป็น คนที่เจอกันเป็นครั้งแรก, ลูกค้า หรือ คนที่ต้องใช้ความสุภาพด้วยมากๆ เวลาพูดด้วย, การประชุม หรือการกล่าวปราศรัย, การรายงาน, การอภิปราย, การแจ้งให้ทราบ และอื่นๆ ที่จะต้องพูดในที่สาธารณะ ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องปกติ ยกเว้น ‘합시다’ แล้วนั้นปัจจุบันไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว แต่ในกลุ่มคนมีอายุยังมีการใช้กันอยู่บ้าง ยกย่องปกติจะใช้ในกรณีที่ผู้พูดและผู้ฟังมีอายุใกล้เคียงกันหรือผู้ฟังต่ำกว่าเล็กน้อย โดยใช้เพื่อแสดงถึงการยกย่องเล็กน้อย ไม่ยกย่องปกติ ใช้ในกรณีที่ผู้ฟังมีอายุใกล้เคียงหรือต่ำกว่าผู้พูดเล็กน้อย แสดงความไม่ยกย่องเล็กน้อย มักพบในการใช้ระหว่างหมู่เพื่อนของคนที่มีอายุมาก คุณครูที่อายุมาก ใช้กับศิษย์ที่มีอายุพอสมควร และพ่อแม่สามี พ่อแม่ภรรยาใช้กับลูกเขย หรือลูกสะใภ้ ไม่ยกย่องมาก ใช้กับเพื่อน หรือเด็กๆ ที่กล่าวมาในข้างต้น เป็นการใช้เพื่อเปลี่ยนวิภคติปัจจัยให้เหมาะสมกับสถานการณ์ แบบแผน และมารยาทได้ถูกต้อง การใช้รูปแบบต่างๆ ต้องใช้ให้ถูกต้องตรงตามแบบแผน และมารยาทเพื่อนแสดงความเคารพต่อคู่สนทนา โดยจะต้องคำนึงถึง อายุ สถานะภาพทางสังคม และตำแหน่งของคู่สนทนาและวิเคราะห์สถานะของตัวเองในทางเปรียบเทียบกับคู่สนทนาเพื่อตัดสินใจและเลือกใช้ได้ถูกต้อง การใช้ในรูปแบบนี้เรียกว่า ‘รูปแบบเป็นทางการ’

ในทางตรงกันข้ามก็มี ‘รูปแบบไม่เป็นทางการ’ โดยใช้กับ รุ่นพี่หรือเพื่อนร่วมงานที่สนิท, เพื่อน, หรือคนที่มีความสนิทสนมกันอื่นๆ รูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ไม่มีความเป็นทางการมากนัก ให้ความรู้สึกใกล้ชิด สนิทสนม

รูปแบบไม่เป็นทางการ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือมีการเติมวิภคติปัจจัย ‘-요’ และไม่เติมเท่านั้น ในรูปไม่ยกย่อง ภาคแสดงจะลงท้ายด้วย ‘-아/-어’, ‘-지’, ‘-는지’, ‘-(으)ㄹ까’, ‘-(는)군’, ‘-네’, ‘-나’, ‘-는가’ ถ้าจะยกย่องก็เติมวิภคติปัจจัย ‘-요’ หลังคำลงท้ายรูปไม่ยกย่องได้ทันที รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการมีชื่อเรียกว่า ‘해요체’ และรูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการเรียกว่า ‘해체’ ในปัจจุบัน การใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการสามารถใช้ร่วมกันกับยกย่องมาก และยกย่องปกติในรูปแบบเป็นทางการได้ และรูปไม่ยกย่องไม่เป็นทางการก็จะใช้ร่วมกับไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมากได้ จึงทำให้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการชื่อเรียกอีกชื่อว่า ‘두루높임 ยกย่องทั่วไป’ และ ‘두루낮춤 ไม่ยกย่องทั่วไป’ การเลือกใช้ผู้พูดตัดสินใจเลือกระดับจากความรู้สึกถึงความใกล้ชิดกับคู่สนทนาของผู้พูดเอง มีการคำนึงถึงสถานะภาพทางสังคม และอายุแต่มีความยืดหยุ่นมากกว่า รูปแบบ

นี่จึงเป็นการแสดงความสนิทสนม และความสบายใจต่อคู่สนทนา ทำให้คู่สนทนา รู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกันมากกว่ารูปแบบเป็นทางการ

แสดงได้ตามตาราง ดังนี้

เป็นทางการ (격식체)		ไม่เป็นทางการ (비격식체)		
ระดับความสุภาพ (높임 등급)		ชื่อเรียก	ชื่อเรียก	ระดับความสุภาพ (높임 등급)
ยกย่อง (높임)	ยกย่องมาก (아주높임)	합쇼체	해요체	ยกย่อง (두루높임)
	ยกย่องปกติ (예사높임)	하오체		
ไม่ยกย่อง (안높임)	ไม่ยกย่องปกติ (예사낮춤)	하게체	해체	ไม่ยกย่อง (두루낮춤)
	ไม่ยกย่องมาก (아주낮춤)	하라체		

ในรูปแบบเป็นทางการมักใช้ในสถานการณ์ที่มีความเป็นพิธีการ เช่น การพูดในที่สาธารณะ ในที่ทำงาน ฯลฯ เป็นการแสดงความสุภาพและพิธีมากกว่า ส่วนในรูปแบบไม่เป็นทางการมักใช้ในชีวิตประจำวัน และการพูดที่เป็นส่วนตัว แสดงถึงความนุ่มนวล ไม่มีพิธีรีตอง โดยเฉพาะรูปแบบเป็นทางการ ‘합쇼체 ยกย่องมาก’ นั้นในการใช้ผู้พูดต้องการที่จะแสดงความสุภาพต่อผู้ฟัง ในทางเปรียบเทียบกับ ‘해요체 ยกย่องทั่วไป’ จะให้ความรู้สึกสุภาพมากกว่าเล็กน้อย

ในการสนทนาจริงนั้นมีการใช้ระดับภาษาผสมผสานกันไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(18) 아버지 : 요즘 어떻게 지내십니까?

(คุณพ่อ : ช่วงนี้เป็นยังไงบ้างครับ?)

아들 친구의 아버지 : 저야 뭐 잘 지내지요.

(พ่อของเพื่อนลูกชาย : ผมหรือครับ สบายดีครับ)

아버지 : 참, 곧 집에 좋은 일이 있으시다고 들었습니다.

(คุณพ่อ : ใช่แล้ว, ได้ยินมาว่ามีบ้านกำลังจะมีเรื่องดีๆ)

아들 친구의 아버지 : 아, 네. 다음 달에 아들 녀석이 결혼을 합니다.

(พ่อของเพื่อนลูกชาย : อ่า, ใช่ครับ เดือนหน้าลูกชายกำลังจะแต่งงานครับ)

아버지 : 정말 축하합니다. 청첩장 꼭 보내 주세요.

(คุณพ่อ : ยินดีด้วยจริงๆครับ ต้องส่งบัตรเชิญมาด้วยนะครับ)

아들 친구의 아버지 : 감사합니다. 청첩장을 보낼 테니 결혼식 때 꼭 오십시오.

(พ่อของเพื่อนลูกชาย : ขอบคุณครับ บัตรเชิญต้องส่งไปให้แน่นอนอยู่แล้ว เชิญมางานด้วยนะครับ)

ตั้งตัวอย่าง (18) ทั้งพ่อ และพ่อของเพื่อนลูกชาย ต่างใช้ทั้งรูปแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการผสมผสานกันในบทสนทนา กรณีที่ใช้รูปแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการผสมกันตั้งตัวอย่างนั้นพบได้มาก ตัวอย่างต่อไป จะเป็นการแสดงบทสนทนาที่มีการผสมกันระหว่างการยกย่องในระดับต่างๆตามสถานการณ์

(19) 선생님 : 바쁘지요?

(คุณครู : ยุ่งใช้ไหมคะ?)

이웃 학교 선생님 : 학기말이라 성적 처리도 해야 하고 너무 바빠요.

(คุณครูโรงเรียนอื่น : ช่วงนี้เป็นช่วงปลายเทอม ต้องทำคะแนน ยุ่งมากๆเลยคะ)

선생님 : 나도 그래. 너무 바쁘니 정신이 하나도 없어.

(คุณครู : ฉันก็ด้วยเหมือนกัน ยุ่งมากๆจนไม่มีสติเลย)

이웃 학교 선생님 : 왜 그렇게 사는지 모르겠어.

(คุณครูโรงเรียนอื่น : ทำไมใช้ชีวิตอย่างนี้ไม่เข้าใจเลย)

선생님 : 우리 바쁜 것 지나면 만나서 얘기 좀 해요.

(คุณครู : หลังจากผ่านช่วงยุ่งๆนี้ เรามาเจอกันแล้วคุยกันเถอะ)

ตั้งตัวอย่าง (19) มีการใช้รูปยกย่องทั่วไป และรูปไม่ยกย่องทั่วไปผสมกันอยู่ มักพบในกรณีที่คู่สนทนาเป็นคนสนิทกันมากๆ จนไม่คำนึงถึงสถานะทางสังคม

จากวิธีที่กล่าวมาแล้วด้านบน ในการยกย่อง หรือไม่ยกย่องผู้ฟังนั้น จะใช้วิธิตักติปัจจัยในการจบประโยคไว้หลังคำนาม ภาคแสดงการเคลื่อนไหว และภาคแสดงลักษณะประธาน นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วนั้นในกรณีที่ต้องตอบคำถามยังต้องคำนึงถึงว่าผู้ฟังเป็นใคร กล่าวคือ กรณีที่จะตอบในทางเห็นด้วย และกรณีที่จะตอบในทางปฏิเสธ มีการใช้ระดับการยกย่องที่แตกต่างกัน

(20) 가. 영호: 오늘 친구를 만났어요? (ยองโฮ: วันนี้ไปพบเพื่อนหรือเปล่าครับ?)

수정: (1) 아니요, 못 만났어요. (ซูจอง: ไม่ค่ะ, ไม่ได้เจอค่ะ)

(2) 아니, 못 만났어. (ไม่, ไม่ได้เจอ)

나. 영호: 그럼 내일 만날 거예요? (ยองโฮ: ถ้าอย่างนั้นจะไปเจอพรุ่งนี้หรือครับ?)

수정: (1) 네, 내일 만날 거예요. (ใช่ค่ะ, จะไปเจอพรุ่งนี้ค่ะ)

(2) 응, 내일 만날 거야. (ใช่, จะไปเจอพรุ่งนี้)

ถ้าผู้ที่ถามคำถามเป็นคนที่ต้องยกย่องในการตอบในทางเห็นด้วยจะต้องตอบด้วย '네' แปลว่า 'ใช่' การตอบในทางปฏิเสธจะต้องตอบด้วย '아니요' แปลว่า 'ไม่ใช่' แต่ถ้าผู้ที่ถามเป็นคนที่ไม่จำเป็นต้องยกย่อง การตอบในทางเห็นด้วยจะต้องตอบว่า '응' แปลว่า 'ใช่' การตอบในทางปฏิเสธจะต้องตอบด้วย '아니' แปลว่า 'ไม่ใช่'

และยังมีการแบ่งการยกย่องหรือไม่ยกย่องบุรุษสรรพนามด้วย บุรุษสรรพนามที่ 1 '나 (우리)' แปลว่า 'ผม/ฉัน (พวกเรา) - 저 (저희) กระผม/ดิฉัน (พวกเรา)' และบุรุษสรรพนามที่ 2 '너 (너희)' แปลว่า 'เธอ (พวกเธอ)' วิธีการใช้จะแสดงในตัวอย่างต่อไปนี้

(21) 가. 저는(저희)/나(우리)는 학생입니다. (O) (พวกเราเป็นนักเรียนครับ/ค่ะ)

나. 나는 학생이야. (O) (ฉันเป็นนักเรียน)

다. 저는 학생이야. (X) (กระผม/ดิฉันเป็นนักเรียน)

(22) 가. 너도 학생입니까? (X) (เธอก็เป็นนักเรียนใช่ไหม?)

나. 수미 씨는 학생입니까? (O) (คุณซูมีเป็นนักเรียนใช่ไหมครับ/คะ?)

다. 과장님은 내일 뭐 하실 겁니까? (O) (หัวหน้าแผนกพรุ่งนี้จะทำอะไรครับ/คะ?)

라. 너도 학생이야? (O) (เธอก็เป็นนักเรียนเหมือนกันหรือ?)

เมื่อจะแสดงความยกย่องตามกฎ บุรุษสรรพนามที่1 ที่เป็นพหูพจน์ จะใช้ '저' แปลว่า กระผม/ดิฉัน' เมื่อเป็นพหูพจน์จะใช้ '저희' แปลว่า พวกเรา' (เมื่อสังเกตอย่างละเอียดแล้ว '저, 저희' ไม่ได้เป็นคำยกย่องของ '나' แต่เป็นการที่ผู้พูดกตตัวเองให้ต่ำลงเพื่อยกย่องประธาน) แต่ถ้าผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกันถึงแม้ว่าจะเป็นคนที่ต้องยกย่องก็สามารถใช้ '나' และ '우리' ได้ เหมือนกับตัวอย่าง (21 가) แต่ถ้าไม่ใช่สถานการณ์ที่ต้องยกย่องดังตัวอย่าง (21 나) จำเป็นต้องใช้ '나' ถ้าใช้ '저' เหมือนกับตัวอย่าง (21 다) ประโยคจะกลายเป็นประโยคที่ผิด คู่ตรงข้ามของ '나' คือ '너' แปลว่า เธอ' แต่คำว่า '너' ไม่ใช่คำยกย่องในตัวอย่าง (22 가) ที่ลงท้ายประโยคยกย่องจึงเป็นประโยคที่ผิด เวลาที่จะยกย่องบุรุษสรรพนามที่ 2 จะต้องเติม '씨' แปลว่า คุณ' ตามชื่อของคนที่จะยกย่องเหมือนในตัวอย่าง (22 나) คือ '수미 씨' แปลว่า คุณซูมิ' หรือจะใช้การเรียกชื่อตำแหน่งตามตัวอย่าง (22 다) ก็ได้เช่นกัน แต่เมื่อเป็นสถานการณ์ที่ไม่ยกย่องเหมือนกับตัวอย่าง (22 라) จะใช้สรรพนาม '너' และใช้ '너도 (เธอก็ด้วย), 너는 (เธอ: หน้าที่ประธาน/หัวเรื่อง), 너를 (เธอ: หน้าที่กรรม), 네가 (เธอ: หน้าที่ประธาน)' นำมาใช้ในประโยคไม่ยกย่อง

ถึงแม้ว่า ในการใช้คำยกย่องจะต้องคำนึงถึง อายุ สถานะภาพทางสังคม และตำแหน่งของผู้พูดและผู้ฟัง แต่ความสนิทสนมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ต้องคำนึงถึง ถึงแม้ว่า ผู้พูดจะมีอายุน้อยกว่าผู้ฟังแต่ถ้าสนิทกันก็สามารถเลือกใช้คำในระดับอื่นๆได้

(23) 가. 언니, 이 영화 봤어요? (พี่, ดูหนังเรื่องนี้หรือยังคะ?)

나. 언니, 이 영화 봤어? (พี่, ดูหนังเรื่องนี้หรือยัง?)

เวลาที่สนทนากับพี่ที่มีอายุไม่ต่างกันมากและสนิทสนมกัน ก็จะต้องใช้ '봤어' ดังตัวอย่าง (23 나) แต่ถ้าเป็นรุ่นพี่ในโรงเรียนก็ต้องพิจารณาระดับความสนิทสนมและสถานะก่อนเพื่อนเลือกว่าควรใช้ '봤어요' หรือ '봤어' กล่าวคือ เวลาที่พูดกับรุ่นพี่ที่มีอายุไม่ต่างกันมากหรือมีความสนิทสนมกันมากๆ สามารถใช้ '봤어' ได้ ดังตัวอย่าง (23 나) แต่ถึงแม้ว่ารุ่นพี่จะมีอายุที่ไม่ต่างกันมากแต่ไม่ได้สนิทกัน ก็ต้องใช้ '봤어요' ดังตัวอย่าง (23 가) ในปัจจุบันในความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกก็มีการใช้ในหลายรูปแบบที่แตกต่างกันไป เช่น ลูกสาวพูดกับแม่ว่า '엄마, 나 학교 갔다 올게 (แม่, หนูไปโรงเรียนก่อนนะ)' เป็นประโยคที่ไม่ยกย่องแม่ กรณีเช่นนี้ก็พบได้มากในปัจจุบัน

ในรูปแบบไม่ยกย่อง ก็ยังมีแบบที่ไม่ควรใช้กับคนที่อายุมากกว่า ถึงแม้จะสนิทมาก ๆ หรืออายุไม่ต่างกันมากก็ตามอยู่ด้วย

- (24) 가. 수미야, 뭐 해? (○) (ซูมิ, ทำอะไรอยู่?)
 나. 수미야, 뭐 하니? (○) (ซูมิ, ทำอะไรอยู่?)
- (25) 가. 언니, 뭐 해? (○) (พี่, ทำอะไรอยู่?)
 나. 언니, 뭐 하니? (X) (พี่, ทำอะไรอยู่?)
- (26) 가. 수미야, 이 책 받아. (○) (ซูมิ, รับหนังสือนี้หน่อย)
 나. 수미야, 이 책 받아라. (○) (ซูมิ, รับหนังสือนี้ไป)
- (27) 가. 언니, 이 책 받아. (○) (พี่, รับหนังสือนี้หน่อย)
 나. 언니, 이 책 받아라. (X) (พี่, รับหนังสือนี้ไป)

ดังตัวอย่าง (25 나) และ (27 나) 'ไม่ว่าจะสนิทแค่ไหน แต่กับคนที่มียุมากกว่าก็ไม่ควรใช้ '니' ลงท้ายในรูปคำถาม และ '라' ลงท้ายในรูปคำสั่ง ดังตัวอย่าง (25 가) และ (27 가) จะใช้รูปไม่เป็นทางการ '-아/-어' ลงท้าย และใช้การออกเสียงที่แตกต่างกันเพื่อแสดงว่าเป็นประโยคคำถามหรือประโยคคำสั่ง แต่ถ้าคู่สนทนาที่มีความสนิทสนมกันที่มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากันสามารถใช้ได้เหมือนกับตัวอย่าง (24) และ (26) ได้เลย

3. การยกย่องโดยการใช้คำศัพท์พิเศษ

นอกจากการยกย่องโดยการใช้ไวยากรณ์ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีการยกย่อง หรือยกตัวเองให้ต่ำเพื่อยกย่องฝ่ายตรงข้าม โดยการใช้คำศัพท์พิเศษอีกด้วย

- (28) 가. 할머니, 차 드세요. (คุณย่าคะ, ดื่มชาคะ)
 나. 할아버지께서는 5 년 전에 돌아가셨습니다.
 (คุณปู่เสียชีวิตไปตั้งแต่เมื่อ 5 ปีก่อน)
 다. 선생님께서서는 교실에 계십니다. (คุณครูอยู่ที่ห้องพักครู)

จากตัวอย่าง (28) คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำศัพท์ที่ใช้ยกย่อง '드세요 (รับประทาน)' มาจาก '먹다 (กิน)', '돌아가시다 (เสียชีวิต)' มาจาก '죽다 (ตาย)' และ '계시다 (อยู่)' เพราะในตัวอย่าง

ประธาน คือ คุณย่า, คุณปู่ และคุณครู ซึ่งจำเป็นต้องยกย่อง ต่อไปนี้จะพูดถึงคำศัพท์พิเศษที่ใช้ในการยกย่อง ดังตัวอย่าง

- (29) 가. 있다(อยู่) ค่ายกย่องคือ 계시다(อยู่)
 나. 먹다(กิน) ค่ายกย่องคือ 접수시다, 드시다(รับประทาน)
 다. 마시다(ดื่ม) ค่ายกย่องคือ 드시다(ดื่ม)
 라. 아프다(เจ็บ, ป่วย) ค่ายกย่องคือ 편찮으시다(ไม่สบาย, ป่วย)
 마. 자다(นอน, หลับ) ค่ายกย่องคือ 주무시다(นอน, หลับ)
 바. 죽다(ตาย) ค่ายกย่องคือ 돌아가시다(เสียชีวิต)
 사. 말하다(พูด) ค่ายกย่องคือ 말씀하다(พูด)

คำศัพท์ดังกล่าวนำมาใช้ได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (30) 가. 할머니께서는 지금 어디 계세요? (ตอนนี้คุณย่าอยู่ที่ไหนครับ/ค่ะ?)
 나. 할아버지, 많이 드세요. (คุณปู่, ทานเยอะๆครับ/ค่ะ)
 다. 아버지, 안녕히 주무셨어요? (คุณพ่อ, หลับสบายดีไหมครับ/ค่ะ?)
 라. 할아버지께서는 3 년 전에 돌아가셨습니다. (คุณปู่เสียชีวิตไปเมื่อ3ปีก่อน)
 마. 할머니께서 많이 편찮으셔서 병원에 입원하셨어요.
 (คุณย่าเข้าโรงพยาบาลไปเพราะป่วยหนัก)

และ มีการใช้คำศัพท์พิเศษเพื่อยกย่องเป้าหมายหรือกรรมของประโยค

- (31) 가. 동생에게 선물을 주었다. (ให้ของขวัญแก่น้อง)
 나. 아버지께 선물을 드렸다. (มอบของขวัญให้คุณพ่อ)
 (32) 가. 동생을 데리고 공원에 갔다. (พาน้องไปสวนสาธารณะ)
 나. 할머니를 모시고 공원에 갔다. (พาคุณย่าไปสวนสาธารณะ)

จากตัวอย่าง (31) คำว่า '주다' แปลว่า 'ให้' มีการแบ่งแยกว่าให้ใคร ควรใช้คำไหน กล่าวคือ ถ้าผู้รับเป็น '동생 (น้อง)' จะใช้ '주다' แต่เมื่อผู้รับคือ '아버지 (พ่อ)' จะต้องใช้ '드리다' และตัวอย่าง (32) เวลาพูดจะต้องพิจารณาว่าพาใครไป ถ้าเป็น '동생' จะใช้ '데리고' แต่เมื่อเป็น

'할머니 (คุณย่า)' จะใช้ '모시고' กรรมก็สามารถยกย่อง หรือไม่ยกย่องได้ ดังที่กล่าวมา ในภาษาเกาหลีมีคำศัพท์พิเศษ '드리다 (มอบ), 모시다 (ดูแล, นำทาง), 뵙다 (พบ), 여쭙다 (ถาม)' ที่ใช้ในการยกย่องหรือไม่ยกย่องกรรม หรือคำวิเศษณ์ของประโยค

(33) 가. 이 신문 좀 아버지께 가져다 드려. (주다 เปลี่ยนเป็น 드리다)

(เอาหนังสือพิมพ์นี้ไปให้คุณพ่อหน่อย)

나. 오후에 할아버지를 모시고 병원에 갈 거예요. (데리다 เปลี่ยนเป็น 모시다)

(ช่วงบ่ายจะพาคุณปู่ไปโรงพยาบาล)

다. 내일 뵙고 말씀드리겠습니다. (만나다 เปลี่ยนเป็น 뵙다)

(พบกันพรุ่งนี้แล้วจะพูดให้ฟังครับ/ค่ะ)

라. 사장님께 한 말씀 여쭙겠습니다. (묻다 เปลี่ยนเป็น 여쭙다)

(จะถามถึงคำที่ท่านประธานพูด)

และในกรณีที่ใช้คำช่วยแสดงจุดหมายปลายทาง จะต้องเติม '에게 (แก่, แต่, ถึง)' แต่เมื่อเป็นการยกย่องต้องเปลี่ยนมาใช้ '께 (แต่)' แทน แต่ในการใช้ในชีวิตประจำวันนั้นใหม่จำเป็นจะต้องใส่เสมอไปเหมือนกับการใช้ '께서' ที่เคยกล่าวมาแล้วข้างต้น

(34) 가. 아버지께 선물을 드렸습니다. (ให้ของขวัญแต่คุณพ่อ)

나. 아버지에게 선물을 드렸습니다. (ให้ของขวัญแต่คุณพ่อ)

다. 아버지께 산물을 줬습니다. (X) (ให้ของขวัญแต่คุณพ่อ)

จากตัวอย่าง (34 가) เป็นการใช้ที่ตรงตามหลักไวยากรณ์ (34 나) เป็นการใช้ที่พบมากในการใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ในตัวอย่าง (34 다) มีการใส่ '께' เพื่อยกย่องแต่ในภาคแสดงนั้นไม่ยกย่องทำให้เป็นประโยคที่ผิดจากหลักไวยากรณ์

คำศัพท์บางคำเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายอื่นๆ อยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว เช่น '있다 (มี, อยู่)' และ '계시다 (อยู่)' สองคำนี้เป็นคำที่มีความหมายอื่นที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง '산생 (ครู) – 선생님 (คุณครู)', '과장 (ประธาน) – 과장님 (ท่านประธาน)' เป็นการเพิ่มความหมายยกย่องลงไป ในศัพท์ที่มีความหมายยกย่องอยู่แล้วขึ้นไปอีก

(35) 가. 할아버지, 진지 드십시오. (밥 กลายเป็น 진지 แปลว่า ข้าว)

(คุณปู่, รับประทานอาหารครับ/ค่ะ)

나. 아저씨, 성함이 어떻게 되십니까? (이름 กลายเป็น 성함 แปลว่า ชื่อ)

(คุณลุง, ชื่ออะไรครับ/ค่ะ?)

다. 죄송하지만 연세를 여쭙 봐도 될까요? (나이 กลายเป็น 연세 แปลว่า อายุ)

(ขอโทษนะครับ/ค่ะ ถามอายุจะได้ไหมครับ/ค่ะ?)

라. 할아버지께서는 치아가 약해서 딱딱한 음식을 잘 드시지 못한다

(이 กลายเป็น 치아 แปลว่า ฟัน)

(เพราะว่าฟันของคุณปู่อ่อนแอ เลยรับประทานอาหารแข็งๆไม่ได้)

마. 주말에 할머니 댁에 갈 것이다. (집 กลายเป็น 댁 แปลว่า บ้าน)

(จะไปบ้านคุณย่าตอนสุดสัปดาห์)

바. 실례지만 부인께서는 무슨 일을 합니까? (아내 กลายเป็น 부인 แปลว่า

ภรรยา) (ขอโทษนะครับ/ค่ะ ภรรยาทำงานอะไรหรือครับ/ค่ะ?)

사. 선생님, 생신이 언제입니까? (선생 กลายเป็น 선생님 แปลว่า คุณครู, 생일

กลายเป็น 생신 แปลว่าวันเกิด) (คุณครู, วันเกิดเมื่อไรหรือครับ/ค่ะ?)

아. 과장님, 따님이 아주 예쁘네요. (과장 กลายเป็น 과장님 แปลว่า ท่านประธาน,

딸 กลายเป็น 따님 แปลว่า ลูกสาว) (ท่านประธาน, ลูกสาวสวยมากครับ/ค่ะ)

แต่การเปลี่ยนคำศัพท์เพื่อยกย่องเพียงอย่างเดียวก็ไม่ถือว่าเป็นประโยคยกย่องที่ถูกต้อง
ต้องมีการเปลี่ยนคำในส่วนต่างๆของประโยคให้เข้ากันด้วย

(36) 가. 이름이 무엇입니까? (ชื่ออะไรครับ/ค่ะ)

나. 할아버지, 성함이 어떻게 되십니까? (คุณปู่, ชื่ออะไรครับ/ค่ะ?)

จาก (36 가) ใช้ '무엇입니까?' ซึ่งเป็นประโยคที่มีความเจาะจง แต่ (36 나) ใช้ '어떻게 되십니까?' ซึ่งเป็นประโยคคำถามแบบอ้อมๆ ประโยคในลักษณะนี้พบมากในการถามข้อมูล เช่น '할머니, 연세가 어떻게 되십니까? (คุณย่า, อายุเท่าไรครับ/ค่ะ?)', '전화번호가 어떻게 되십니까? (เบอร์โทรศัพท์เบอร์อะไรครับ/ค่ะ?)'

(37) 가. 그 일은 제가 하겠습니다. (나 กลายเป็น 저 แปลว่า ผม/ดิฉัน)

(งานนั้นผม/ดิฉันจะทำเองครับ/ค่ะ)

나. 부모님께 드릴 말씀이 있습니다. (말 กลายเป็น 말씀 แปลว่า พูด)

(มีเรื่องจะบอกพ่อแม่ครับ/ค่ะ)

จาก (37 가) เป็นการใช้ '저' กตตัวเองเพื่อยกย่องฝ่ายตรงข้าม (37 나) เป็นการใช้ '말씀' กตตัวเองเพื่อยกระดับกรรมซึ่งคือพ่อแม่

จากการศึกษาทฤษฎีข้างต้น เป็นการแสดงความสุภาพโดยไวยากรณ์และคำศัพท์เพื่อยกย่องคู่สนทนาหรือบุคคลที่พูดถึง โดยมีการใช้แบ่งเป็น 3 แบบคือ 1. การยกย่องประธานหรือหัวข้อของประโยคโดยการใช้วิภคติปัจจัย ‘-(으)시’ เต็มในภาคแสดง 2. การยกย่องฝ่ายตรงข้าม มีหลายรูปแบบโดยการพิจารณาความสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจากต้องคำนึงถึงอายุ สถานะทางสังคม และตำแหน่งหน้าที่ รวมไปถึง สถานที่ ละสถานการณ์ที่พูดด้วย เพื่อเปลี่ยนรูปแบบและระดับภาษาในการพูดให้เหมาะสม แบ่งเป็น 2 รูปแบบใหญ่ๆคือ เป็นทางการ และไม่ใชทางการ รูปแบบเป็นทางการ แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ยกย่องมาก ยกย่องปกติ ไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมาก และรูปแบบไม่ใชทางการ คือ ยกย่องทั่วไป และไม่ยกย่องทั่วไป 3. การยกย่องโดยการใช้คำศัพท์พิเศษ ในภาษาเกาหลีจะมีศัพท์พิเศษเพื่อใช้ในการยกย่องโดยเฉพาะ ผู้พูดจะต้องรู้คำศัพท์เหล่านี้แล้วนำมาใช้ให้เหมาะสมเสมอ ทำให้ผู้ศึกษาภาษาเกาหลีต้องเรียนรู้และจดจำเพื่อใช้ภาษาเกาหลีให้สุภาพ และสัมฤทธิ์ผลสูงสุด

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุภาพ

กฤษดาภรณ์ หงส์ดารมภ์ และธีรนุช โชคสุวณิช (2551) ในหนังสือ “วิจัยปฏิบัติ ศาสตร์” ซึ่งกล่าวถึง ความสุภาพ โดยผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ภาพรวมของงานวิจัยเกี่ยวกับความสุภาพในภาษาและให้แง่คิดทางทฤษฎีจากมุมมองของผู้ใช้ภาษาไทย ผู้เขียนได้นำแนวคิดของนักภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์และอภิปรายถึงความเข้าใจเกี่ยวกับความสุภาพของคนทั่วไป

สำหรับคนทั่วไปความสุภาพอาจหมายถึงการพูดมีคาลงท้าย การใช้คำราชาศัพท์ การใช้สรรพนามที่แสดงถึงความสุภาพ เช่น คุณ ผม ดิฉัน ท่าน หรือในภาษาอังกฤษที่มีการพูดถึงตัวเองที่หลังคนที่จะพูดถึง

นอกจากนี้ความสุภาพที่คนทั่วไปมองเห็นอาจจะรวมไปถึงการกระทำที่คนไทยเรียกว่า มารยาท แต่ในทางทฤษฎีความสุภาพนั้นไม่จำเป็นต้องเกิดจากการพูดไพเราะแต่เพียงอย่างเดียว แต่อาจเกิดจากการที่ผู้พูดขอโทษผู้ที่สนทนาด้วยเมื่อต้องขอร้องให้เขาทำอะไรให้ และการเลือกใช้รูปภาษาที่เหมาะสมกับบริบท ซึ่งหมายถึงการให้รู้ว่าผู้พูดและผู้ฟังเป็นใคร อยู่ในสถานการณ์แบบใด ความสุภาพจึงเป็นหลักการเบื้องหลังการสื่อสารที่ทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลและราบรื่น

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้นำเสนอประเด็นเรื่องกลวิธีความสุภาพให้ลึกซึ้งขึ้นโดยการอภิปรายประเด็นทางทฤษฎีที่เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องหน้า ประเภทของการคุกคามหน้าและยกตัวอย่างกลวิธีความสุภาพตามที่ บรรวณและเลวินสันได้จำแนกไว้ แนวคิดเรื่องหน้าคือวิธีการต่างๆที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ในการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการสื่อสารนั้นเป็นการคุกคามหน้า เนื่องจากหน้าเป็นสิ่งที่ไม่คงทน เสียไปได้ หรือเพิ่มพูนได้ ผู้ใช้ภาษาจึงไม่ได้เพียงแค่สื่อสารกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ขอความช่วยเหลือ สารภาพผิด หรือเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ผู้ใช้ภาษายังต้องรักษาหน้าของตนและของผู้อื่น การใช้ภาษาจึงเป็นผลของการคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผลและเป็นการกระทำที่มีเป้าหมาย ความสุภาพของบรรวณและเลวินสันจึงเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมายและมีเหตุผล (rational. Goal-directed behavior) ส่วนประเภทของการคุกคามหน้านั้น คือ การกระทำบางอย่างซึ่งเป็นการกระทำที่คุกคามหน้าด้วยตัวของมันเอง โดยเฉพาะการกระทำที่ขัดกับความต้องการ (face wants) ของผู้ฟังหรือของผู้พูดเอง การกระทำเหล่านี้บางอย่างเป็นการคุกคามหน้าด้านบวกของผู้ฟัง บางอย่างเป็นการคุกคาม

หน้าด้านลบหรือหน้าด้านบวกของผู้พูด อย่างไรก็ตามการคุกคามหน้าด้านบวกและลบสามารถแปรไปตามวัฒนธรรมที่แตกต่างกันได้อีกด้วย

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533) ในหนังสือ “ภาษาศาสตร์สังคม” กล่าวว่า ภาษาเป็นสมบัติของสังคมเช่นเดียวกับวัฒนธรรมอื่นๆ ภาษาเป็นสิ่งที่ได้มาทางสังคม (socially acquired) มนุษย์เรียนรู้ภาษาโดยกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (social-ization) เช่นเดียวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมด้านอื่นๆ ผู้เขียนได้เขียนอธิบายเกี่ยวกับภาษากับลักษณะทางสังคมของผู้พูด โดยจะมีตัวแปรต่างๆ คือ อายุ และเพศ

อายุเป็นสิ่งที่ทำให้สมาชิกในสังคมมีสถานภาพต่างกัน สังคมแต่ละสังคมกำหนดบทบาทของแต่ละวัยต่างกันไป ขึ้นอยู่กับค่านิยมและความเชื่อตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาในวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ แสดงให้เห็นว่าคนที่วัยต่างกันย่อมมีพฤติกรรมทางสังคมที่ต่างกัน พฤติกรรมทางภาษาก็ย่อมเปลี่ยนไปตามวัยของผู้พูดด้วย เพศ ผู้ชายและผู้หญิงก็มีภาษาที่แตกต่างกัน ชนชั้นทางสังคม และชาติพันธุ์ของผู้พูดนอกจากภาษาจะแปรตามลักษณะทางสังคมของผู้พูดแต่การใช้ภาษาในชีวิตประจำวันยังแปรไปตามบริบททางสังคม คือ ผู้พูดภาษาใดคนหนึ่งไม่ได้ใช้ภาษาแบบเดียวกันตลอดเวลา แต่เขาต้องใช้ภาษาให้แตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ต่างๆ หรือวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นภาษาจึงมีการแปรตามบริบทหรือสถานการณ์ทางสังคมด้วย

การที่จะใช้ภาษาให้ถูกต้องหรือเหมาะสมกับบริบทนั้นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายประการ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟัง กาลเทศะ เรื่องที่พูด วัตถุประสงค์ และวิธีการสื่อสาร ในสถานการณ์ไม่เป็นทางการผู้พูดกับผู้ฟังมักมีความสนิทสนมกัน เรื่องที่พูดมักเป็นเรื่องไม่จริงจังหรือธรรมดาๆ และสถานที่ที่พูดหรือโอกาสที่ใช้ภาษามักไม่มีพิธีรีตอง ภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ มีลักษณะเรียบง่าย ส่วนสถานการณ์ที่เป็นทางการ ผู้พูดกับผู้ฟังไม่สนิทกัน หรือผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่าเมื่อเทียบกับผู้พูด เรื่องที่พูดมักเป็นเรื่องสำคัญจริงจัง และสถานการณ์หรือโอกาสที่ใช้ภาษามักมีพิธีรีตองหรือเคร่งขรึม ภาษาที่ใช้จึงเป็นภาษาทางการมีลักษณะคือใช้ถ้อยคำหยาบและรูปประโยคซับซ้อน

กัลยา ดิงศภักดิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ศึกษาเรื่อง “การใช้คำเรียกขานในภาษาไทย สมัยกรุงรัตนโกสินทร์” พบว่า การใช้คำเรียกขานแตกต่างกันไปตามบทบาทของผู้พูดที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง ความสัมพันธ์ที่ผู้เขียนได้นำมาพิจารณา ความสัมพันธ์ 3 รูปแบบ ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบไม่สมดุลงซึ่งได้แก่ ญาติผู้ใหญ่กับญาติผู้น้อย ครูกับศิษย์ สามีกับภรรยา และผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ส่วนความสัมพันธ์แบบสมดุลงซึ่งได้แก่ เพื่อน คู่รัก คนรู้จักกันและคนไม่รู้จักกัน และความสัมพันธ์แบบเป็นกลางได้แก่ ผู้ให้บริการและผู้รับบริการ คำเรียกขานที่ใช้มากที่สุดมี 3 แบบในความสัมพันธ์แบบต่างๆ ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ได้แก่ คำนำหน้า คำนำหน้า+ชื่อ และชื่อ ในความสัมพันธ์แบบสมดุลง การใช้ ชื่อ จะแสดงความสนิทสนมมากที่สุด รองลงมาคือ คำนำหน้า+ชื่อ และการแสดงความสนิทสนมน้อยที่สุดคือ คำนำหน้า ในความสัมพันธ์แบบไม่สมดุลงการใช้ ชื่อ แสดงถึงความมีอำนาจและความไม่เคารพ ที่ผู้ใหญ่แสดงกับผู้น้อย ผู้น้อยจะใช้ สรรพนามเรียกเพื่อแสดงความเคารพที่สุด ถ้าเคารพน้อยลงก็จะใช้ คำนำหน้า+ชื่อ แต่ไม่พบว่าผู้น้อยเรียกชื่อผู้ใหญ่เฉยๆ ยกเว้นที่ใช้โดยภรรยา และผู้เขียนยังพบว่าการใช้คำเรียกขานเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยต่างๆ ของยุครัตนโกสินทร์

ในคำเรียกขานที่ใช้โดยผู้ใหญ่มีความเปลี่ยนแปลงน้อยมาก ส่วนที่ใช้โดยผู้น้อยนั้นพบว่าในสมัยประชาธิปไตย (หลัง พ.ศ.2475) เป็นต้นมามีการแสดงความเท่าเทียมกันกับผู้ใหญ่มากขึ้นโดยการใช้ ชื่อ เป็นส่วนประกอบสำคัญในการใช้คำเรียกขานมากขึ้น ส่วนในหมู่คนที่เท่าเทียมกันอยู่แล้วมีแนวโน้มว่ามีการแสดงความสนิทสนมมากขึ้นโดยการใช้ ชื่อ แทน คำนำหน้า และ คำนำหน้า+ชื่อ สรุปลงโดยทั่วไป การใช้ ชื่อ ในการเรียกขานในภาษาไทย ในมิติหนึ่งเป็นการแสดงความสนิทสนม และอีกมิติหนึ่งเป็นการแสดงอำนาจเหนือกว่า หรือความไม่เคารพ

ยูตากะ คูซานางิ (2552) ในหนังสือ “ภาษาสุภาพ เพื่อเข้าสู่สังคมญี่ปุ่น” กล่าวว่า การใช้ภาษาสุภาพเป็นการตัดสินใจเลือกใช้สำนวนที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ของตนเองกับผู้ฟัง หรือผู้กระทำในบทสนทนา ดังนั้นหากผู้ได้รับฟังคำที่ไม่สุภาพก็จะมีความรู้สึกว่าคำพูดไม่รู้จักการใช้ภาษา การรู้จักใช้ภาษาสุภาพได้เป็นอย่างดีนั้นคือ ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นที่ยอมรับกันในสังคมภาษาญี่ปุ่น จึงเปรียบเสมือนการมีใบรับรองการเป็นสมาชิกในสังคมภาษาญี่ปุ่น ภาษาสุภาพนั้นแม้จะดูเป็นสำนวนที่ยังยึดระบบศักดินาแบ่งแยกความสูงต่ำของผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งสวนทาง

กับความรับรู้โดยทั่วไปในยุคปัจจุบันที่ว่าสังคมจะต้องมีความเสมอภาค ภาษาสุภาพก็ไม่ได้หายไป ยังคงมีการใช้มาถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ การเลือกใช้สำนวนที่เหมาะสมโดยคำนึงว่าผู้ฟังและตนเองอยู่ในฐานะใดนั้น ทำให้การสนทนาดำเนินไปด้วยความราบรื่นและยังผลให้การสนทนาเกิดขึ้นด้วยความสบายใจ

จันทร์เพ็ญ ศักดิ์ชัยเจริญกุล (2553) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาารูปแบบและปัจจัยในการปรับระดับความสุภาพขณะสนทนาภาษาญี่ปุ่นของชาวไทยผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับชาวญี่ปุ่น” โดยศึกษาารูปแบบและปัจจัยในการก่อให้เกิดการปรับระดับความสุภาพขณะสนทนาภาษาญี่ปุ่นของชาวไทยผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นเมื่อเปรียบเทียบกับชาวญี่ปุ่นในสถานการณ์จริง พบว่า การปรับระดับความสุภาพของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านจิตใจ และเนื้อหาเป็นอย่างมาก ส่วนความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม อยู่ในลักษณะของความสัมพันธ์ด้านอายุ ในกรณีของชาวไทยการปรับระดับความสุภาพขณะสนทนามีความสัมพันธ์กับปัจจัยระยะด้านจิตใจมากที่สุด แต่ไม่สัมพันธ์กับปัจจัยด้านสังคมหรืออายุของคู่สนทนาและปัจจัยด้านเนื้อหาในการสนทนา นอกจากนี้ยังพบว่ามุมมองต่อลักษณะของเนื้อหาในการสนทนาของชาวญี่ปุ่นและชาวไทยมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะมุมมองเรื่องความเป็นส่วนตัวของเนื้อหา

ตรรกวิทย์ มิ่งขวัญ (2552) ศึกษาเรื่อง “ความเข้าใจและทัศนคติเกี่ยวกับภาษาสุภาพรุ่มย่องและรูปถ่อมตนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยหลังการเรียนรู้อัตนระดับขั้นต้น” โดยศึกษาความเข้าใจและทัศนคติของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในระดับขั้นต้น พบว่า การใช้ภาษาสุภาพรุ่มย่องและรูปถ่อมตน ผู้พูดต้องวิเคราะห์ปัจจัยและเงื่อนไขต่างๆเช่นปัจจัยคนนอกคนใน ปัจจัยเรื่องสถานภาพทางสังคม ปัจจัยเรื่องความเป็นทางการ ปัจจัยเรื่องอายุ และปัจจัยเรื่องความสนิทสนม จากงานวิจัยนี้ผู้เขียนพบว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ภาษาสุภาพรุ่มย่องและรูปถ่อมตนภายใต้ปัจจัยเรื่องความเป็นทางการและปัจจัยเรื่องคนนอกคนใน สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างประสบปัญหาในการเลือกใช้ภาษาสุภาพรุ่มย่องและรูปถ่อมตนภายใต้ปัจจัยเรื่องคนในคนนอกมากกว่าปัจจัยเรื่องสถานภาพทางสังคม และจากการสำรวจทัศนคติของผู้เรียนพบว่า มีทัศนคติในแง่ลบต่อลักษณะการเรียนการสอนภาษาสุภาพในชั้นเรียนปัจจุบัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการศึกษาคือความสุภาพในภาษาอื่น ในประเด็นที่ผู้วิจัย
ศึกษา คือ การศึกษาระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี

ฉองส์ ฮวัน ซึง (2535) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้าง
ภาษาไทยและภาษาเกาหลี” ผู้เขียนได้ศึกษาระบบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาเกาหลีตามแนว
ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง แล้วนำระบบโครงสร้างของภาษาทั้งสองมาเปรียบเทียบ เพื่อทำนาย
ลักษณะของปัญหาและข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในการเรียนภาษาเกาหลีของคนไทย ผลการศึกษา
พบว่า ระบบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกัน 1. โครงสร้างประโยคบาง
โครงสร้างในภาษาไทยและภาษาเกาหลี อาจแตกต่างกันในด้านรูปแบบหรือการกระจาย หรือลักษณะ
ทางไวยากรณ์ 2. โครงสร้างประโยคในภาษาไทยบางโครงสร้างไม่ปรากฏในภาษาเกาหลี เช่น ประโยค
ไร้ประธาน ประโยคไร้กริยา 3. โครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลีบางโครงสร้างไม่มีในภาษาไทย เช่น
ประโยคที่มี 2 ประธาน ประโยคที่มี 2 กรรมตรง ผลการเปรียบเทียบสรุปสรุปสาเหตุของข้อผิดพลาด
ของนักเรียนไทยได้ ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างของโครงสร้างภาษา 2. ข้อผิดพลาดเกิดจากความ
ซับซ้อนในภาษาเกาหลี เนื่องจากภาษาเกาหลีเป็นภาษาคำติดต่อที่มีการเติมวิภาคติปัจจัย

ซอนเคียง ฮัน (2546) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและวิธีการใช้
คำหลังกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี” เพื่อ 1. วิเคราะห์ความหมายของคำหลังกริยาในภาษาไทย
กับภาษาเกาหลี 2. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความหมายของคำหลังกริยาในภาษาไทยกับภาษา
เกาหลี ทั้งในด้านความเหมือน ความคล้าย และความต่าง 3. เพื่อวิเคราะห์วิธีการใช้คำหลังกริยาใน
ภาษาไทยกับภาษาเกาหลีโดยใช้ข้อมูลคำหลังกริยาในภาษาไทยจำนวน 11 คำ ได้แก่ ไป มา ขึ้น ลง
เสีย ไว้ ให้ ดู เข้า ออก เอา และคำหลังกริยาในภาษาเกาหลี จำนวน 13 คำ ได้แก่ 가다 /ga-da/
(ไป), 오다 /o-da/ (มา), 지다 /ji-da/ (ขึ้น/ลง), 버리다/bo-ri-da/ (เสีย), 두다 /du-da/ และ
놓다 /not-tha/ (ไว้), 주다 /ju-da/ (ให้), 보다 /bo-da/ (ดู) 내다/nae-da/, 대다 /dae-da/, -고
있다 /-go it-ta/, -어 있다 /-o it-ta/, -고 싶다 /-go sip-ta/ และได้ใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์
เปรียบเทียบและภาษาศาสตร์โครงสร้างในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความหมายของคำหลังกริยาใน
ภาษาไทยกับภาษาเกาหลี มีความหมายสัมพันธ์กับความหมายประจำคำแต่ละคำ กล่าวคือ

ความหมายของคำหลังกริยาส่วนใหญ่จะเป็นส่วนหนึ่งในหลายความหมายของความหมายประจำคำ นั้น แต่คำหลังกริยาบางคำอาจมีความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายประจำคำ แสดงความหมายทางไวยากรณ์เท่านั้น ด้านวิเคราะห์เปรียบเทียบความหมายคำหลังกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี มีความสอดคล้องกับข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ มีทั้งความเหมือน ความคล้าย และความต่าง คำหลังกริยาในภาษาไทยจำนวน 11 คำ ในจำนวนนี้เหมือนกันหรือใกล้เคียงกับคำหลังกริยาในภาษาเกาหลี 8 คำ ได้แก่ ไป มา ขึ้น ลง เสีย ไว้ ให้ ดู และที่ไม่มีในภาษาเกาหลี 3 คำ ได้แก่ เข้า ออก เอา คำหลังกริยาในภาษาเกาหลีจำนวน 13 คำในจำนวนนี้ที่เหมือนกับคำหลังกริยาในภาษาไทย 8 คำ ได้แก่ 가다 /ga-da/ (ไป), 오다 /o-da/ (มา), 지다 /ji-da/ (ขึ้น/ลง), 버리다/bo-ri-da/ (เสีย), 두다/du-da/ และ 놓다 /not-tha/ (ไว้), 주다 /ju-da/ (ให้), 보다 /bo-da/ (ดู) และที่ไม่มีในภาษาไทย 5 คำ ได้แก่ 내다/nae-da/, 대다 /dae-da/, -고 있다 /-go ?it-ta/, -어 있다 /-o it-ta/, -고 싶다 /-go sip-ta/ ด้านวิเคราะห์วิธีการใช้คำหลังกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีได้เกณฑ์การปรากฏร่วมกับคำกริยาหลัก คำวิเศษณ์ และปริบทเป็นสำคัญ คำหลังกริยาของทั้ง 2 ภาษาจะไม่ปรากฏตามลำดับ จะต้องปรากฏร่วมกับคำกริยาหลักเสมอ ส่วนคำหลังกริยาภาษาเกาหลียังต้องใช้เกณฑ์พิจารณาการปรากฏร่วมกับตัวเชื่อมที่เรียกว่า **후행어미**(Conjunctive suffix) ด้วย ซึ่งพบว่า คำหลังกริยาของทั้ง 2 ภาษาจะไม่ปรากฏตามลำดับ จะต้องปรากฏร่วมกับคำกริยาหลักเสมอ

ประจวบ ยืนเสน (2548) ศึกษาเรื่อง “การแสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี” ได้ อธิบายลักษณะของการแสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี ซึ่งอธิบายเชิงโครงสร้างและวัจนกรรม พบว่า ภาษาเกาหลีมีการแสดงความสุภาพโดยใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ในการแสดงความสุภาพ ด้านไวยากรณ์ ได้แก่ การแสดงความสุภาพต่อประธานของประโยค ซึ่งใช้ปัจจัย ‘-시’(si)- การแสดงความสุภาพต่อผู้ฟังจะปรากฏในส่วนภาคแสดง ซึ่งแบ่งย่อยเป็น ทางการ และไม่เป็นทางการ ทางการแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ‘합쇼체 ยกย่องมาก, 하오체 ยกย่องปกติ, 하게체 ไม่ยกย่องปกติ, 하라체 ไม่ยกย่องมาก’ ตามลำดับของความสุภาพมากไปน้อย ไม่เป็นทางการแบ่งออกเป็น 2 ระดับ ‘해요체 ยกย่องทั่วไป และ 해체 ไม่ยกย่องทั่วไป’ ในส่วนของคำศัพท์ที่ใช้ในการแสดงความสุภาพ นั้นผู้เขียน กล่าวถึงคำศัพท์ทั่วไป และคำเรียกญาติ ในการแสดงความสุภาพจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา (2550) ศึกษาเรื่อง “ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีเบื้องต้น” กล่าว ถึงความสุภาพในภาษาเกาหลีว่า การสนทนาภาษาเกาหลีจำเป็นต้องเลือกคำพูดให้เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของตนและคู่สนทนา โดยการใช้คำยกย่องในภาษาเกาหลีมี 3 วิธี

1. การใช้คำเพื่อยกย่องประธาน เมื่อประธานของประโยคเป็นผู้มีสถานะภาพทางสังคม วิทยุติ หรือคุณวุฒิสูงกว่าผู้พูด ให้เติม ‘-시(si)-’ หลังรากศัพท์คำกริยาเพื่อแสดงการยกย่องประธานของประโยคนั้นๆ
2. การใช้คำเพื่อยกย่องผู้ฟัง แบ่งย่อยเป็น สุภาพแบบเป็นทางการและสุภาพแบบธรรมดา โดยสุภาพแบบเป็นทางการจะใช้เมื่อผู้พูดและผู้ฟังมิได้มีความสัมพันธ์คุ้นเคยกัน เช่น คนที่เพิ่งรู้จักหรือเจอกันเป็นครั้งแรก สุภาพแบบธรรมดานั้น จะนุ่มนวลกว่า แสดงออกถึงความคุ้นเคยระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และวิธีสุดท้าย
3. การใช้คำศัพท์เพื่อยกย่องและถ่อมตน

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยทราบถึง การแสดงความสุภาพ ว่าเกิดจากวัฒนธรรม และเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ทุกๆวัฒนธรรม ที่มีทั่วโลก โดยจะเห็นได้จากทฤษฎีที่มีผู้ศึกษาไว้หลากหลายเชื้อชาติ การแสดงความสุภาพนั้นอาจจะเทียบเคียงได้กับคำว่า มารยาท ในวัฒนธรรมไทย ดังเช่น กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และธีรนุช โชคสุวนิช (2551) และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533) ได้กล่าวไว้ ส่วนในภาษาไทย กัลยา ดิงศภักดิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ได้อธิบายการใช้คำลงท้าย และคำเรียกขาน ในการแสดงความสุภาพ และในภาษาญี่ปุ่น การแสดงความสุภาพเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องคำนึงถึงเสมอในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ทำให้มีการศึกษาเกี่ยวกับความสุภาพในภาษาญี่ปุ่นอยู่มาก ดังเช่น ยูตากะ คูซานางิ (2552), จันทร์เพ็ญ ศักดิ์ชัยเจริญกุล (2553) และตรรกวิทย์ มิ่งขวัญ (2552)

สุดท้ายภาษาเกาหลีมีโครงสร้างที่แตกต่างกับภาษาไทย ฉวงส์ ฮวัน ซึง (2535) และซอนเคียง ฮัน (2546) จึงได้ศึกษาและเปรียบเทียบโครงสร้าง และการใช้คำกริยา เพื่อให้เข้าใจโครงสร้าง และคำกริยา เพื่อการนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ส่วนในการแสดงความสุภาพในภาษาเกาหลีถือเป็นเรื่องที่สำคัญ และต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมากพอกับภาษาญี่ปุ่น มีแบบแผน หลากรูปแบบ ทั้ง

ด้วยไวยากรณ์ และคำศัพท์ ดังเช่น ประจวบ ยืนเสน (2548) และศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา (2550) ได้กล่าวไว้ข้างต้น

2.2 .2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเกาหลี

ดำรงค์ ฐานดี (2547) ศึกษาเรื่อง “สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี” กล่าวถึงสังคมและวัฒนธรรมของเกาหลีตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน การเมืองและเศรษฐกิจ วัฒนธรรมเกาหลี คนและสังคมเกาหลี ซึ่งในส่วนของคน ได้กล่าวถึงอุปนิสัยของคนเกาหลี อย่างละเอียดว่าเกาหลีเป็นชาติที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานมีเหตุการณ์ที่สร้างความรุ่งโรจน์ทางสังคมและวัฒนธรรมมากมาย ในขณะเดียวกันก็ประสบกับเหตุการณ์ที่ขมขื่นและทนทุกข์เวทนาอันเป็นผลจากปัจจัยภายนอก ดังนั้นคนเกาหลีจึงกลายเป็นคนที่ผูกพันฝังใจกับเรื่องราวในอดีต สามารถปรับตัวเข้ากับทุกสถานการณ์ได้ดี มีวินัยในตนเองสูง อนึ่ง คนเกาหลีเป็นคนที่ชอบแข่งขัน ไม่ยอมแพ้ต่อสิ่งใดง่ายๆ ตื้อดิ่ง ดันทุรัง และไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด อยากรู้ก็ตาม เมื่อมองดูให้ลึกลงไปแล้ว คนเกาหลีจะเป็นคนโอ้อวดอารมณ์ มีน้ำใจ ชอบความขบขัน รักเสียงเพลงและการเต้นรำ ส่วนในอดีตนั้น ความสัมพันธ์ของคนอยู่ใต้กฎระเบียบทางจริยธรรมตามแบบขงจื้อที่เน้นความสูงต่ำทางสังคม มีมารยาททางสังคมสูงเด่น รักชาติบ้านเมือง กตัญญูต่อพ่อแม่ และนิยมยกย่องบุรุษเป็นผู้นำครอบครัวและสังคม อนึ่ง ครอบครัวขยายถือเป็นพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจ อีกทั้งยึดถือว่าการศึกษานำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าในชีวิตตามแนวความคิดขงจื้อ

สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี และคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2536) ได้กล่าวถึง ชีวิตครอบครัวของคนเกาหลีว่า ตามประเพณีเกาหลี ครอบครัวมาตรฐานจะมีขนาดใหญ่ ประกอบด้วยคนหลายชั่วคนรวมกัน แต่เมื่อมีการปรับปรุงประเทศให้ทันสมัย ครอบครัวสมัยใหม่จึงมีแนวโน้มจะอยู่เป็นเอกเทศมากขึ้น ชาวเกาหลีเชื่อตามประเพณีว่าบุรุษต้องขัดเกลาตนเองและจัดการกับครอบครัวของเขาให้เหมาะสมก่อนที่จะไปปกครองประเทศชาติ บุรุษมีความรับผิดชอบในการเป็นตัวแทนสนับสนุนและปกป้องครอบครัวตามประเพณี รวมทั้งมีอำนาจที่จะสั่งการบังคับบัญชา ความเป็นระเบียบในบ้านจะรักษาไว้ได้ด้วยการเคารพเชื่อฟังผู้อาวุโสกว่า อย่างเช่น เด็กเชื่อฟังบิดามารดา ภรรยาเชื่อฟังสามี คนรับใช้เชื่อฟังเจ้านาย ลัทธิขงจื้อ

กำหนดวิถีชีวิตของคนเกาหลีรวมไปถึงวิถีคิดมาหลายศตวรรษ และยังเป็นที่เคารพเชื่อถือกันในเรื่องความสัมพันธ์ทุกรูปแบบที่มนุษย์พึงมีต่อกัน ในปัจจุบันคนเกาหลีเน้นการเคารพบูชาบิดามารดาและบรรพบุรุษ ความซื่อสัตย์ต่อสามีภรรยาและเพื่อน แต่ความซื่อสัตย์ต่อผู้ปกครองประเทศ และการเคารพครูอาจารย์มีความสำคัญน้อยลงไปบ้างแล้ว ในจริยธรรมห้าข้อของสังคมแบบประเพณี นิทานและตำนานเกาหลีก็มีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุตรชาติและบุตรสาวที่มีความซื่อสัตย์ และภรรยาที่เสี่ยงชีวิตเพื่อพิสูจน์ความซื่อสัตย์ต่อครอบครัว ปัจจุบันชีวิตของคนเกาหลีเปลี่ยนไปเป็นอย่างมากในกระบวนการปรับปรุงประเทศให้ทันสมัย มีการให้สิทธิเสมอกันระหว่างชายหญิง กฎหมายครอบครัวที่ปรับปรุงใหม่ซึ่งมีผลบังคับในเดือนมกราคมคริสต์ศักราช1991 มีการให้ความเสมอภาค กฎหมายได้กำหนดสิทธิในทรัพย์สินเสมอภาคทั้งชายและหญิง และให้โอกาสเป็นครั้งแรกแก่สตรีที่หย่าร้างในเรื่องสิทธิในทรัพย์สินและการดูแลคุ้มครองบุตร คู่สมรสในวัยหนุ่มสาวที่อยู่อย่างเป็นอิสระเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกที เป็นการปรับตัวให้เข้ากับคุณค่าทางจริยธรรมและสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนไป

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยทราบถึง วัฒนธรรมของเกาหลี และความเป็นคนเกาหลี ตั้งแต่อดีตเกาหลีผ่านเรื่องราวต่างๆมาทำให้คนเกาหลีกลายเป็นคนที่เข้มแข็งชอบการเอาชนะ จริงจัง แต่ในขณะเดียวกันก็ชอบความบันเทิง สิ่งที่คนเกาหลียึดเหนี่ยวและปฏิบัติตามมาตลอดคือ หลักขงจื้อ ทำให้คนเกาหลีรู้จักหน้าที่ของตนเอง นับถือคนตามลำดับชั้น อายุ และตำแหน่ง และบุรุษเป็นผู้นำของครอบครัว ถึงแม้ว่าปัจจุบันจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ประเทศเกาหลีกลายเป็นประเทศที่ทันสมัย แต่วัฒนธรรมเหล่านี้ก็ยังคงอยู่ในความเป็นเกาหลีอยู่ ดังเช่น บทความของ ดำรงค์ ฐานดี (2547) และ สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี และคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2536)

บทที่ 3

กลวิธีการใช้ไวยากรณ์แสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี

ในการสร้างประโยคภาษาเกาหลีมีกลวิธีทางไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผน โดยการเรียงประโยคเป็นแบบ ‘ประธาน(S) + กรรม(O) + ภาคแสดง(V)’ ในการสร้างประโยคจะต้องมีคำช่วยต่างๆมาเติมหลังคำนามเพื่อบอกหน้าที่ของคำนามนั้นๆว่าเป็น ประธาน กรรม สถานที่ หรือเวลา ในส่วนของภาคแสดงจะมีหน้าที่แสดงกริยาสภาพหรือลักษณะของประธาน มีการเปลี่ยนวิภัตติปัจจัยเพื่อสื่อความหมายในประโยค คือ บอกกาล(Tense), แสดงความสุภาพ (Honorifics), แสดงความเป็นทางการ (Formality), บอกอารมณ์หรือสถานการณ์(Mood) เช่น คาคเตา คำสั่ง ชักชวน อุทาน เป็นต้น

ความสำคัญของความสุภาพในภาษาเกาหลี ในการสนทนาภาษาเกาหลีนั้นผู้พูดต้องคำนึงถึงความสุภาพในภาษาเสมอ เพราะวัฒนธรรมเกาหลีนั้นให้ความสำคัญกับระดับอาวุโสมาก จะเห็นได้จากในการเจอกันครั้งแรกคนเกาหลีจะถามอายุ ตำแหน่ง และสถานภาพทางสังคมกันเป็นอันดับแรกๆ การใช้ความสุภาพให้ถูกต้องก็จะช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาได้

ในด้านภาษา การแสดงความสุภาพหลักๆจะแสดงโดยการใช้ไวยากรณ์ โดยจะมีรูปแบบการเปลี่ยนไปตามความสุภาพ และการยกย่องตามลำดับ ขึ้นอยู่กับผู้สนทนาและคู่สนทนา โดยจะนำเสนอรูปแบบการเปลี่ยน และตัวอย่างในบทที่ 3 นี้

ในการวิเคราะห์มีสัญลักษณ์ดังนี้ การทำ**ตัวหนา** หมายถึง ประธาน (เพื่อให้เห็นประธานชัดเจนมากขึ้นในการวิเคราะห์การยกย่องประธานหรือหัวข้อของประโยค) และการขีดเส้นใต้ หมายถึง ไวยากรณ์ (เพื่อเน้นให้เห็นไวยากรณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสุภาพ)

ต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ไวยากรณ์เพื่อแสดงความสุภาพ โดยมีกรณีศึกษาจากซีรีส์ทางโทรทัศน์ของเกาหลี 3 เรื่อง ได้แก่ 1) **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) 2) **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) 3) **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง)

3.1 การยกย่องประธาน หรือหัวเรื่องของประโยค

การยกย่องประธาน หรือหัวเรื่องของประโยค คือ การยกย่องประธานหรือบุคคลที่พูดถึงในประโยค ตามหลักไวยากรณ์ เพื่อแสดงความความสุภาพต่อประธานของประโยคหรือบุคคลที่ถูกพูดถึงในประโยค

3.1.1 การยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติมวิภาคติปัจจัย ‘-(으)시’ ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดง

(ตัวอย่างที่ 1) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 ในห้องทำงานของหัวหน้าแผนก หัวหน้าเรียกคิมแทฮยอน(เป็นลูกน้อง)เข้ามาตำหนิเรื่องการรับเงินจากคนไข้

김태현 : 전 도무지 **과장님**께서 무슨 말씀을 말하시는지 모르겠습니다.

คิมแทฮยอน: ผมไม่เข้าใจสิ่งที่หัวหน้าพูดสักนิด

과장 : 이 자식이 현장을 잡히고서 어디서 오리발이야. 그럼 이건 뭐야? 너 정말 보호자랑 대진해볼래?

หัวหน้า : นี่แก ฉันจับแกได้คานั่งคาเขา ถ้าอย่างนั้น นี้อะไร? ลองไปถามต่อหน้าญาติคนไข้เลยไหม?

김태현 : 원하시면 그렇게 하시던가요.

คิมแทฮยอน : ถ้าหัวหน้าต้องการอย่างนั้นก็เชิญครับ

จากบทสนทนา คิมแทฮยอนสนทนากับหัวหน้า(과장님 แปลว่า หัวหน้า) คิมแทฮยอนมีตำแหน่งที่ต่ำกว่าประธานของประโยค ในประโยคที่พูดถึงการกระทำของหัวหน้า (ประธานของประโยค) จึงเติมวิภาคติปัจจัย ‘-(으)시’ หลังการกระทำของหัวหน้า จากตัวอย่างคือ **말하시** (แปลว่า พูด มาจาก **말하다** + (으)시), **원하시** (แปลว่า ต้องการ มาจาก **원하다** + (으)시) และ **하시** (แปลว่า ทำ มาจาก **하다** + (으)시) คำที่กล่าวมาเป็นการยกย่องประธานของประโยคซึ่งก็คือ หัวหน้า(과장님)

3.1.2 การยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติม/เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของ คำในประโยคหลังคำศัพท์ที่จะยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 2) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 ในห้องทำงานของ
หัวหน้าแผนก หัวหน้าเรียกคิมแทฮยอนเข้ามาตำหนิเรื่องการรับเงินจากคนไข้

과장 : 환자, 보호자에게 협박해서 금품갈취... 상습범 아니란
말이야? 내 말이 틀렸어?

หัวหน้า : นายหลอกหลวงและฉกฉวยเอาทรัพย์สินของคนไข้และญาติคนไข้.. ไม่
เรียกว่าอาชญากรหรือ? ฉันพูดอะไรผิดหรือ?

김태현 : 전 도무지 과장님께서 무슨 말씀을 말하시는지 모르겠습니다.

คิมแทฮยอน: ผมไม่เข้าใจสิ่งที่หัวหน้าพูดสักนิด

จากบทสนทนาประโยคที่คิมแทฮยอนพูดมีหัวหน้าเป็นประธาน โดยปกติ การเติมคำชี้
แสดงหน้าที่ของประธาน คือ 이/가 แต่ในประโยคนี้ คิมแทฮยอนที่มีสถานะที่ต่ำกว่าประธานของ
ประโยคซึ่งก็คือ หัวหน้า(과장님) จึงเปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของประธานจาก 이/가 เป็น 께서
เพื่อยกย่องหัวหน้า(과장님) เป็นการยกย่องประธานโดยการเปลี่ยนตัวชี้แสดงหน้าที่ของคำ

อนึ่ง ในชีวิตประจำวันเราสามารถใช้การยกย่องประธานโดยการเปลี่ยนแค่วิภาคติปัจจัยใน
ส่วนภาคแสดงอย่างเดียวโดยไม่ต้องเปลี่ยนตัวชี้แสดงหน้าที่ของคำก็ได้

(ตัวอย่างที่ 3) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 ในห้องทำงานของ
หัวหน้าแผนก หัวหน้าเรียกคิมแทฮยอนเข้ามาตำหนิเรื่องการรับเงินจากคนไข้

김태현 : 역시 이 돈을 과장님께 안드릴... 아! 그리고 솔직히 과장님이 그
환자 퇴원할때 훨씬 많이 받으시잖아요.

คิมแทฮยอน : เขาไม่ได้ให้เงินหัวหน้าสินะ... อ่า แล้วก็เวลาที่คนไข้คนนั้นออกจาก
โรงพยาบาลหัวหน้าได้เงินเยอะกว่านี้ตั้งหลายเท่าไม่ใช่หรือครับ?

과장 : 뭐? 아니 뭐 이런 새끼가!

หัวหน้า : อะไรนะ? แกนี่มัน..!

จากบทสนทนาประโยคที่คิมแทฮยอนพูดนั้น มีหัวหน้าเป็นประธานของประโยค มีการเปลี่ยนวิภคตีปัจจัยในส่วนการกระทำของหัวหน้า คือ 받으시 (แปลว่า รับ มาจาก 받다 + (으)시) แต่ไม่ได้เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ประธานหลังหัวหน้า(과장님) ยังคงใช้ 이 แทนที่จะใช้께서 เหมือนในตัวอย่างที่ 2 บทสนทนานี้คิมแทฮยอนยังคงยกย่องประธานของประโยคอยู่ถึงแม้ว่าจะไม่เปลี่ยนคำช่วยแสดงหน้าที่ของคำก็ตาม เพราะในการพูดในชีวิตประจำวันนั้น การเปลี่ยนทั้งสองอย่างอาจจะยุ่งยากเกินไป

ข้อควรระวัง ไม่สามารถเปลี่ยนเพียงแค่คำชี้แสดงหน้าที่ของคำอย่างเดียวโดยไม่เติมวิภคตีปัจจัย ‘- (으)시’ ร่วมด้วยได้

3.2 การยกย่องฝ่ายตรงข้าม/คู่สนทนา

3.2.1 การยกย่องคู่สนทนาโดยการเปลี่ยนวิภคตีปัจจัยหลังรากศัพท์ส่วนภาคแสดงในการลงท้ายประโยค

การยกย่องฝ่ายตรงข้ามนั้น ผู้พูดจะยกย่องหรือไม่ยกย่องผู้ฟังมีวิธีการทำโดยการเติมวิภคตีปัจจัยในส่วนของภาคแสดงที่แตกต่างกันไปหลายรูปแบบ

3.2.1.1 รูปแบบเป็นทางการ แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ยกย่องมาก ยกย่องปกติ ไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมาก

ตารางแสดงการลงท้ายประโยคแบบเป็นทางการ

	ประโยค บอกเล่า	ประโยค คำถาม	ประโยค คำสั่ง	ประโยค ชักชวน	ประโยค อุทาน
ยกย่องมาก	합니다	합니까	하십시오	하십시오	합니다
ยกย่อง ปกติ	하오	하오	하(시)오	합시다	하오
ไม่ยกย่อง ปกติ	하네	하나,하는가	하게	하세	하네
ไม่ยกย่อง มาก	한다	하느냐	해라	하자	하는구나

ยกย่องมาก มักใช้ในการยกย่องฝ่ายตรงข้ามที่เป็น คนที่เจอกันเป็นครั้งแรก, ลูกค้า หรือคนที่ต้องใช้ความสุภาพด้วยมากๆเวลาพูดด้วย

(ตัวอย่างที่ 4) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 ในห้องทำงานของ หัวหน้าแผนก หัวหน้าเรียกคิมแทฮยอน(เป็นลูกน้อง)เข้ามาดำเนินเรื่องการรับเงินจากคนไข้

김태현 : 과장님이 출혈점 못찾아서 그 환자 죽을뻔한거는 사실이구요. 과장님이 급하게 불러서 제가 그 환자를 살린거 사실이구요. 그리고 회진갔더니 그 보호자가 고맙다고 촌지 몇 푼 준거 사실이구요. 근데.. 뭐가 잘못되었습니까?

คิมแทฮยอน : หัวหน้าไม่สามารถหาจุดที่เลือดออกได้จนทำให้คนไข้เกือบตายเป็นความจริง และหัวหน้าเรียกผมกะทันหันเพื่อให้ผมไปช่วยคนไข้คนนั้นให้รอดชีวิตก็เป็นความจริง หลังจากนั้นผมก็ไปตรวจคนไข้ปกติ แต่ญาติคนไข้รู้สึกขอบคุณผมเลยให้สินน้ำใจเล็กๆน้อยๆ ก็เป็นเรื่องจริง มันผิดตรงไหนหรือครับ?

과장 : 뭐라고? 임마!

หัวหน้า : ว่าอย่างไรนะ? แก!!

(ตัวอย่างที่ 5) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 ในห้องทำงานของ หัวหน้าแผนก หัวหน้าเรียกคิมแทฮยอนเข้ามาดำเนินเรื่องการรับเงินจากคนไข้

과장 : 뭐? 아니 뭐 이런 새끼가!

หัวหน้า : อะไรนะ?! แกนี่มัน..!

김태현 : 사실이잖아요! 우리 병원 VIP 프로에 입원할 정도면 퇴원할 때 금일봉 주고 나가는 거 상식이구요. 아무튼 과장님이... 정말 뭐때문에 이러시는지 모르겠습니다.

คิมแทฮยอน : มันคือความจริงครับ! โรงพยาบาลของเราเมื่อคนไข้เข้ามาในชั้น VIP เวลาออกก็จะต้องให้เงินบริจาคเป็นเรื่องปกติ ไม่ว่าจะยังไงก็แล้วแต่ ผมไม่เข้าใจว่าหัวหน้าทำไมต้องโวยวายอย่างนี้จริงๆครับ

(ตัวอย่างที่ 6) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอลีโอนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 13 ในการประชุมผู้บริหาร ฮันยอจินเป็นประธาน ระหว่างประชุมมีข้อความแจ้งข่าวการตายของประธานโกผู้บริหารคนอื่นๆจึงตกอยู่ในภวังค์

한여진: 아니 근데 다들 표정이 왜그러세요? 간밤에 누가 죽기라도 했어요? 그럼 아까 하던 이야기 계속해도 될까요? 부회장님?

ฮันยอจิน: ว่าแต่ทุกคนสีหน้าทำไมดูไม่ดีเลยคะ? อย่างกับว่าเมื่อคืนมีใครตายเลย? ถ้าอย่างนั้นเรามาคุยเรื่องที่ค้างเมื่อสักครู่กันต่อเลยได้ใช่ไหมคะ รองประธาน?

부회장 : 어..네! 그래야죠.. 말씀하십시오.

รองประธาน: ครับ! ได้เลยครับ เชิญพูดต่อได้เลยครับ

จากตัวอย่างที่ 4 คิมแทชยอนลงท้ายประโยคว่า **잘못되었습니까?** (แปลว่า ทำผิดอะไรครับ? มาจาก **잘못되었다 + 습니까?**) เป็นการลงท้ายประโยคคำถามแบบยกย่องมาก เพื่อยกย่องคู่สนทนาซึ่งก็คือหัวหน้า

จากตัวอย่างที่ 5 คิมแทชยอนลงท้ายประโยคว่า **모르겠습니다** (แปลว่า ไม่รู้ มาจาก **모르겠다 + 습니다**) เป็นการลงท้ายประโยคบอกเล่าแบบยกย่องมาก เพื่อยกย่องคู่สนทนาซึ่งก็คือหัวหน้า

จากตัวอย่างที่ 6 รองประธานลงท้ายประโยคว่า **말씀하십시오** (แปลว่า พูด มาจาก **말씀하다 + (으)시 + ㅂ시오**) เป็นการลงท้ายประโยคคำสั่งแบบยกย่องมาก เพื่อยกย่องคู่สนทนา คือฮันยอจินซึ่งเป็นประธานบริษัท

จากตัวอย่างทั้ง 3 คู่สนทนามีตำแหน่งที่สูงกว่าผู้พูด จากตัวอย่างคือ หัวหน้า และประธานบริษัท ทำให้ผู้พูดต้องใช้ความสุภาพในการพูดมากจึงใช้การลงท้ายประโยครูปยกย่องมากแบบเป็นทางการ

ยกย่องปกติ ใช้ในกรณีที่ผู้พูดและผู้ฟังมีอายุใกล้เคียงกันหรือผู้ฟังต่ำกว่าเล็กน้อย โดยใช้เพื่อแสดงถึงการยกย่องเล็กน้อย

(ตัวอย่างที่ 7) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 16 เป็นการเจอกันอีกครั้งของศาสตราจารย์อีจินและศาสตราจารย์อุซอลหลังจากที่เลิกกันไป ทั้งคู่ได้มารับประทานอาหารด้วยกัน และเปิดเผยความในใจที่ไม่เคยได้บอกต่อกัน

김이진 : 저 사실 저도 팔을 안 좋아하거든요. 그 동안 우철씨가 좋아해서 먹긴 했지만..

คิมอีจิน : คือว่า.. จริงๆแล้วฉันก็ไม่ชอบถั่วแดงเท่าไรค่ะ ตลอดมาฉันเห็นว่าคุณอุซอลชอบก็เลยกิน..

김우철 : 우리 참... 솔직하지 못했던 커플 이었군요. 앞으로 그렇지 말아요. 좋아하면 좋아한다! 싫어하면 싫어한다! 숨기고 살지 맙시다!

คิมอุซอล : พวกเรานี่ช่าง.. เป็นคู่รักที่ไม่เคยจริงใจต่อกันเล่นนะครับ ต่อไปนี้อย่าเป็นแบบนั้นกันเถอะครับ ชอบก็บอกชอบ! ไม่ชอบก็บอกไม่ชอบ! อย่าใช้ชีวิตอย่างปิดบังกันเถอะครับ!

จากตัวอย่างที่ 7 **맙시다** (แปลว่า อย่า มาจาก **말다** + รูปชักชวน -**ㅁ시다**) คิมอุซอลลงท้ายด้วยรูปชักชวนแบบยกย่องปกติ ทำให้บทสนทนานี้เป็นบทสนทนาที่สุภาพ จากตัวอย่างตัวละครทั้งคู่มีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์ โดยปกติในการพูดคุยกันนั้นจะใช้รูปสุภาพแบบไม่เป็นทางการ แต่ในการชักชวนนั้นมักจะใช้รูปยกย่องปกติในการพูดแบบสุภาพ

ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องปกติ ในปัจจุบันไม่ค่อยได้ใช้ พบคนที่จะลงท้ายประโยคโดยรูปยกย่องปกติและไม่ยกย่องปกติน้อย ยกเว้น ‘**합시다**’ ซึ่งเป็นรูปชักชวนที่นิยมใช้กันในการพูดแบบสุภาพมากกว่า ‘**하십니다**’ ที่เป็นรูปยกย่องมาก ถึงแม้ว่าประโยคอื่นๆจะเป็นรูปยกย่องมากแต่ในการยกย่องจะไม่นิยมใช้ ‘**하십니다**’ ในการศึกษาบทละครทั้ง 3 เรื่องที่นำมาจึงพบเพียงแค่ ‘**합시다**’ เท่านั้น

ไม่ยกย่อง ใช้กับบุคคลที่มีความสนิทกันมากๆ หรือคนที่มีอายุน้อยกว่า

(ตัวอย่างที่ 8) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **학교 2015** (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558 คิมจุนซอกซึ่งเป็นอาจารย์ประจำชั้น มารายงานเรื่องคดีฟอรัมเมตของมูลในคอมพิวเตอร์ โจแฮนาเป็นนักเรียน

김준석 : 노트북 사건은 우리 반 학생 한명이 벌인 것으로 확인됐다.

그래서 수행평가 5 점씩 깎인 3 개조 모두! 감점은 없던걸로 하기로 했다.

คิมจุนซอก : คดีโน้ตบุ๊ก แน่ใจแล้วว่าเป็นฝีมือของนักเรียนในห้องเรา เพราะฉะนั้น
คะแนนจิตพิสัยที่หักไป5คะแนน ทั้ง3กลุ่มเป็นอันว่ายกเลิก

조해나 : 쌤...그래서 범인이 누군데요?

โจแฮนา : ครู.. แล้วใครเป็นคนร้ายกันแน่คะ?

จากตัวอย่างที่ 8 คิมจุนซอกเป็นครูประจำชั้น เมื่อพูดกับนักเรียนจึงไม่จำเป็นต้องยก
ย่อง ลงท้ายประโยคบอกเล่า 확인됐다 (แปลว่า ยืนยัน มาจาก 확인되다 ทำเป็นรูปอดีต +았
กลายเป็น 확인됐다) และ 했다 (แปลว่า ทำ มาจาก 하다 ทำเป็นรูปอดีต +았
กลายเป็น 했다) เป็นรูปไม่ยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 9) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 15
มิถุนายน 2558 คังโซยองพยายามจะเอาใจพ่อที่เพิ่งกลับมาจากทำงานเพื่อขอย้าย
โรงเรียน แต่พ่อไม่พอใจในสิ่งที่คังโซยองจะพูด

강소영 : 아..아빠! 차라도 한잔 드릴까요?

คังโซยอง : คุณพ่อ! รับชาไหมคะ?

강소영 아빠 : 됐다.

พ่อของคังโซยอง : ไม่ต้อง

จากตัวอย่างที่ 9 พ่อเมื่อคุยกับลูกไม่ต้องยกย่องจึงลงท้ายประโยค 됐다 (ในที่นี้
แปลว่า ไม่ต้อง มาจาก 되다 ทำเป็นรูปอดีต +았 กลายเป็น 됐다) เป็นรูปไม่ยกย่อง

3.2.1.2 รูปแบบไม่เป็นทางการ แบ่งเป็น 2 ระดับ

ในรูปแบบไม่เป็นทางการ คือมีการเติมวิภาคติปัจจัย '-요' และไม่เติมเท่านั้น ใน
รูปไม่ยกย่อง ภาคแสดงจะลงท้ายด้วย '-아/-어', '-지', '-는지', '-(으)ㄴ까', '-(는)군',
'-네', '-나', '-는가' ถ้าจะยกย่องก็เติมวิภาคติปัจจัย '-요' หลังคำลงท้ายรูปไม่ยกย่องได้
ทันที

ยกย่อง ในรูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ การใช้คล้ายกับรูปยกย่องมาก และยกย่องปกติ ในรูปแบบเป็นทางการ แต่ให้ความรู้สึกธรรมดาไม่เป็นทางการมากเกินไป และใช้ได้ทั่วไป มากกว่า

(ตัวอย่างที่ 10) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558 ปาร์คมินจุนมาสารภาพกับคิมจุนชอก(ครูประจำชั้น)ว่าเป็นคน พอร์แมตคอมพิวเตอร์ของเพื่อน

박민준 : 노트북 포맷이요 그거...제가 그랬어요.

ปาร์คมินจุน : เรื่อง.. โน้ตบุ๊กที่โดนพอร์แมท.. ผมเป็นคนทำเองครับ

김준석 : 그래..용기내줘서 고맙다. 괜찮겠니?

คิมจุนชอก : อืม.. ชอบคุณนะที่รวบรวมความกล้ามาบอก ไม่เป็นไรใช่ไหม?

박민준 : 엄마를 설득할 자신은 없어요. 그래도 선생님 말씀대로 잘못된 길인 걸 알고 가려는 그 짓은 안할려구요. 나중에 잘못왔다는 것도 잊어버리고 살면 어떻해요?

ปาร์คมินจุน : ผมไม่มีความมั่นใจพอที่จะโน้มน้าวใจแม่ แต่ถึงอย่างนั้น ผมรู้ว่าทำผิด แต่พยายามซ่อนมันไว้ ผมตั้งใจจะไม่ทำแบบนั้นแล้วครับ อนาคตผมจะใช้ชีวิตกับความผิดทั้งๆที่รู้ว่าผิดไปตลอดชีวิตไม่ได้

จากตัวอย่างที่ 10 ปาร์คมินจุนเป็นนักเรียน คิมจุนชอกเป็นครูประจำชั้น มีความสนิทสนมกัน เมื่อปาร์คมินจุนพูดกับครูประจำชั้นจึงใช้การยกย่องแบบไม่เป็นทางการในการลงท้ายประโยค **이요** (ใช้ลงท้ายหลังคำนาม มาจาก **이다+ 요** กลายเป็น **이요**), **그랬어요** (ในที่นี้แปลว่า ทำเช่นนั้นเอง มาจาก **그렇다** ทำให้กลายเป็นอดีต **+있** และทำให้เป็นรูปยกย่อง**+요**), **없어요** (แปลว่า ไม่มี มาจาก **없다 + 요** กลายเป็น **없어요**), **안할려구요** (แปลว่า ตั้งใจจะไม่ทำเช่นนั้น มาจาก **안하다** แปลว่า ไม่ทำ **+려고 하다** เป็นไวยากรณ์ แสดงความตั้งใจ **+요** กลายเป็น **안할려구요**), **어떻해요** (แปลว่า ทำอย่างไร มาจากคำว่า **어떻게 하다 + 요** ทำให้สั้นลง กลายเป็น **어떻해요**) การพูดในทุกๆ ประโยคของปาร์คมินจุนจึงมีความสุข แต่ให้ความรู้สึกไม่เป็นทางการเกินไป เพราะใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ

(ตัวอย่างที่ 11) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 7 ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง บทสนทนาของคิมอุซอล(สามี) และฮาโนรา(ภรรยา) คิมอุซอลนัดฮาโนรา มาเพื่อทำตกลงให้ฮาโนราเลิกไปเรียนที่มหาวิทยาลัยที่ตนทำงาน โดยแลกกับการยกเลิกการหย่า

김우철 : 내가 미리 시켰어. 오늘의 스페셜 메뉴로

คิมอุซอล : ผมสั่งไปให้แล้ว เมนูพิเศษของวันนี้

하노라 : 왜 이러세요?

ฮาโนรา : ทำไมทำอย่างนี้ล่ะคะ?

김우철 : 아..사람 참! 점심 한끼 가지고..일단 먹고 이야기 하지

คิมอุซอล : อ่า.. เธอนี่จริงๆเลย! ตอนนี้ได้เวลาอาหารกลางวันแล้วไง อันดับแรกกินก่อนแล้วค่อยคุยกัน

하노라 : 말씀 먼저 들을게요. 무슨 일로 보자고 하신 거예요?

ฮาโนรา : ฉันขอฟังเรื่องที่จะพูดก่อนค่ะ มีธุระอะไรถึงเรียกมาเจอกันหรือคะ?

จากตัวอย่างที่ 11 คิมอุซอลมีสถานะเป็นสามี ฮาโนราเป็นภรรยา ในการลงท้ายประโยคฮาโนราได้ยกย่องคิมอุซอลด้วยการลงท้ายประโยครูปยกย่องไม่เป็นทางการ **이러세요** (แปลว่า ทำอย่างนี้ มาจาก **이렇다+ (으)시** เพื่อยกย่องประธานของประโยค **+요** กลายเป็น **이러세요**), **들을게요** (แปลว่า จะฟัง มาจาก **듣다+(으)르게** เป็นไวยากรณ์ แสดงความตั้งใจ **+요** กลายเป็น **들을게요**), **하신 거예요** (แปลว่า ทำ มาจาก **하다+(으)시** เพื่อยกย่องประธานของประโยค**+(으)ㄴ 거** ทำเป็นรูปอดีต **+요** กลายเป็น **하신 거예요**) ในการพูดของฮาโนราซึ่งเป็นภรรยามีความสุภาพและให้ความรู้สึกยกย่องสามี โดยการใช้ประโยคยกย่องลงท้ายเสมอ แต่ก็ไม่เป็นทางการเกินไป เพราะใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ

ไม่ยกย่อง ในรูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ การใช้คล้ายกับรูปไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องในรูปแบบเป็นทางการ แต่ให้ความรู้สึกธรรมชาติ สนิทสนมมากกว่า และใช้ได้ทั่วไปมากกว่า

(ตัวอย่างที่ 12) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2558 คังโซยองเป็นนักเรียนที่ย้ายมาเรียนใหม่ จึงแนะนำตัวกับเพื่อนๆ ในห้องหน้าชั้นเรียน

강소영 : 통영 누리여고에서 전학 온 강소영이라고 해. 우리 앞으로 친하게 지내자! 잘 부탁할게. 잘 부탁해!

คังโซยอง : ชื่อคังโซยอง ย้ายมาจากโรงเรียนมัธยมหญิงล้วนทางของนุรี เรามาสนิทกันเถอะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วย

권기태 : 박수!

ควอนกีแท : พรบมือ!

강소영 : 나도 여기 앉아도 돼?

คังโซยอง : ฉันนั่งตรงนี้ได้ไหม?

이시진 : 어! 그럼 앉아. 아..우리 얼마전에 통영으로 수학여행 갔다왔는데.

อีซีจิน : อืม ได้สิ อ่า.. ก่อนหน้านี่ไม่นานพวกเราก็ไปทัศนศึกษาที่ทางของมา

จากตัวอย่างที่ 12 คังโซยอง แนะนำตัวกับเพื่อนในชั้นเรียน โดยใช้การลงท้ายประโยคโดย 잘 부탁할게 (แปลว่า ฝากเนื้อฝากตัวด้วย มาจากคำว่า 잘 แปลว่า ดี + 부탁하다 + (으)ㄴ게 แสดงความต้องการ), 잘 부탁해 (แปลว่า ฝากตัวด้วย มาจากคำว่า 잘 แปลว่า ดี + 부탁하다 + 아/어/여요 ทำให้เป็นรูป 요 แต่ตัด 요 ออก), 박수 (แปลว่า พรบมือ เป็นคำนาม วางเดี่ยวๆ), 돼! (แปลว่า ได้ มาจาก 되다 + 아/어/여요 ทำให้เป็นรูป 요 แต่ตัด 요 ออก), 앉아 (แปลว่า นั่ง มาจาก 앉다 + 아/어/여요 ทำให้เป็นรูป 요 แต่ตัด 요 ออก), 갔다왔는데 (แปลว่า ไปมาแล้ว มาจาก 갔다오다 + 았 ทำให้เป็นรูป อดีต + 는데 เป็นไวยากรณ์ แสดงถึงการพูดเกริ่น) การลงท้ายประโยคของตัวอย่างที่กล่าวมานี้ โดยปกติแล้วจะมีการเติม ‘요’ แต่ผู้พูดต้องการแสดงความเป็นกันเองในการแนะนำตัว

ต่อเพื่อนๆในชั้นเรียน จึงตัด ‘요’ ออก กลายเป็นประโยคไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ ให้ความรู้สึกสนิทสนมไม่ถือตัว ทำให้เข้ากับเพื่อนได้ง่าย

(ตัวอย่างที่ 13) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 13 ระหว่างที่ฮาโนรากำลังสังสรรค์กับเพื่อนๆอยู่ โทรศัพท์จากซาฮยอนซอกมา ฮาโนรากำลังหนีใจตัวเองอยู่เลยต่อว่าซาฮยอนซอก

하노라 : 야 차현석! 너 왜 아무때나 전화해? 원래 나 수업시간이거든?

ฮาโนรา : หนี!.. ซาฮยอนซอก ทำไมนายนี้กอยากจะโทรมาตอนไหนก็โทรล่ะ? ปกติตอนนี้ฉันเรียนอยู่นะ

차현석 : 휴강인거 알거든! 어디야?

ซาฮยอนซอก : ฉันรู้ไงว่าวันนี้ไม่มีเรียน ตอนนี้อยู่ที่ไหน?

하노라 : 나 지금 노상까는 중인데?

ฮาโนรา : ตอนนี้ฉันกำลังสังสรรค์อยู่ข้างนอก

จากตัวอย่างที่ 13 ฮาโนราและซาฮยอนซอกเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เด็ก การลงท้ายประโยคของทั้งคู่ในบทสนทนาจึงไม่มีการยกย่อง โดยการตัด ‘요’ ออก กลายเป็นประโยคไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ 알거든 (แปลว่า รู้ มาจาก 알다+거든 เป็นไวยากรณ์ ในที่นี้แสดงการเน้นย้ำ), 중인데 (แปลว่า ระหว่าง มาจาก 중 เป็นคำนาม + 이다 เติมหลังคำนามในการจบประโยค + ㄴ데 เป็นไวยากรณ์ แสดงการพูดเกริ่น) ให้ความรู้สึกสนิทสนม ทำให้เห็นว่าตัวละครทั้ง 2 มีความสนิทสนมกัน

(ตัวอย่างที่ 14) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558 ปาร์คมินจุนมาสารภาพกับคิมจุนซอก(ครูประจำชั้น)ว่าเป็นคนฟอร์แมตคอมพิวเตอร์ของเพื่อน

김준석 : 갑갑한 상담실보다 훨씬 좋지? 그래. 할말이 뭐야?

คิมจุนซอก : ดีกว่าห้องแนะแนวมีตึกๆเยอะเลยใช่ไหมล่ะ? แล้วสรุปเรื่องที่ยากจะบอกคืออะไร?

박민준 : 노트북 포맷이요. 그거 제가 그랬어요.

ปาร์คมินจุน : เรื่องโน้ตบุ๊กที่โดนฟอร์แมท ผมเป็นคนทำเองครับ

(ตัวอย่างที่ 15) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2558 คังโซยองเป็นนักเรียนที่ย้ายมาเรียนใหม่ หลังจากแนะนำตัวเสร็จก็เข้ามานั่งที่ และคุยกับเพื่อนที่นั่งข้างๆ

초원 : 통영에서 쪽 살다가 서울로 이사 온거야?

โซวอน : ย้ายมาจากทงยงเธอ?

강소영 : 응..이번에 아빠가 서울지검으로 발령 받으셔서

คังโซยอง : ใช่ พ่อได้ย้ายมาอยู่ที่ว่าการอัยการที่โซล

เมื่อท้ายประโยคเป็นคำนามในการลงท้ายประโยคจะต้องเติม 이다 ต่อท้ายคำนาม และทำให้เป็นรูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ โดยการเปลี่ยน 이다 เป็น 야/이야

ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างที่ 12 어디야 (แปลว่า ที่ไหน มาจาก 어디 + 이다 และเปลี่ยนรูปเป็น 야), ตัวอย่างที่ 14 뭐야 (แปลว่า อะไร มาจาก 뭐 + 이다 และเปลี่ยนรูปเป็น 야) และตัวอย่าง 15 온거야 (แปลว่า มา มาจาก 오다+ㄴ 거 เป็นไวยากรณ์ทำให้กลายเป็นคำนามรูปอดีต + 이다 และเปลี่ยนรูปเป็น 야) เป็นประโยคไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ ให้ความรู้สึกสนิทสนมไม่ถือตัว ทำให้เข้ากับเพื่อนได้ง่าย

3.2.2 การยกย่องคู่สนทนาโดยใช้คำแสดงความเห็นด้วย

โดยถ้าผู้ที่ถามคำถามเป็นคนที่ต้องยกย่องในการตอบในทางเห็นด้วยจะต้องตอบด้วย '네' แปลว่า 'ใช่' การตอบในทางปฏิเสธจะต้องตอบด้วย '아니요' แปลว่า 'ไม่ใช่' แต่ถ้าผู้ที่ถามเป็นคนมีไม่จำเป็นต้องยกย่อง การตอบในทางเห็นด้วยจะต้องตอบว่า '응' แปลว่า 'ใช่' การตอบในทางปฏิเสธจะต้องตอบด้วย '아니' แปลว่า 'ไม่ใช่'

ยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 16) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558 คิมจุนชอกซึ่งเป็นอาจารย์ประจำชั้น ฆารายงานเรื่องคดีฟอรัมตขอ มูลในคอมพิวเตอร์

김준석 : 꼭 알아야겠니?

คิมจุนชอก : ต้องรู้ให้ได้เลยเหรอ?

3 반 애들 : 네, 알아야겠습니다. 알려주세요

นักเรียนห้อง3 : ครับ/ค่ะ ต้องรู้ให้ได้ บอกหน่อยเถอะครับ/ค่ะ

(ตัวอย่างที่ 17) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 คิมแทฮยอนเข้ามาคุยกับคนไข้ไวโอพี และพยายามจะขอเงินจากคนไข้แบบอ้อมๆ

보호자 3 : 어쩐지 우리 선생님도 벌써...첫눈에 믿는 분 같았어요. 이 은혜를 어떻게 갚아야할지?

ญาติคนไข้ 3 : เอาอย่างไรดีล่ะ คุณหมอคุณจะเป็นคนที่เชื่อเรื่องหิมะแรกไปแล้ว.. จะตอบแทนบุญคุณอย่างไรดีล่ะ?

김태현 : 아니요, 그냥...교회가서 기도하실때 저희같이 보이지 않는 곳에서 열심히 일하는 서전을 잊지마시고 기도해주십시오.

คิมแทฮยอน : ไม่เป็นไรครับ แค่เวลาที่ไปโบสถ์ คิดถึงและสวดมนต์ให้พวกเราที่อยู่ในที่ที่มองเห็นและกำลังตั้งใจทำงานอยู่แค่นั้นก็พอแล้วครับ

จากตัวอย่างที่ 16 มีสถานะเป็นรูปประจำชั้น เมื่อนักเรียนตอบคำถามจึงใช้รูปยกย่องโดยการตอบ 네 และในตัวอย่างที่ 17 คิมแทฮยอนเมื่อคุยกับญาติคนไข้ก็ใช้รูปยกย่องในการตอบปฏิเสธจึงใช้ **아니요** กลายเป็นการตอบในรูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ

ไม่ยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 18) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 7 คิมฮยเมมีโดนฮาโนราเรียกไปกะทันหัน คิมมินซุงสงสัยว่าไปทำอะไรกันเลยถามฮยเมมี

김민수 : 그 말 밖에 없었어?

คิมมินซู : ไม่ได้พูดอะไรนอกเหนือจากนั้นเหรอ?

오혜미 : 음 단추만 잠귀주고 바로 갔어. 팀플 조원들하고 약속이 있데.

โอสเยมิ : ใช่ ดิดกระดุมให้แล้วก็ไปเลย เห็นบอกว่ามีนัดกับกลุ่มเพื่อนที่ทำงานด้วยกันนะ

(ตัวอย่างที่ 19) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 13 ระหว่างที่ฮาโนรากำลังสังสรรค์กับเพื่อนๆ โทรศัพทจากซาฮยอนซอกมาทำให้เพื่อนๆ สงสัยในความสัมพันธ์กับซาฮยอนซอก

박승현 : 음... 언니! 차 교수님이랑 썬타는거죠?

ปาร์คซึงฮยอน : ฮึ่ม.. พี่! กับอาจารย์ซาชอบกันอยู่ใช่ไหมคะ?

하노라 : 어머! 아니야!

ฮาโนรา : ไม่ใช่!!

จากตัวอย่างที่ 18 คิมมินซูกับโอสเยมิเป็นแฟนกันเวลาสนทนากันจึงใช้รูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ เมื่อโอสเยมิตอบคำถามคิมมินซูจึงใช้ 음 และในตัวอย่างที่ 19 แม้ว่าปาร์คซึงฮยอนจะใช้รูปยกย่องกับฮาโนรา แต่ฮาโนราเป็นรุ่นพี่จึงตอบคำถามว่า 아니야 ซึ่งเป็นรูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ

3.2.3 การยกย่องคู่สนทนาโดยการเปลี่ยนคำบุรุษสรรพนาม

บุรุษสรรพนามที่ 1 ที่เป็นเอกพจน์ จะใช้ '저' แปลว่า กระผม/ดิฉัน' เมื่อเป็นพหูพจน์จะใช้ '저희' แปลว่า พวกเรา' (เมื่อสังเกตอย่างละเอียดแล้ว '저, 저희' ไม่ได้เป็นคำยกย่องของ '나' แต่เป็นการที่ผู้พูดกดตัวเองให้ต่ำลงเพื่อยกย่องประธาน) แต่ถ้าผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกันถึงแม้ว่าจะเป็นคนที่ต้องยกย่องก็สามารถใช้ '나' และ '우리'

ยกย่อง (ลดตัวเองเพื่อยกย่อง)

(ตัวอย่างที่ 20) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2558 คังโซยองพยายามจะเอาใจพ่อที่เพิ่งกลับมาจากทำงานเพื่อขอย้ายโรงเรียน แต่พ่อไม่พอใจในสิ่งที่คังโซยองจะพูด

강소영 아빠 : 어설픈 언동주의는 잡초따위를 무성하게 하는 법이지. 밟히기 싫으면..방법은 딱 하나다. 먼저 밟아버리는 거!

พ่อของคังโซยอง : ถ้าไม่ระมัดระวังการกระทำ พวกวัชพืชก็จะขึ้นหนาที่บั่นแน่นอน
ถ้าไม่ยอมถูกเหยียบ มีอยู่เพียงแค่วิธีเดียวเท่านั้น คือต้องเหยียบมันทิ้งเสียก่อน!

강소영 : 아..아뇨! 저 그냥 전학 갈게요..

คังโซยอง : ไม่ค่ะ! หนูขอย้ายโรงเรียนค่ะ

จากตัวอย่างที่ 20 คังโซยองคุยกับพ่อโดยใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการและใช้คำว่า ‘저’ แทนตัวเอง เพื่อเป็นการยกย่องพ่อ

(ตัวอย่างที่ 21) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอลีออนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 13 ในการประชุมผู้บริหาร รองประธานพยายามกล่อมอันยอนจินให้ยกโทษในสิ่งที่ตนและกรรมการผู้บริหารทำในอดีต

부회장 : 과거사는 조용히 덮어주시고 저희와 함께 앞으로 발전적인 미래를 도모하시는 것이 좋지 않겠습니까?

รองประธาน : ท่านช่วยลืมเรื่องราวในอดีตอย่าง แล้วพวกเราสามารถร่วมมือกันวางแผนอนาคตที่ก้าวหน้า น่าจะเป็นความคิดที่ดีนะคะ

(ตัวอย่างที่ 22) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2558 คังโซยองพยายามจะเอาใจพ่อที่เพิ่งกลับมาจากทำงานเพื่อขอย้ายโรงเรียน แต่พ่อไม่พอใจในสิ่งที่คังโซยองจะพูด

강소영 : 아빠..저희 반에 개 있잖아요.

คังโซยอง : พ่อคะ.. ที่ห้องหนูมีเด็กอยู่คนหนึ่ง

จากตัวอย่างที่ 21 รองประธานใช้คำว่า ‘저희’ แทนพวกเราในที่นี้หมายถึงรองประธานและผู้บริหารคนอื่น ๆ เมื่อพูดกับประธานบริษัท เพื่อยกย่องฮันยอลจินซึ่งเป็นประธานบริษัท และตัวอย่างที่ 22 คังโซยองแทนห้องประจำชั้นของตัวเองว่า ‘저희’ เมื่อคุยกับพ่อ เพื่อเป็นการยกย่องพ่อ

ในการยกย่องโดยการใช่ ‘저’ และ ‘저희’ นั้น เมื่อพิจารณาแล้ว จะพบว่าจริงๆเป็นการลดระดับตัวเองเพื่อยกย่องคู่ตรงข้ามของผู้พูดที่มีระดับที่ต่ำกว่าคู่สนทนา

ไม่ยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 23) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2558 ที่โรงอาหาร คงแทกวางกำลังกังวลเรื่องของอีอินปีไม่ค่อยอยากรับประทานอาหารเลยสละอาหารให้กับอีชีจิน

차송주 : 야 공택.. 너 약간 잔반 처리하는 느낌드냐?

ชาซงจู : เฮ้ย คงแทก เหมือนแกกำลังจัดการของที่กินเหลืออยู่มากกว่านะ

공태광 : 너는 밥 먹을 때 제일 예쁘잖아. 너 많이 먹어

คงแทกวาง : เวลากินแกสวยที่สุดไง กินเยอะๆนะ

จากตัวอย่างที่ 23 ชาซงจูและคงแทกวางเป็นเพื่อนกัน เมื่อแทนบุรุษสรรพนามที่ 2 จึงไม่มีการยกย่อง โดยใช้คำว่า ‘너’ ทำให้เห็นได้ว่าประโยคนี้ไม่แสดงการยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 24) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2558 คังโซยองเป็นนักเรียนที่ย้ายมาเรียนใหม่ ครูประจำชั้นจึงพามาแนะนำตัวกับเพื่อนๆในห้อง

김준석 : 자! 자! 조용!! 자리에 앉고. 우리 반에 새로 온 전학생이 있다.

คิมจุนซอก : เอ้าๆ เงียบๆ นั่งที่ วันนี้จะมีเด็กใหม่มาเรียนกับพวกเรา

จากตัวอย่างที่ 24 คิมจุนซอกเป็นครูประจำชั้น คุยกับคู่สนทนาคือนักเรียนในการแทนสรรพนามคำว่าพวกเรา จึงใช้คำว่า ‘우리’ โดยคำว่า ‘우리’ นี้จะให้ความรู้สึกสนิทสนมต่อคู่สนทนา

(ตัวอย่างที่ 25) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2558 คิมจุนชอกซึ่งเป็นอาจารย์ประจำชั้น มารายงานเรื่องคดีฟอรัมเตอร์มูลในคอมพิวเตอร์

김준석 : 물론 너희들에게 용서를 강요할 수 없다는 거 안다. 근데 민준이가 점수를 잃을지언정, 끝까지 마지막까지 잃고 싶지 않았던 건 바로 너희들! 친구라는 거. 그거 꼭 알아줬으면 좋겠다. 그래. 고맙다. 들어가. 자!! 이상!

คิมจุนชอก : ครูรู้ว่าไม่สามารถบังคับให้พวกเธอยกโทษให้ได้แน่นอน แต่ครูอยากให้พวกเธอรู้ว่า มินจุนก็ไม่ได้อยากเสียคะแนนไปหรอก แต่สิ่งที่มินจุนไม่อยากเสียไปมากกว่านั้นคือ พวกเธอ คือ เพื่อน! ขอขอบคุณ ไปได้ เอาล่ะ! แยกย้าย!

จากตัวอย่างที่ 25 คิมจุนชอกเป็นครูประจำชั้น คุยกับคู่สนทนาคือนักเรียน ไม่ต้องยกย่อง จึงใช้สรรพนามคำว่าพวกเธอว่า ‘너희’ ทำให้เห็นได้ว่าประโยคนี้ไม่แสดงการยกย่อง

3.3 การยกย่องโดยการใช้คำศัพท์พิเศษ

นอกจากการยกย่องโดยการใช้ไวยากรณ์ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีการยกย่อง กตตัวเองให้ต่ำ เพื่อยกย่องฝ่ายตรงข้าม หรือไม่ยกย่อง โดยการใช้คำศัพท์พิเศษอีกด้วย

ยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 26) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2558 คังโซยองพยายามจะเอาใจพ่อที่เพิ่งกลับมาจากทำงานเพื่อขอย้ายโรงเรียน แต่พ่อไม่พอใจในสิ่งที่คังโซยองจะพูด

강소영 : 아..아빠! 차라도 한잔 드릴까요?

คังโซยอง : คุณพ่อ! รับชาไหมคะ?

강소영 아빠 : 됐다.

พ่อของคังโซยอง : ไม่

จากตัวอย่างที่ 26 คังโซยองถามพ่อซึ่งเป็นเป้าหมายของประโยค จึงใช้คำว่า 드릴까요 (แปลว่า ให้ มาจาก 드리다 + (으)ㄹ까 เป็นไวยากรณ์ แสดงการเสนอบางอย่าง ให้อย่างสุภาพ/ถามความเห็น + 요 แสดงการยกย่องรูปแบบไม่เป็นทางการ) โดย 드리다 เป็นรูปยกย่องของคำว่า 주다 (แปลว่า ให้) เป็นการเปลี่ยนคำศัพท์เพื่อยกย่องประธานของ ประโยค

(ตัวอย่างที่ 27) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 7 ในร้านอาหาร แห่งหนึ่ง บทสนทนาของคิมอุซอล(สามี) และฮาโนรา(ภรรยา) คิมอุซอลนัดฮาโนรา มาเพื่อทำตกลงให้ฮาโนราเลิกไปเรียนที่มหาวิทยาลัยที่ตนทำงาน โดยแลกกับการ ยกเลิกการหย่า

김우철 : 아 사람 참! 점심 한끼 가지고 일단 먹고 이야기 하지.

คิมอุซอล : อา.. เธอนี่จริงๆเลย! ตอนนี้ได้เวลาอาหารกลางวันแล้วไง อันต์บแรกกิน ก่อนแล้วค่อยคุยกัน

하노라 : 말씀 먼저 들을게요. 무슨 일로 보자고 하신 거예요?

ฮาโนรา : ฉันขอฟังเรื่องที่จะพูดก่อนค่ะ มีธุระอะไรถึงเรียกมาเจอกันหรือคะ?

(ตัวอย่างที่ 28) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 7 ในร้านอาหาร แห่งหนึ่ง บทสนทนาของคิมอุซอล(สามี) และฮาโนรา(ภรรยา) คิมอุซอลนัดฮาโนรา มาเพื่อทำตกลงให้ฮาโนราเลิกไปเรียนที่มหาวิทยาลัยที่ตนทำงาน โดยแลกกับการ ยกเลิกการหย่า

하노라 : 지금..무슨 말씀을 하시는 거예요?

ฮาโนรา : คุณกำลังพูดถึงอะไรอยู่หรือคะ?

김우철 : 학교 그만두면..이혼 취소해준다고

ฮาโนรา : ผมกำลังบอกคุณว่า ถ้าคุณลาออกจากมหาวิทยาลัย ผมจะยกเลิกการหย่า ให้คุณ

จากตัวอย่างที่ 27 และตัวอย่างที่ 28 เป็นบทสนทนาของฮาโนราและ คิมอุซอล ฮาโนรา มีสถานะเป็นภรรยา เมื่อพูดกับสามีมีการยกย่อง โดยการใช้คำว่า ‘말씀’ ซึ่งเป็นรูปยก

ย่องของคำว่า ‘말’ (แปลว่า คำพูด) เป็นการเปลี่ยนคำศัพท์เพื่อยกย่องประธานซึ่งก็คือคิม
อุซอล

(ตัวอย่างที่ 29) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **용팔이** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 คิมแทฮยอนเข้ามา
คุยกับคนไข้ไวโอพี และพยายามจะขอเงินจากคนไข้แบบอ้อมๆ

김태현 : 네 맞습니다. 주님의 뜻이 아니었다면 환자분께서 이렇게
가족분들과 함께 하지못하셨을 겁니다. 이번 주일에 교회를 가시면
감사헌금 꼭 하십시오.

คิมแทฮยอน : ครับ ถูกต้องแล้ว ถ้าไม่ได้ความช่วยเหลือจากพระเจ้าคนไข้ก็คงไม่
ได้มาอยู่ตรงนี้กับทุกๆคนแล้ว สุดสัปดาห์นี้ต้องไปขอบคุณพระเจ้าและให้เงินบริจาค
ที่โบสถ์ให้ได้นะครับ

보호자 3 : 어쩐지 우리 선생님도 벌써 첫눈에 믿는 분 같았어요. 이
은혜를 어떻게 갚아야할지.

ญาติคนไข้ 3 : เอาอย่างไรดีล่ะ คุณหมอคุณจะเป็นคนที่เชื่อเรื่องหิมะแรกไปแล้ว.. จะ
ตอบแทนบุญคุณอย่างไรดีล่ะ?

จากตัวอย่างที่ 29 คิมแทฮยอนเมื่อพูดถึงคนไข้ มีการเติม ‘분’ (แปลว่า คุณ) หลัง
คำศัพท์ 환자 (แปลว่า คนไข้) กลายเป็น ‘환자분’ เป็นการยกย่องคนไข้ และเติม ‘분’
(แปลว่า คุณ) หลังคำศัพท์ 가족 (แปลว่า ครอบครัว ในที่นี้หมายถึงญาติคนไข้) กลายเป็น
‘가족분’ เป็นการยกย่องญาติคนไข้ และญาติคนไข้ 3 เรียก คิมแทฮยอนที่เป็นหมอ ว่า
‘선생님’ (แปลว่า อาจารย์ ในที่นี้เป็นคำที่ไข้เรียกหมอในทางยกย่อง) แทนคำว่า 의사
(แปลว่า หมอ) เฉยๆ เพื่อยกย่องหมอ และคำว่า ‘님’ ก็เป็นคำเติมท้ายหลังคำนามที่เป็นคน
เพื่อยกย่องบุคคลนั้นอีกด้วย

ไม่ยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 30) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 13 ระหว่างที่ฮา
โนรากำลังสังสรรค์กับเพื่อนๆอยู่ โทรศัพท์จากซาฮยอนซอกมา ฮาโนรากำลังหนีใจ
ตัวเองอยู่เลยต่อว่าซาฮยอนซอก

차현석 : 땡큐! 내가 미팅때문에 빨리 가봐야되서 그래 임마!

ชาฮยอนซอก : ขอบใจ! ฉันมีประชุมต้องรีบไปแล้ว.. ยัยโจ

하노라 : 알았어. 알았으니까 이거 놔.

ฮาโนรา : เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้ว ปล่อยได้แล้ว

จากตัวอย่างที่ 30 คำว่า ‘임마’ (แปลว่า ยัยนี่, ไฉน มาจากคำว่า 이 사람아 แปลตรงตัวว่าคนนี่) เป็นคำที่ให้ความรู้สึกใกล้ชิด คนที่มีสถานะสูงกว่าใช้เรียกคนที่มีสถานะต่ำกว่า หรือสถานะเท่าๆกัน ให้ความรู้สึกใกล้ชิด บางสถานการณ์ให้ความรู้สึกเอ็นดู หรือตำหนิก็ได้

(ตัวอย่างที่ 31) เหตุการณ์จากซีรีส์เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 13 ระหว่างที่ฮาโนรากำลังสังสรรค์กับเพื่อนๆ อยู่ โทรศัพท์จากชาฮยอนซอกมา ฮาโนรากำลังหนีใจตัวเองอยู่เลยต่อว่าชาฮยอนซอก

하노라 : 야..니 마음대로 그러는게 어딤어?

ฮาโนรา : นี่.. ทำไมเอาแต่ใจตัวเองล่ะ?

차현석 : 교수님 바쁘시다.

ชาฮยอนซอก : ครูกำลังยุ่ง

하노라 : 야..나 지금!

ฮาโนรา : นี่.. ตอนนี้ ฉัน!!

จากตัวอย่างที่ 31 คำว่า ‘야’ (แปลว่า นี่, เฮ้ย) ถือเป็นคำไม่สุภาพ จากตัวอย่างฮาโนราและชาฮยอนซอกเป็นเพื่อนกันจึงใช้คำนี้ได้ เมื่อใช้คำนี้จะให้ความรู้สึกสนิทสนมมากขึ้น

จากการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ไวยากรณ์แสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี พบทั้งสิ้น 3 กลวิธีหลักๆ ได้แก่ 1) การยกย่องประธาน/หัวเรื่องของประโยค แบ่งเป็น 2 กลวิธีย่อย คือ การยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติมวิภาคติปัจจัย ‘-(으)시’ ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดง และการยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติม/เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของคำในประโยคหลังคำศัพท์ที่จะยกย่อง 2) การยกย่องฝ่ายตรงข้าม/คู่สนทนา แบ่งเป็น 3 กลวิธีย่อย คือ การยกย่องคู่สนทนาโดยการเปลี่ยนวิภาคติปัจจัยหลังรากศัพท์ส่วนภาคแสดงในการลงท้ายประโยค การยก

ย่องคู่สนทนาโดยใช้คำแสดงความเห็นด้วย และการยกย่องคู่สนทนาโดยการเปลี่ยนคำบุรุษสรรพนาม 3) การยกย่องโดยใช้คำศัพท์พิเศษ

กลวิธีการใช้ไวยากรณ์แสดงความสุภาพเหล่านี้ มีความสำคัญอย่างมากในภาษาเกาหลี ซึ่งเป็นผลมาจากรูปแบบการใช้ภาษาและปัจจัยทางสังคมของเกาหลี โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์รูปแบบและปัจจัยในการใช้ไวยากรณ์แสดงความสุภาพในบทถัดไป

บทที่ 4

รูปแบบการใช้ภาษาและปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงความรู้สึกในภาษาเกาหลี

4.1 รูปแบบการใช้ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในบริบทการสื่อสาร

4.1.1 สถานการณ์

สถานการณ์ ประกอบด้วยคำว่า สถานะ กับคำว่า การณ์ สถานะ หมายถึง ความ เป็นอยู่ ความเป็นไป ส่วนการณ์นั้นหมายถึง สาเหตุหรือสิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง สถานการณ์จึงหมายถึง สภาพที่เป็นอยู่ หรือสภาพที่กำลังเป็นไป(เข้าถึงได้จาก: <http://www.royin.go.th/?knowledges=สถานการณ์-๑-กันยายน-๒๕๕๔> 20 เมษายน 2559) ในชีวิตประจำวันนั้นมีสถานการณ์หลากหลาย ทำให้ต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ การใช้ภาษาเกาหลีก็เช่นกัน มีการเลือกใช้ภาษาให้เข้ากับสถานการณ์ที่ แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม เพื่อแสดงถึงความสุภาพ การให้ความเคารพนับถือต่อ คู่สนทนาและผู้ที่ถูกพูดถึง ทั้งนี้การใช้ภาษาตามสถานการณ์ยังแสดงถึงความสนิทสนม ใกล้ชิดต่อฝ่ายตรงข้ามได้อีกด้วย ในที่นี้จะแบ่งเป็น สถานการณ์แบบเป็นทางการ และไม่ เป็นทางการ

4.1.1.1 เป็นทางการ

สถานการณ์ที่เป็นทางการ เช่น การประชุม การติดต่องาน การนำเสนองาน เป็นต้น ในที่นี้รวมไปถึงการพูดคุยกับบุคคลที่เจอกันในครั้งแรก การพูดคุยกับผู้ ที่มีตำแหน่งหรืออายุมากกว่าที่ต้องให้ความเคารพ

จากการศึกษาจากกรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่อง สถานการณ์ที่เป็นทางการจาก เรื่อง **오피** (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) เห็นได้ชัดเจนที่สุด โดยมีเหตุการณ์ที่สำคัญ คือ การประชุมผู้บริหาร การประชุมของฮันยอจินกับพนักงานในบริษัท การประชุมของแพทย์ในโรงพยาบาล ส่วนเรื่อง **두 번째 스물살** (อายุ 20 อีกครั้ง) มีฉากที่เป็นทางการคือ ฉากการประชุมของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ฉากที่เหล่า อาจารย์รวมตัวกัน จะใช้ภาษาที่เป็นทางการ แต่ในเรื่อง **학교** 2015 (โรงเรียน 2015) เป็นเรื่องที่เล่าถึงชีวิตเด็กมัธยมปลาย จึงไม่มีสถานการณ์ที่เป็นทางการที่

ชัดเจนเท่าไร ผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างจากเรื่อง **옹팔이** (เหมือนผู้แก่งกาจ) มาศึกษาเพื่อให้เห็นบทสนทนาที่เป็นแบบทางการได้ชัดเจน

เรื่อง **옹팔이** (เหมือนผู้แก่งกาจ) มีหลายเหตุการณ์ที่เป็นทางการ เพราะเรื่องนี้มักจะเล่าถึงการทำงานของหมอ การบริหารบริษัทใหญ่ และการแย่งอำนาจกันในบริษัท เช่น เหตุการณ์การประชุมผู้บริหาร ในการประชุมมีผู้บริหารระดับสูงร่วมประชุม ภาษาที่ใช้ในการประชุมจึงมีความเป็นทางการ

(ตัวอย่างที่ 1)

จากเรื่อง **옹팔이** (เหมือนผู้แก่งกาจ) ตอนที่ 13 การประชุมผู้บริหารครั้งแรกหลังจากที่ฮันยอจินได้เป็นประธานบริษัท

부회장 : 과거사는 조용히 덮어주시고 저희와 함께 앞으로 발전적인 미래를 도모하시는 것이 좋지 않겠습니까?

รองประธาน : ท่านช่วยลืมเรื่องราวในอดีตอย่าง แล้วพวกเรามาร่วมมือกันวางแผนอนาคตที่ก้าวหน้า น่าจะเป็นความคิดที่ดีนะครับ

임원들 : (웃음) 문자 확인 후 굳음

(간밤에 고사장이 경찰서에서 죽었습니다.)

เหล่าผู้บริหาร : (หัวเราะ) หลังจากที่คุณข้อความในโทรศัพท์ก็ตึงเครียด

(ประธานโกเสียชีวิตเมื่อคืนที่สถานีตำรวจ)

임원 2 : (부회장에게 귓속말하며) 고사장이 죽었습니다.

ผู้บริหาร 2 : (กระซิบรองประธาน) ประธานโกเสียชีวิตแล้วครับ

한여진 : 아니 근데 다들 표정이 왜 그러세요? 간밤에 누가 죽기라도 했어요? 그럼 아까 하던 이야기 계속해도 될까요? 부회장님?

ฮันยอจิน : ว่าแต่ทุกคนสีหน้าทำไมดูไม่ดีเลยคะ? อย่างกับว่าเมื่อคืนมีใครตายเลย? ถ้าอย่างนั้นเรามาคุยเรื่องที่ค้างเมื่อสักครู่กันต่อเลยได้ไหมคะ รองประธาน?

부회장 : 네! 그래야죠. 말씀하십시오.

รองประธาน : ครับ! ได้เลยครับ เชิญพูดต่อได้เลยครับ

한여진 : 자..그럼 이제 어떻게 발전적으로 미래를 도모해볼까?

ฮันยอลจิน: เราจะวางแผนอนาคตที่ก้าวหน้ายังไงดีนะ?

부회장 : 아니..! 그건 설마...

รองประธาน : สิ่งนั้น อย่าบอกนะว่า...

한여진: (USB 를 꺼내면서) 네.. 우리 아빠가 주신건데.. 이제 누가 다음의 고사장이 될지.. 한번 볼까요?

ฮันยอลจิน: (หยิบUSBออกมา) ใช่ค่ะ.. คุณพ่อให้มาค่ะ.. เอาละ คราวนี้ใครจะกลายเป็นแบบประธานโกรายต่อไป มาดูกันไหมคะ?

จากตัวอย่างที่ 1 การลงท้ายประโยคของรองประธานใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการเสมอ เพื่อเป็นการแสดงความสุภาพต่อฮันยอลจินซึ่งเป็นประธานบริษัท ส่วนของฮันยอลจินแม้ว่าจะใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ แต่รูปนี้ก็ยังคงมีความสุภาพอยู่ เพราะสถานการณ์ในห้องประชุมมีความเป็นทางการ มีผู้อาวุโสและผู้ที่ต้องยกย่องมาก จึงทำให้ตัวละครเลือกใช้ภาษาที่เป็นทางการเนื่องจากปัจจัยความสุภาพทางสังคม

4.1.1.2 ไม่เป็นทางการ

สถานการณ์ไม่เป็นทางการ เช่น การคุยกับเพื่อน คนในครอบครัว การสนทนาในชีวิตประจำวันกับผู้ที่ไม่จำเป็นต้องเคารพมากถึงผู้ที่ไม่ต้องเคารพเลย เช่นคนสนิท เพื่อน รุ่นน้อง เป็นต้น

จากการศึกษาจากกรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่อง เรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) เป็นเรื่องที่มีฉากที่ไม่เป็นทางการอยู่มาก เพราะเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวในโรงเรียน ซึ่งสถานที่ในเรื่องก็จะเป็นที่โรงเรียน ที่บ้าน เป็นส่วนใหญ่ บทสนทนาส่วนใหญ่จะเป็น การพูดคุยระหว่างเพื่อน ครูและนักเรียน พ่อแม่คุยกับลูก บทสนทนาส่วนมากจึงเป็นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการมาก

(ตัวอย่างที่ 2)

จากเรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศวันที่ 2 มิถุนายน 2558 ฉากในโรงอาหาร นักเรียนกำลังรับประทานอาหารอยู่ เป็นบทสนทนายระหว่างเพื่อน

이시진 : 아.. 공택아 너 요즘 입맛이 없냐? 나돈데.. 야! 너 지금 뭐 하는 거야?

อีชีจิน : อ่า คงแทกวางช่วงนี้กินอะไรไม่ค่อยลงเหรอ? ฉันทก็เหมือนกัน
เฮ้ย! ทำอะไร?

차송주 : 야 공택! 너 약간 잔반 처리하는 느낌 든다?

ซาซงจู : เฮ้ย คงแทก เหมือนแกกำลังจัดการของที่กินเหลืออยู่มากกว่านะ

공택광 : 너는 밥 먹을 때 제일 예쁘잖아. 너 많이 먹어.

คงแทกวาง : เวลากินแกสวยที่สุดไง กินเยอะๆนะ

이시진 : 재 진짜 어떨하니? 야! 너 받아 줄 마음이 없다니까!

อีชีจิน : ฉันทจะทำยังไงกับมันดีล่ะ? ... เฮ้ย ก็บอกแล้วไงฉันทรับหัวใจของแก
ไว้ไม่ได้

권기태 : 야 너 재 진짜 좋아하니? 그치? 아니지? 야! 이시진가
아깝다..임마!

ควอนกีแท : เฮ้ย แกชอบมันจริงๆเหรอ? ไข่เหรอ? ไม่ใช่ไข่ไหม? ฉันท
เสียดายอีชีจินวะ

이시진 : 허 참나.

อีชีจิน : อ่า จริงๆเลย

จากตัวอย่างที่ 2 มีการใช้ 야 (แปลว่า เฮ้ย) ซึ่งไม่สุภาพ ใช้กับคนที่สนิท
หรืออายุน้อยกว่าเท่านั้น และในการลงท้ายประโยคใช้การลงท้ายประโยคไม่ยก
ย่องแบบเป็นทางการ ผสมกับไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งการลงท้าย
ประโยคทั้ง 2 แบบนี้ไม่แสดงถึงการแสดงความสุภาพ คู่สนทนาที่มีความสนิทสนม
กัน เพื่อนกัน แสดงถึงความใกล้ชิดและความไม่มีพิธีรีตองอะไร

4.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

คนเกาหลีเมื่อเจอกันครั้งแรกสิ่งแรกสุดที่จะทำหลังจากทักทายคือการถามอายุ
ตำแหน่ง และสถานะทางสังคมต่างๆ เพื่อตัดสินว่าใครอายุมากกว่ากัน หรือมีตำแหน่ง
มากกว่า จะได้ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามลำดับ เหตุผลหลักใหญ่ๆที่ทำให้สังคมเกาหลีเป็น
สังคมที่ให้ความสำคัญกับอายุและความอาวุโสมากเช่นนี้ก็คือ ความเชื่อแบบขงจื้อ แม้ว่า
ในปัจจุบันขงจื้อไม่ถือว่าเป็นศาสนาเหมือนในสมัยโชซอนแล้ว แต่ขงจื้อได้ฝังรากลึกจน
กลายมาเป็นหลักปฏิบัติต่างๆในชีวิตของคนเกาหลี เป็นวิถีชีวิต และวัฒนธรรมไปแล้ว

การนับถืออาวุโสก็มาจากคำสอนหนึ่งของขงจื้อ ที่มีการแบ่งความสัมพันธ์ของกลุ่มคนเป็น 5 กลุ่ม (오륜 อ่านว่า โอ-รยุน) เพื่อการปฏิบัติตนให้ถูกต้องต่อกันและกัน แต่ในปัจจุบันกลุ่มที่ยังคงความสำคัญที่สุดคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้อาวุโสและเด็ก (장유유서 อ่านว่า จัง-ยู-ยู-ซอ) กล่าวคือ เด็กต้องให้ความเคารพผู้อาวุโส ปฏิบัติตนและเลือกใช้คำที่เหมาะสมต่อผู้อาวุโสเวลาที่สนทนากันเสมอ

4.1.2.1 อาวุโสเท่ากัน (ผู้ใหญ่ – ผู้ใหญ่)

ในการสนทนาระหว่างผู้อาวุโสเท่ากันนั้นก็ยังมีหลายแบบขึ้นอยู่กับบริบทและสถานการณ์ แต่โดยส่วนใหญ่ถ้ามีความอาวุโสเท่ากันก็ไม่จำเป็นต้องยกย่อง

(ตัวอย่างที่ 3) จากเรื่อง 용팔이 (หมอลีออนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 3 หัวหน้าแผนกชินขึ้นมาตามตัวคิมแทฮยอนกลับไปทำงานด้วยที่โซนวีไอพี จึงมีปากเสียงกับหัวหน้าแผนกอีที่ดูแลชั้นวีไอพีอยู่

신 과장 : 이 과장!

หัวหน้าแผนกชิน : หัวหน้าแผนกอี!

이 과장 : 아~ 웬일이야? 신 과장

หัวหน้าแผนกอี : เอ้า มีเรื่องอะไรเหรอ? หัวหน้าแผนกชิน

신 과장 : 웬일?? 지금 웬일이라고 했어?! 너 왜 여기 있어? 빨리 내려가!

หัวหน้าแผนกชิน : เรื่องอะไรเหรอ? ตอนนี้อยากถามว่ามีเรื่องอะไรได้เหรอ?

แกทำไมมาอยู่ที่นี้? ไม่รีบลงไปอีกเหรอ?

김태현 : 죄송합니다.

คิมแทฮยอน : ขอโทษครับ

신 과장 : 죄송? 빨리 못 내려가!

หัวหน้าแผนกชิน : ขอโทษ? ยังไม่รีบลงไปอีก!

이 과장 : 어허...이 사람이 어디서 소란이야?

หัวหน้าแผนกอี : ที่นี้ไม่ใช่ที่ที่จะมาส่งเสียงดังได้นะ?

신 과장 : 소란? 소란?!! 이 과장 너야 말로 어서 요사를 떨어

หัวหน้าแผนกจีน : เสียงดัง? เสียงดังอย่างนั้นหรือ? หัวหน้าแผนกอื่นนั้น
แหละ เลิกทำตัวไม่มีสัจจะธรรมได้แล้ว

이 과장 : 요사라니?

หัวหน้าแผนกอี : ไม่มีสัจจะอย่างนั้นหรือ?

신 과장 : 멀쩡히 일 잘하고 있는 남의 외주업을 빼가는 게 요사가
아니고 뭐야?!!

หัวหน้าแผนกจีน : มาแย่งงานคนอื่นที่เขาทำงานดีๆแบบนี้ไม่เรียกไม่มี
สัจจะธรรมแล้วจะให้เรียกว่าอะไร?

จากตัวอย่างที่ 3 หัวหน้าแผนกจีนและหัวหน้าแผนกอีมีตำแหน่งที่เท่ากัน
และอายุที่ไล่เลี่ยกัน บทสนทนาจึงไม่มีการยกย่อง โดยจะใช้การลงท้ายไม่ยกย่อง
แบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการผสมกัน

4.1.2.2 อาวุโสกว่า กับ อาวุโสน้อยกว่า (ผู้ใหญ่ – เด็ก)

ในการสนทนาระหว่างผู้ใหญ่และเด็กนั้น ผู้ใหญ่มักจะใช้ภาษาที่สบายๆ ไม่
ต้องยกย่อง แต่เด็กต้องยกย่องเสมอ

เช่น การสนทนากันระหว่างครูและนักเรียน หรือพ่อและลูก จากเรื่อง
학교 2015 (โรงเรียน 2015) ทำให้เห็นบทสนทนาในรูปแบบนี้ได้ชัดเจน

(ตัวอย่างที่ 4)

จากเรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน
2558 คังโซยองพยายามจะเอาใจพ่อที่เพิ่งกลับมาจากทำงานเพื่อขอย้ายโรงเรียน
แต่พ่อไม่พอใจในสิ่งที่คังโซยองจะพูด

강소영 : 아..아빠! 차라도 한잔 드릴까요?

คังโซยอง : คุณพ่อ! รับชาไหมคะ?

강소영 : 아빠 : 됐다.

พ่อของคังโซยอง : ไม่ต้อง

(ตัวอย่างที่ 5)

จากเรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน
2558 ปาร์คมินจุนมาสารภาพกับคิมจุนซอก(ครูประจำชั้น)ว่าเป็นคนฟอร์มเมต
คอมพิวเตอร์ของเพื่อน

박민준 : 노트북 포맷이요. 그거...제가 그랬어요.

ปาร์คมินจุน : เรื่อง.. โน้ตบุ๊กที่โดนฟอร์แมท.. ผมเป็นคนทำเองครับ

김준석 : 그래.. 용기내줘서 고맙다. 괜찮겠니?

คิมจุนซอก : อืม.. ขอขอบคุณนะที่รวบรวมความกล้ามาบอก ไม่เป็นไรใช่ไหม?

박민준 : 엄마를 설득할 자신은 없어요. 그래도 선생님 말씀대로 잘못된 길인 걸 알고 가려는 그 짓은 안할려구요. 나중에 잘못왔다는 것도 잊어버리고 살면 어떻해요?

ปาร์คมินจุน : ผมไม่มีความมั่นใจพอที่จะโน้มน้าวใจแม่ แต่ถึงอย่างนั้น ผมรู้ว่าทำผิดแต่พยายามซ่อนมันไว้ ผมตั้งใจจะไม่ทำแบบนั้นแล้วครับ อนาคตผมจะใช้ชีวิตกับความผิดทั้งๆที่รู้ว่าผิดไปตลอดชีวิตไม่ได้

ในตัวอย่างที่ 4 คังโซยองจะใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ และยังใช้คำศัพท์คำว่ารับ (드리다) ในการสนทนากับพ่อ แต่พ่อใช้รูปไม่ยกย่องแบบเป็นทางการกับคังโซยอง และในตัวอย่างที่ 5 ปาร์คมินจุนใช้การลงท้ายรูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการเมื่อสนทนากับคิมจุนซอกซึ่งเป็นคุณครู แต่คิมจุนซอกนั้นใช้รูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการและเป็นทางการผสมกันในการสนทนากับปาร์คมินจุนซึ่งเป็นนักเรียน

4.1.2.3 วัยเดียวกัน (เด็ก - เด็ก)

บทสนทาระหว่างเด็กกับเด็ก หรือคนวัยเดียวกัน เช่น เพื่อน คนสนิท หรือคนที่มีอายุต่างกันไม่มาก การใช้ภาษาก็จะเป็นภาษาที่เรียบง่าย เน้นการพูดสั้นๆเร็วๆ แสดงถึงความสนิทสนมกัน ไม่มีพิธีรีตอง

(ตัวอย่างที่ 6)

จากซีรีส์เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 7 เป็นเหตุการณ์ที่โอฮเยมิและคิมมินซูกำลังเดทกันที่สวนในมหาวิทยาลัย

김민수 : 대박! 대박! 음식 솜씨가 왜 이렇게 좋아졌어?

คิมมินซู : สุขยอดๆ ฝีมือทำอาหารทำไม่ดีขึ้นขนาดนี้?

오혜미 : 엄마한테 간 봐달라고 했어.

โอฮเยมิ : ให้แม่ช่วยดูให้

김민수 : 음...어머니 음식 잘하시는데? 어머니 손맛은 안땀았네?

คิมมินซู : อี้म्मม.. คุณแม่ทำอาหารเก่งไม่ใช่เหรอ? ฝีมือไม่เห็นเหมือนแม่เลย?

오혜미 : 엄마들은 맨날 밥하니까 잘하는 거지!

โอยเยมี : พวกแม่ๆต้องทำอาหารอยู่ทุกวันไงเลยทำอ่อย

김민수 : 이제 도시락 싸오지 말라니까. 아침잠도 많으면서.

คิมมินซู : ก็บอกว่าจะไม่ต้องทำข้าวกล่องมาแล้วก็ได้ไง เห็นบอกว่าตอนเช้าไม่มีเวลานอน

오혜미 : 하..근데 여기 좋다. 어떻게 알았어?

โอยเยมี : ฮา.. แต่ที่นี่ดีจัง รู้จักที่นี่ได้ไงเหรอ?

김민수 : 음...좀 돌아다녀 봤지. 가기도 하고 멀기도 한데 학교에서 제일 조용해. 특히 애들이 제일 없어.

คิมมินซู : อี้ม.. ลองเดินหาดูไง ตรงนี้อยู่ไกลด้วยแล้วก็เงียบที่สุดในเมืองแล้วละ ที่สำคัญไม่ค่อยมีใครมาด้วย

오혜미 : 그럼 여기 우리 점심 아지트 하자!

โอยเยมี : ถ้าอย่างนั้น เอาตรงนี้เป็นที่ลับไว้กินข้าวกลางวันกันเถอะ

จากตัวอย่างที่ 6 ทั้งสองคนมีสถานะเป็นคู่รักกัน อายุเท่ากัน ในการพูดคุยกันจะใช้เพียงแค่รูปไม่ยกย่องแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการผสมกันในการพูดคุยกันทั้งคู่

4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาแสดงความรู้สึก

ในการใช้คำแสดงความรู้สึกในภาษาเกาหลีนั้นมีหลายปัจจัยที่ทำให้การใช้ภาษาที่มีความแตกต่างกัน เช่น เพศ อายุ และสถานะทางสังคมที่แตกต่างกัน

4.2.1 เพศ

ในการเลือกใช้คำสุภาพนั้นเพศก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยหนึ่งในการเลือกใช้คำสุภาพ เพศหญิงมักจะใช้รูปไม่เป็นทางการ ส่วนผู้ชายนั้นมักจะใช้รูปเป็นทางการมากกว่า แม้ว่าในกรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่องจะไม่เห็นความแตกต่างในการใช้ภาษาระหว่างชายหญิงมากนัก แต่ก็ยังพอเห็นบ้างเล็กน้อย

(ตัวอย่างที่ 7) จากเรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 9 คิมอุซอลเห็นชายยอนซอก ดูแอลฮาโนราซึ่งเป็นภรรยาจึงโกรธ และมีปากเสียงกับชายยอนซอก

김우철 : 차현석 씨

คิมอุซอล : คุณชายยอนซอก

차현석 : 무슨 일입니까?

ชายยอนซอก : มีเรื่องอะไรเหรอครับ?

김우철 : 당신 뭐야? 남의 마누라한테 뭐 하는 짓이야? 어딜 쓸어 만지고 그래?

คิมอุซอล : คุณต้องการอะไร? มาทำอะไรกับภรรยาของคนอื่นแบบนี้? มาจับนูนนี่อย่างนี้ได้ไง?

차현석 : 마누라? 방금 마누라라고 하셨습니다까?

ชายยอนซอก : ภรรยา? เมื่อสักครู่เรียกว่าภรรยาออกมาเหรอครับ?

김우철 : 그래 마누라 내가 좀 격떨어지는 표현을 쓰긴했지만 하노라 내 와이프요!

คิมอุซอล : ใช่ ภรรยา ถึงแม้ว่าผมจะขาดตกบกพร่องไปหน่อย แต่ฮาโนราก็ยังเป็นภรรยาผม!

차현석 : 그래서요?

ชายยอนซอก : แล้วยังไงครับ?

김우철 : 그래서요? 당신이 뭔데 내 와이프를 터치하냐고!

คิมอุซอล : แล้วยังไงอย่างนั้นเหรอ? ผมถามว่าคุณเป็นใครกล้าดีอย่างไรมาแต่ต้อง
ภรรยาผม!

차현석 : 친구가 체해서 케어 좀 했는데 그게 거슬렸으면 직접
챙기시던가!

ชาฮยอนซอก : เพื่อท้องอืดก็แค่ดูแลเพื่อน ถ้ามันทำให้คุณลำบากใจมากหนักก็ไปทำ
เองสิครับ!

김우철 : 그래서 챙겨왔잖아! 차연출 내 와이프 좋아합니까?

คิมอุซอล : ผมถึงได้เตรียมยานี้มาไง! ผู้กับกำซาคุณชอบภรรยาผมเหรอ?

차현석 : 좋아한다면 어쩔겁니까?

ชาฮยอนซอก : ถ้าชอบแล้วจะทำไม่ครับ?

จากตัวอย่างที่ 7 ชาฮยอนซอกมักใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการ แม้ว่าจะผสมกับ
การใช้ในรูปประโยคแบบอื่นๆด้วย แต่ก็ยังคงใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการอยู่มาก รวม
ไปถึงในการพูดของคิมอุซอลก็ปรากฏการลงท้ายรูปยกย่องแบบเป็นทางการด้วย จึงทำ
ให้เห็นว่าผู้ชายมักจะใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการมาก

4.2.2 อายุ

อายุที่แตกต่างกัน การเลือกใช้ภาษาก็ต่างกันออกไป วัยเด็กช่วงอายุ 10 – 20 เป็น
ช่วงวัยรุ่นมักจะใช้ภาษาที่สั้น ง่ายๆ ไม่มีพิธีรีตอง ทำให้พบคำที่เป็นคำสุภาพน้อย
ส่วนมากจะใช้รูปประโยคไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการและเป็นทางการ รวมไปถึงมีการ
รวบคำให้สั้นลงอีกด้วย ช่วงอายุ 30 ขึ้นไปนั้นเป็นวัยทำงาน มักจะใช้รูปประโยคที่มี
ความเป็นทางการ มีความสุภาพมากกว่าวัยเด็ก

บทสนทนาจากเรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) จะทำให้เห็นรูปแบบการใช้คำ
สุภาพของช่วงอายุ 10 – 20 ได้มากที่สุด เพราะเป็นเรื่องราวในโรงเรียน

(ตัวอย่างที่ 8) จากเรื่อง 학교 2015 (โรงเรียน 2015) ออกอากาศเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2558
เป็นการคุยกันระหว่างเพื่อน

차송주 : 이한아! 너 훈련 가?

ซาซงจู : อีฮานา! จะไปซ้อมเหรอ?

이시진 : 간식시간이요!

อีชีจิน : เวลาของว่าง!

강소영 : 재 수영선수 아니야?

คังโซยอง : นั่นนักรว่ายน้ำไม่ใช่เหรอ?

이시진 : 응. 맞아.

อีชีจิน : อืม ใช่

강소영 : 둘이 되게 친한 사이인가 보다.

คังโซยอง : สองคนนี่ดูสนิทกันมากเลยเนอะ

차송주 : 누구? 공 별이랑 이한이? 둘이 8 살때부터 친구야.

ชาซงจู : ใคร? กงบยอลกับอีฮัน? สองคนนั้นเป็นเพื่อนกันมา 8 ปีแล้ว

고은별 : 나 화장실 좀

โกอินบยอล : ฉันไปห้องน้ำแปบ

จากตัวอย่างที่ 8 เป็นการคุยกันระหว่างเพื่อนจะใช้การลงท้ายประโยคไม่ยกย่องแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และทำให้ประโยคมีความสั้นกระชับมากขึ้นโดยการไม่เติมตัวช่วยแสดงหน้าที่ของคำในประโยคเลย รวมไปถึงบางประโยคก็พูดไม่จบประโยคอีกด้วย

บทสนทนาจากเรื่อง 용팔이 (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ที่เล่าเรื่องในที่ทำงานเป็นส่วนใหญ่อัตวละครเป็นวัย 30 ขึ้นไปจึงทำให้เห็นรูปประโยคที่คน 30 มักใช้กัน ถึงแม้ว่าจะมีบางประโยคที่ใช้รูปประโยคแบบไม่ยกย่องเหมือนกับวัย 10 - 20 แต่โดยส่วนใหญ่ในที่ทำงานก็มักจะพูดรูปสุภาพ แต่ในวัยนี้จากละครทั้ง 3 เรื่องไม่มีความแตกต่างที่ชัดเจนมากนัก

(ตัวอย่างที่ 9) จากเรื่อง 용팔이 (หมอเถื่อนผู้เก่งกาจ) ตอนที่ 1 คิมแทฮยอนมาตรวจคนไข้ที่ชั้นวีไอพี ตนไช้กล่าวขอบคุณคิมแทฮยอนและแพทย์ฝึกหัด

보호자 1 : 문제가 있어요?? 수술을 잘 된거죠??

ญาติคนไข้ 1 : มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ? การผ่าตัดผ่านไปด้วยดีใช่ไหมคะ?

인턴의사 : 아예! 아직 경과를 지켜봐야겠지만 일단 위험한 고비는 넘겼습니다.

แพทย์ฝึกหัด : ครับ! ถึงแม้จะยังคงต้องคอยดูแลต่อไป แต่ตอนนี้ฟื้นชิตอันตรายแล้ว
ครับ

김태현 : 천운이셨습니다. 다행히 제가 원내에 있었길래 만정이지
하마터면 다행히 제가 다른 수술스케줄이 없어서 이 과장님과 호흡을
맞출수가 있었습니다. 참 다행이었죠.

คิมแทฮยอน : มันเป็นโชคชะตาครับ โชคดีมากๆที่ผมยังอยู่ที่โรงพยาบาล โชคดี
จริงๆครับที่ผมไม่มีผ่าตัดอื่นพอดี พอหัวหน้าอีเรียกก็มาได้ทันทีเลย โลงอกจริงๆครับ

보호자 2 : 정말 감사합니다.

ญาติคนไข้ 2 : ขอบคุณจริงๆครับ

จากตัวอย่างที่ 9 ทั้งญาติคนไข้ คิมแทฮยอน และแพทย์ฝึกหัดใช้รูปประโยคยกย่อง
แบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการเสมอ เพื่อแสดงความสุภาพต่อกันและกัน เนื่องจาก
เป็นคนที่ไม่ได้สนิทสนมกัน ญาติคนไข้ในชั้นวีไอพีถือเป็นลูกค้าสำหรับหมอ และหมอก็
เป็นคนที่ญาติคนไข้ให้ความเคารพจึงปรากฏรูปแบบประโยคเช่นในตัวอย่าง

4.2.3 สถานะทางสังคม

สถานะทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกใช้ภาษา เช่น ผู้ที่มีตำแหน่งต่ำกว่าใน
การสนทนากับผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่าจะต้องใช้คำสุภาพ ภรรยาควรใช้คำสุภาพกับสามี
(บางกรณีที่สามีภรรยามีอายุเท่ากัน เป็นเพื่อนกันมาก่อนอาจไม่ใช้คำสุภาพได้) ลูกควรใช้
คำสุภาพต่อพ่อแม่ เป็นต้น

เรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) มีความสัมพันธ์ของตัวละครหลายรูปแบบ
ให้ได้ศึกษา เช่น ความสัมพันธ์แบบสามีภรรยา ลูกกับพ่อแม่ รุ่นพี่รุ่นน้อง และเพื่อน

(ตัวอย่างที่ 10) จากเรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 7 เป็นบทสนทนาบโตะะ
อาหารของคิมอุซอลแะฮาโนรา มีความสัมพันธ์เป็นสามีภรรยา

김우철 : 내가 미리 시켰어. 오늘의 스페셜 메뉴로

คิมอุซอล : ผมสั่งไปให้แล้ว เมนูพิเศษของวันนี้

하노라 : 왜 이러세요?

ฮาโนรา : ทำไมทำอย่างนี้ล่ะคะ?

김우철 : 아. 사람 참! 점심 한끼 가지고 일단 먹고 이야기하지.

คิมอุซอล : อ่า.. เธอนี่จริงๆเลย! ตอนนี้ได้เวลาอาหารกลางวันแล้วไง อันต์บแรกกินก่อนแล้วค่อยคุยกัน

ฮาโนรา : 말씀 먼저 들을게요. 무슨 일로 보자고 하신 거예요?

ฮาโนรา : ฉันขอฟังเรื่องที่จะพูดก่อนค่ะ มีธุระอะไรถึงเรียกมาเจอกันหรือคะ?

คิมอุซอล : 내가 졌다고!

คิมอุซอล : ผมแพ้แล้ว!

ฮาโนรา : 네?

ฮาโนรา : คะ?

คิมอุซอล : 당신 그 지독한 미련에 김.우.철..두손 두발 다 들었어!

คิมอุซอล : ผมยอมแพ้กับความฝังใจที่รุนแรงของคุณที่มีต่อผม คิม อุ ซอลแล้ว

จากตัวอย่างที่ 10 ในการสนทนาคิมอุซอลมีสถานะเป็นสามีและมีอายุมากกว่าฮาโนราจึงใช้รูปลงท้ายไม่ยกย่องแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการผสมกัน ส่วนฮาโนรามีสถานะเป็นภรรยาและมีอายุน้อยกว่าจึงมีการยกย่องคิมอุซอลด้วยการเติมวิภาคติปัจจัย (으)시. หลังการกระทำของคิมอุซอล และใช้การลงท้ายประโยคยกย่องแบบไม่เป็นทางการ

(ตัวอย่างที่ 11) จากเรื่อง 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง) ตอนที่ 9 เหตุการณ์ในห้องครัวที่บ้านฮาโนรากำลังทำข้าวกล่อง อละคิมมินซูกำลังจะออกไปเรียน

คิมอุซอล : 아! 너? 도서관 안나갔냐? 지금 시간이 몇인데?

คิมอุซอล : อ้าว! แก? ยังไม่ไปห้องสมุดอีกหรือ? น้ำมันก็ไหมงก็ยามแล้ว?

คิมมินซู : 죄송합니다. 피곤해서 늦잠 잤어요.

คิมมินซู : ขอโทษครับ ผมเหนื่อยมากเลยตื่นสาย

คิมอุซอล : 니 나이가 몇인데 벌써 피곤해.

คิมอุซอล : อายุแก่เท่านี้เหนื่อยแล้วหรือ

ฮาโนรา : 혹시... 도시락 안필요하지? 주먹밥인데...

ฮาโนรา : ว่าแต่ว่า... ต้องการข้าวกล่องไหม? ข้าวปั้นนะ...

คิมมินซู : 가져갈게.

คิมมินซู : เดี่ยวเอาไปด้วย

하노라 : 어? 어... 자

ฮาโนรา : หืม? อ่า... นี่จ๊ะ

김민수 : 다녀오겠습니다.

คิมมินซู : ไปก่อนนะครับ

하노라 : 응.

ฮาโนรา : จ้า

김우철 : 그래.

คิมอุซอล : ดีแล้ว

จากตัวอย่างที่ 11 คิมอุซอลมีสถานะเป็นพ่อ เมื่อคุยกับลูกจึงใช้คำลงท้ายไม่ยกย่องแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการผสมกัน ส่วนคิมมินซูถึงแม้ว่าจะเป็นลูกแต่บางครั้งก็ไม่ใช้คำยกย่องกับแม่ทั้งหมด เนื่องจากความสนิทสนม แต่กับพ่อต้องยกย่องเสมอโดยกับแม่จะใช้รูปไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ และกับพ่อจะใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการผสมกัน

จากการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาและปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงความรู้สึกในภาษาเกาหลีพบว่า รูปแบบการใช้ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบททางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยสถานการณ์จะสามารถแบ่งได้เป็น สถานการณ์ที่เป็นทางการ และสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบ คือ อาวุโสเท่ากัน (ผู้ใหญ่ – ผู้ใหญ่), อาวุโสกว่า กับอาวุโสน้อยกว่า (ผู้ใหญ่ – เด็ก) และวัยเดียวกัน (เด็ก – เด็ก)

ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงความรู้สึก ได้แก่ เพศ อายุ และสถานะภาพทางสังคม ทั้งนี้เป็นเพราะว่า สังคมเกาหลีตั้งแต่โบราณให้ความสำคัญกับความอาวุโส ความสุภาพ และความกตัญญู อันเป็นผลมาจากความเชื่อในลัทธิขงจื้อซึ่งเคยมีอิทธิพลอย่างมากในเกาหลีสมัยโชซอน ความเชื่อนี้เป็นผลทำให้เกิดแบบแผนการใช้ชีวิต วัฒนธรรม หลักปฏิบัติในการใช้ชีวิตของคนเกาหลี ที่สำคัญส่งผลมาถึงการใช้ภาษา ทำให้ภาษาเกาหลีมีไวยากรณ์ คำศัพท์ที่ใช้แสดงความรู้สึก แต่ภาษาบางส่วนก็ได้เลือนหายจนไม่มีใช้ในปัจจุบัน ทำให้เห็นว่าความเชื่อต่างๆ เหล่านั้นก็ไม่ได้คงความเข้มข้นเหมือนดังสมัยก่อนแล้ว เนื่องจากเทคโนโลยีที่ก้าวไกล ความทันสมัย ทำให้คนเกาหลีในปัจจุบันทำ

อะไรด้วยความเร่งรีบ การใช้ไวยากรณ์ที่แสดงถึงสภาพที่มีความยุ่งยากซับซ้อน จากการศึกษาจึงพบว่าคนเกาหลีนิยมใช้รูปการลงท้ายประโยคแบบยกย่องแบบไม่เป็นทางการ เพราะง่ายไม่มีการแบ่งที่ซับซ้อน แต่ก็ยังคงสภาพอยู่

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษา เรื่อง “การศึกษาระดับความสุภาพในภาษาเกาหลี : กรณีศึกษาจาก ซีรีส์ทางโทรทัศน์” ผู้วิจัยทบทวนแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ข้อมูลกรณีศึกษา พบว่า กลวิธีการเปลี่ยนคำสุภาพในภาษาเกาหลีตามหลักไวยากรณ์ มีหลักใหญ่ๆ 3 ข้อ 1) การยกย่องประธาน/หัวเรื่องของประโยค 2) การยกย่องฝ่ายตรงข้าม/คู่สนทนา และ 3) การยกย่องโดยการใช้คำศัพท์พิเศษ

การยกย่องประธาน/หัวเรื่องของประโยคนั้น มีวิธีอยู่ 2 กลวิธี คือ การยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติมวิภาคิปัจจัย ‘-(으)시’ ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดง ใช้เมื่อพูดถึงคนหรือสิ่งของที่ต้องยกย่อง ไม่ว่าจะใช้ประโยครูปแบบใด การลงท้ายประโยคยกย่องหรือไม่ยกย่อง แต่เมื่อประธานของประโยคนั้นๆเป็นผู้ที่ต้องยกย่อง ก็ต้องเติมวิภาคิปัจจัย ‘-(으)시’ ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดงเสมอ วิธีที่ 2 ในการยกย่องประธานคือ การยกย่องประธานตามหลักไวยากรณ์ โดยการเติม/เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของคำในประโยคหลังคำศัพท์ที่จะยกย่อง ในการใช้ภาษาเกาหลี ตามหลักไวยากรณ์หลังคำนามจำเป็นต้องมีตัวช่วยเพื่อบอกหน้าที่ของคำนั้นๆ เช่น บอกประธาน กรรม เวลา สถานที่ เป็นต้น ในส่วนประธาน เมื่อประธานนั้นๆเป็นคนที่ต้องยกย่องก็มีคำช่วยที่ใช้แสดงหน้าที่ของประธานแบบยกย่องเช่นกัน โดยจะเปลี่ยนจาก 이/가 หรือ 은/는 เป็น 께서 แต่ในการใช้ในชีวิตประจำวันการเปลี่ยนหลายๆอย่างอาจจะยุ่งวุ่นวายเกินไป จึงพบว่าการยกย่องประธานนั้นสามารถยกย่องโดยการเติมวิภาคิปัจจัย ‘-(으)시’ ลงไปหลังรากศัพท์ในส่วนของภาคแสดง โดยไม่เปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของประธานให้เป็น 께서 ได้ แต่ไม่สามารถเปลี่ยนคำชี้แสดงหน้าที่ของประธานให้เป็น 께서 เพียงอย่างเดียวได้

การยกย่องฝ่ายตรงข้าม/คู่สนทนา ในรูปแบบนี้จะใช้โดยการคำนึงถึง ความอาวุโส อายุ ตำแหน่ง และสถานะภาพของคู่สนทนาเมื่อเปรียบเทียบกับสถานะของผู้พูด โดยมีการแบ่งเป็นระดับต่างๆ แบ่งได้ใหญ่ๆ 2 รูปแบบ คือ เป็นทางการ และไม่ใชทางการ รูปแบบเป็นทางการนั้น แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ยกย่องมาก ยกย่องปกติ ไม่ยกย่องปกติ และไม่ยกย่องมาก ซึ่งยกย่องมาก ใช้

กับคู่สนทนาที่ต้องยกย่องมาก โดยส่วนใหญ่จะใช้ในที่ทำงาน งานที่มีความเป็นทางการมากๆ ยกย่องปกติ นั้น นอกจากกรุปชักชวนที่มักจะใช้ร่วมกับรूपยกย่องมากแล้ว ไม่พบการใช้ในกรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่อง ไม่ยกย่องปกติก็ไม่พบตัวอย่างการใช้ในกรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่องเช่นกัน และไม่ยกย่องมาก รุปแบบนี้พบการใช้มากในหารพูดกันในกลุ่มเพื่อน ผู้ใหญ่พูดกับเด็ก เป็นการพูดแบบสบายๆ ให้ความรู้สึกสนิทสนม ส่วนแบบไม่เป็นทางการนั้นแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ยกย่อง และไม่ยกย่อง รุปแบบนี้เป็นรุปแบบที่พบมากในการพูดในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นรุปที่ไม่เป็นทางการมากเกินไป ถึงแม้จะเป็นรूपยกย่องก็ยังไม่ให้ความรู้สึกที่ไม่เป็นทางการเกินไป นอกจากนี้ยังมีการยกย่องคู่สนทนาโดยการยืมคำแสดงความเห็นด้วย จากการศึกษาสามารถแบ่งได้ 2 ระดับ คือ ยกย่องและไม่ยกย่อง โดยถ้าผู้ที่ถามคำถามเป็นคนที่ต้องยกย่องในการตอบในทางเห็นด้วยจะต้องตอบด้วย '네' แปลว่า 'ใช่' การตอบในทางปฏิเสธจะต้องตอบด้วย '아니요' แปลว่า 'ไม่ใช่' แต่ถ้าผู้ที่ถามเป็นคนไม่จำเป็นต้องยกย่อง การตอบในทางเห็นด้วยจะต้องตอบว่า '응' แปลว่า 'ใช่' การตอบในทางปฏิเสธจะต้องตอบด้วย '아니' แปลว่า 'ไม่ใช่' และสุดท้ายการยกย่องคู่สนทนาโดยการเปลี่ยนคำบุรุษสรรพนาม บุรุษสรรพนามที่ 1 ที่เป็นเอกพจน์ จะใช้ '저' แปลว่า 'กระผม/ดิฉัน' เมื่อเป็นพหูพจน์จะใช้ '저희' แปลว่า 'พวกเรา' แต่ถ้าผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกันถึงแม้ว่าจะเป็นคนที่ต้องยกย่องก็สามารถใช้ '나' และ '우리' จากการศึกษาเมื่อสังเกตอย่างละเอียดแล้ว '저, 저희' ไม่ได้เป็นคำยกย่องของ '나' แต่เป็นการที่ผู้พูดกดตัวเองให้ต่ำลงเพื่อยกย่องประธาน

การยกย่องโดยการยืมคำศัพท์พิเศษ นอกจากการยกย่องโดยการยืมไวยากรณ์ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังสามารถยกย่อง กดตัวเองให้ต่ำเพื่อยกย่องฝ่ายตรงข้าม หรือไม่ยกย่อง โดยการยืมคำศัพท์พิเศษอีกด้วย

นอกจากนี้ยังได้ศึกษารูปแบบการใช้ภาษาและปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงความรู้สึกในภาษาเกาหลี พบว่า 1) รูปแบบการใช้ภาษาจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในบริบทการสื่อสาร 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาแสดงความรู้สึกต่างๆ

รูปแบบการใช้ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในบริบทการสื่อสารนั้นแบ่งออกเป็นสถานการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สถานการณ์ที่แตกต่างกันไปการเลือกใช้ภาษาก็แตกต่างกัน โดยจากการศึกษาแบ่งออกเป็น สถานการณ์ที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ในสถานการณ์ที่เป็น

ทางการ เช่น ที่ประชุม ที่ทำงาน หน้าชั้นเรียน เป็นต้น สถานการณ์เหล่านี้จะต้องใช้คำที่สุภาพ จะพบการเปลี่ยนระดับความสุภาพในส่วนการลงท้ายประโยคให้กลายเป็นยกย่องแบบเป็นทางการ และยกย่องแบบไม่เป็นทางการ ส่วนสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการจะพบการเปลี่ยนการลงท้ายประโยคเป็นไม่ยกย่องมากแบบเป็นทางการ และไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของคู่สนทนาด้วย

การใช้ภาษาเกาหลีสิ่งที่สำคัญที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมากคือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เพราะในสังคมเกาหลีให้ความสำคัญกับระดับความอาวุโสเป็นอย่างมาก เมื่อพบกันครั้งแรกคนเกาหลีมักจะถามอายุ ตำแหน่ง สถานะทางสังคมต่างๆ เป็นอย่างแรกๆ เพื่อการเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมต่อคู่สนทนา เหตุผลหลักใหญ่ๆที่ทำให้สังคมเกาหลีเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับอายุและความอาวุโสมากเช่นนี้ก็คือ ความเชื่อตามลัทธิขงจื้อ แม้ว่าในปัจจุบันขงจื้อไม่ถือว่าเป็นศาสนาเหมือนในสมัยโชซอน และไม่ได้สำคัญกับชีวิตของคนเกาหลีรุ่นใหม่แล้ว แต่ขงจื้อก็ได้ฝังรากลึกจนกลายมาเป็นหลักปฏิบัติต่างๆในชีวิต เป็นวิถีชีวิต และวัฒนธรรม โดยการศึกษาได้แบ่งกลุ่มคนเป็น 3 คู่ คือ อาวุโสเท่ากัน (ผู้ใหญ่ – ผู้ใหญ่) คู่นี้สามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระ เพราะไม่มีความแตกต่างด้านอายุ แต่จะแปรผันไปตามสถานการณ์มากกว่า อาวุโสมากกว่า กับ อาวุโสน้อยกว่า (ผู้ใหญ่ – เด็ก) คู่นี้เห็นได้ชัดว่ามีความแตกต่างกันด้านความอาวุโส ทำให้ผู้ที่อาวุโสน้อยกว่าจะต้องใช้ระดับภาษาที่มีความสุภาพกับผู้ที่มีอาวุโสมากกว่า ในทางกลับกันผู้ที่อาวุโสมากกว่าสามารถใช้ภาษาในระดับใดก็ได้กับผู้ที่มีอาวุโสน้อยกว่า วัยเดียวกัน (เด็ก – เด็ก) ในวัยนี้การสื่อสารจะเป็นในรูปแบบที่มีความสบายๆ แสดงถึงความสนิทสนม จึงใช้ภาษาที่มีความสบาย ไม่มีการยกย่องใดๆ

นอกจากนี้ยังได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาแสดงความรู้สึกต่างๆ จากการศึกษาพบปัจจัยดังนี้ เพศ อายุ และสถานภาพทางสังคม เป็นปัจจัยที่ทำให้มีการเลือกการใช้ระดับภาษาที่แตกต่างกันออกไป เพศ พบว่า ผู้ชายมักจะใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการมากกว่าผู้หญิง ในขณะที่ผู้หญิงนิยมใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ อายุ พบว่าผู้ที่มีอายุน้อยเมื่อสื่อสารกันมักจะใช้ภาษาที่กระชับ สั้นๆ ทำให้นิยมใช้รูปไม่ยกย่องมากแบบเป็นทางการผสมกับไม่ยกย่องแบบไม่เป็นทางการ และยังใช้คำศัพท์พิเศษที่แสดงความไม่สุภาพมากอีกด้วย ในขณะที่ผู้ใหญ่จะใช้รูปสุภาพ เนื่องจากการใช้ชีวิตประจำวันจะต้องทำงานและพบปะผู้คนที่มีความอาวุโสที่แตกต่างกันมาก การใช้จึงแปรผันไปตามสถานการณ์ และสุดท้ายสถานะทางสังคม จากการศึกษาพบว่า คู่รักที่เป็นนักเรียนมักใช้ภาษาที่ไม่ยกย่อง แต่ในคู่รักวัยทำงานมักจะใช้ภาษาที่มีการยกย่อง

สรุปการใช้ความสุภาพในภาษาเกาหลีมีรูปแบบตามหลักไวยากรณ์ ผู้พูดต้องคำนึงถึงความอาวุโส อายุ สถานะภาพของคู่สนทนาเสมอ เพื่อเลือกระดับการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม เมื่อคู่สนทนามีความอาวุโสมากกว่าก็ควรใช้คำสุภาพเพื่อแสดงความเคารพ แต่ในทางกลับกันถ้าเป็นเพื่อนก็ควรใช้ภาษาที่สบายๆ ให้ความรู้สึกสนิทสนม จึงจะทำให้สามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากข้อมูลที่ศึกษาจากกรณีศึกษาทั้ง 3 เรื่อง ยังไม่สามารถวิเคราะห์ความสุภาพในภาษาเกาหลีได้ในบางส่วน ผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมจากการดูซีรีส์ย้อนยุค เรื่อง **대박** (สุดยอด) ซึ่งเป็นเรื่องราวในสมัยโชซอน ในสมัยของพระเจ้าชุกจง พบการใช้การลงท้ายรูปไม่ยกย่องปกติแบบเป็นทางการที่ไม่พบในการซีรีส์ทั้ง 3 เรื่องที่นำมาศึกษา ดังนี้

(ตัวอย่างที่ 1) จากเรื่อง **대박** (สุดยอด) เป็นบทสนทนายระหว่าง พระมเหสี (**황구어멈**) และพระสนมเอกชเว (**숙빈 최씨**) พระมเหสีเรียกสนมเอกชเวมาสอบถามเรื่องอาการป่วย และนำยาบำรุงมาให้

황구어멈 : 몸은 좀 괜찮는가?

พระมเหสี : อาการป่วยดีขึ้นแล้วใช่ไหม?

숙빈 최씨 : 예, 마마.

พระสนมเอกชเว : เพคะ

황구어멈 : 이 쪽으로 앉게. 몸에 좋은 약들은 준비했네.

พระมเหสี : มานั่งตรงนี้สิ ข้าเตรียมยาบำรุงชั้นดีไว้ให้เจ้า

숙빈 최씨 : 감사하옵니다.

พระสนมเอกชเว : ขอบพระทัยเพคะ

จากตัวอย่างที่ 1 พระมเหสีมีตำแหน่งที่สูงกว่าสนมเอก แต่สนมเอกก็เป็นยศที่สูงเช่นกัน มเหสีจึงใช้รูปไม่ยกย่องปกติแบบไม่เป็นทางการกับพระสนมเอกชเวในการสนทนา

การใช้รูปไม่ยกย่องปกติในปัจจุบันไม่นิยมใช้แล้ว นอกจากคนที่มีอายุมาก ทำให้พบการใช้ได้
เพียงแค้ในบทซีรีส์ย้อนยุคเช่นนี้เท่านั้น

และยังพบการใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการมากในผู้ชาย โดยเฉพาะอาชีพทหาร จากเรื่อง
태양의 후예 (ทนายทแห่งพระอาทิตย์) ซึ่งเป็นเรื่องที่พูดถึงเรื่องราวของทหารหน่วยรบพิเศษของ
เกาหลี ตัวเอกมีอาชีพเป็นทหาร ทำให้เห็นการสนทนาของทหารที่จะใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการ
เสมอ โดยเฉพาะตัวเองที่จะใช้รูปนี้แม้จะเป็นในชีวิตประจำวัน

(ตัวอย่างที่ 2) จากเรื่อง 태양의 후예 (ทนายทแห่งพระอาทิตย์) จากตอนที่คังโมยอง(ตัวเอกหญิง
มีอาชีพเป็นหมอ) ตื่นเข้ามาดูนายทหารวิ่งตอนเช้า ยูชีจิน(ตัวเอกชาย มีอาชีพเป็น
ทหาร มียศสูงที่สุดในค่าย)เข้ามาถามเกี่ยวกับการออกตรวจของทีมแพทย์ แต่คังโม
ยองไม่สนใจ

유시진 : 시끄러워서 못 주무신 모양입니다?

ยูชีจิน : คุณนอนไหมหลับเพราะเสียงดังใช่ไหมครับ?

강모연 : 죄송하지만 조금만 옆으로 비겨주실래요??

คังโมยอง : ขอโทษนะค่ะ แต่ช่วยถอยออกไปหน่อยได้ไหมคะ?

유시진 : 오늘 의료팀 예정 어떻게 됩니다까?

ยูชีจิน : วันนี้ตารางงานทีมแพทย์มีอะไรบ้างครับ?

강모연 : 낮 12 시 이전

คังโมยอง : ช่วงก่อนเที่ยงค่ะ

จากตัวอย่างที่ 2 ยูชีจินและคังโมยองมีอายุที่ไม่แตกต่างกันมาก เป็นคู่รักกัน รู้จัก
กันมานานแล้ว โดยปกติแล้วจะใช้เพียงรูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการ จากตัวอย่างคังโมยอง
ใช้รูปยกย่องแบบไม่เป็นทางการคนเดียว แต่ยูชีจินใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการ ทำให้เห็นว่า
ผู้ชายที่มีอาชีพเป็นทหารมักจะใช้รูปยกย่องแบบเป็นทางการเสมอ

จากการวิเคราะห์ ทำให้อภิปรายผลได้ว่า การเลือกใช้ระดับความสุภาพ แม้ว่าในทฤษฎีจะมีการพูดถึง แต่ในชีวิตประจำวัน ในการแบ่งระดับความสุภาพแบบเป็นทางการ การยกย่องปกติ และไม่ยกย่องปกติ มีคนใช้เป็นส่วนน้อย นอกจากนี้ยังพบว่าเพศ และอาชีพก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการเลือกใช้รูปแบบการลงท้ายของคำ การเลือกใช้ระดับความสุภาพของภาษา และจากการศึกษาทั้งหมด ทำให้ตระหนักว่า การเรียนภาษาเกาหลีนั้นจำเป็นต้องเข้าใจทั้งด้านไวยากรณ์ และด้านวัฒนธรรมควบคู่กันไป เพื่อที่จะเข้าใจ และใช้ภาษาเกาหลีได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นธรรมชาติแบบคนเกาหลีให้ได้มากที่สุด

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาไทย

- กัลยา ดิงศภักดิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2529). “การใช้คำเรียกขานในภาษาไทย สมัยกรุงรัตนโกสินทร์.” รายงานผลการวิจัยโครงการไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษดาวรรณ หงส์ลดาธรรม์ และธีรนุช โชคสุวณิช. (2551). **วจนปฏิบัติศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คูซานางิ, ยูตากะ. (2552). เคโกะ ภาษาสุภาพเพื่อเข้าสู่สังคมญี่ปุ่น. แปลจาก Keigo Native ni Narou!! โดย เสาวรีย์ นากางาวา. กรุงเทพฯ: ภาษาและวัฒนธรรม.
- เซ, ชางชอง. (2549). **ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีเบื้องต้น**. ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง .
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ. (2553). **ภาษากับการสื่อสาร**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดำรงค์ ฐานดี(2547). สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี. พิมพ์ครั้งที่ 2 ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- สาธารณรัฐเกาหลี, สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล. (2537). **ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี**. กรุงเทพฯ: สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี ร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสมพิทยา คงตระกูล. (2539). “การจำแนกความต่างตามเพศในการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความรู้สึกของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2536). **ภาษาศาสตร์สังคม**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาต่างประเทศ

김정숙, 박동호, 이병규, 이해영, 정희정, 최정순, 허용. (2005). **외국인을 위한 한국어**

문법 1. 국립국어원. 서울: 커뮤니케이션북스.

이관규. (2005). **국어 교육을 위한 국어 문법론.** 파주: 집문당.

ข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2015). ภาษาเกาหลี. เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม. เข้าถึงได้จาก

<https://th.wikipedia.org/wiki/ภาษาเกาหลี>

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). สถานการณ์. เข้าถึงเมื่อ 20 เมษายน. เข้าถึงได้จาก

<http://www.royin.go.th/?knowledges=สถานการณ์-๑-กันยายน-๒๕๕๔>

Abi's Blog. (2554). ลักษณะของภาษาเกาหลี. เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม. เข้าถึงได้จาก

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=abiabi&month=09->

[2010&date=24&group=9&gblog=5](http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=abiabi&month=09-2010&date=24&group=9&gblog=5)

จันทร์เพ็ญ คักดีชัยเจริญกุล. (2553). “การศึกษารูปแบบและปัจจัยในการปรับระดับความสุภาพขณะ

สนทนาภาษาญี่ปุ่นของชาวไทยผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับชาวญี่ปุ่น.” วิทยานิพนธ์

การศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นศึกษา ภาควิชา

ภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. เข้าถึงเมื่อ 31 กันยายน

2558. ฐานข้อมูลงานวิจัย <http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=>

[show&browse_type=title&titleid=199105&query=%A4%C7%D2%C1%CA%](http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=199105&query=%A4%C7%D2%C1%CA%)

[D8%C0%D2%BE&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-11-](http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=199105&query=%A4%C7%D2%C1%CA%D8%C0%D2%BE&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-11-)

[17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_i](http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=199105&query=%A4%C7%D2%C1%CA%D8%C0%D2%BE&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-11-17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_i)

[d=2&maxid=9](http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=199105&query=%A4%C7%D2%C1%CA%D8%C0%D2%BE&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-11-17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=2&maxid=9)

ซอนเคียง ฮัน. (2546). “การศึกษาเปรียบเทียบความหมายและวิธีการใช้คำหลังกริยาในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี.” การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เข้าถึงเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2558. ฐานข้อมูลงานวิจัย http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=217072&query=%C0%D2%C9%D2%E0%A1%D2%CB%C5%D5&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-1117&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=6&maxid=16

ณองส์ ฮวัน ซิ่ง. (2535). “การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลี.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. เข้าถึงเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2558. ฐานข้อมูลงานวิจัย http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=252530&query=%C0%D2%C9%D2%E0%A1%D2%CB%C5%D5&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-11-17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=8&maxid=16

ตรรกวิทย์ มิ่งขวัญ. (2552). “ความเข้าใจและทัศนคติเกี่ยวกับภาษาสุภาพรूपยกย่องและรูปถ่อมตนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยหลังการเรียนรู้ระดับขั้นต้น.” วิทยานิพนธ์การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นศึกษา ภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. เข้าถึงเมื่อ 31 กันยายน 2558. ฐานข้อมูลงานวิจัย http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=196614&query=%A4%C7%D2%C1%E0%A2%E9%D2%E3%A8%E1%C5%D0%B7%D1%C8%B9%A4%B5%D4%E0%A1%D5%E8%C2%C7%A1%D1%BA%C0%D2%C9%D2%CA%D8%C0%D2%BE%C3%D9%BB%C2%A1%C2%E8%CD%A7%E1%C5%D0%C3%D9%BB%B6%E8%CD%C1%B5%B9%A2%CD%A7%BC%D9%E9%E0%C3%D5%C2%B9%C0%D2%C9%D2%AD%D5%E8%BB%D8%E8%B9%AA%D2%C7%E4%B7%C2&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-11-17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=16&maxid=16

r_by=&order_type=&result_id=1&maxid=1

ประจวบ ยืนเสน. (2548). “การแสดงความสุภาพในภาษาเกาหลี.” วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ . มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. เข้าถึงเมื่อ 31 กันยายน 2558. ฐานข้อมูลงานวิจัย [http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=s
how&browse_type=title&titleid=251168&query=%C0%D2%C9%D2%E0%A
1%D2%CB%C5%D5&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-0000&d_end=2558-
11-17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&re
sult_id=7&maxid=16](http://tdc.thailis.or.th/tdc//browse.php?option=s
how&browse_type=title&titleid=251168&query=%C0%D2%C9%D2%E0%A
1%D2%CB%C5%D5&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-0000&d_end=2558-
11-17&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&re
sult_id=7&maxid=16)

ภาคผนวก

เรื่องย่อซีรีส์ที่นำมาเป็นกรณีศึกษา

เรื่องที่ 1 학교 2015 (โรงเรียน 2015)

ละครที่บอกเล่าเรื่องราวของนักเรียนในยุคสมัยใหม่(2015) เล่าเรื่องราวเด็กผู้หญิงฝาแฝดที่ผลัดพลัดจากกันตั้งแต่เด็ก อีอินปีเป็นเด็กที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เธอถูกกลุ่มเพื่อนล้งแก วันหนึ่งหลังจากที่ฟื้นขึ้นมาจากอุบัติเหตุและต้องพบว่าตัวเองจำอะไรไม่ได้เลย และกลับไปโรงเรียนมัธยมเซกัง โรงเรียนหรูในกังนัมเพื่อจะรื้อฟื้นความทรงจำ แต่นั่นก็ทำให้เธอพบกับความลับบางอย่าง ในโรงเรียนแห่งนี้ ด้านโกอินบยอลเด็กสาวมั่นใจแห่งโรงเรียนเซกังกลับหายตัวไปหลังจากการไปทัศนศึกษา

ซีรีส์เรื่องนี้เหล่าถึงเรื่องราวชีวิตวัยเรียนของเด็กเกาหลีในสมัยใหม่ที่ต้องพบเจอกับแรงกดดันต่างๆรอบตัว ทั้งการเรียนที่เข้มข้น เพื่อนที่คอยจับผิดและกลั่นแกล้ง และพ่อแม่ที่คาดหวังกับลูกๆมากเกินไป ทำให้เรื่องนี้สะท้อนเรื่องราวสังคมเกาหลีในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

ตัวละครหลัก

1. โกอินบยอล เด็กสาวมั่นใจ เรียนเก่ง เป็นที่จับตามองของทุกคนในโรงเรียนเซกัง
2. อีอินปี เด็กสาวจากบ้านเด็กกำพร้า ใจดี เป็นพี่ใหญ่แห่งบ้านเด็กกำพร้า แต่เพราะความใจดีชอบช่วยเหลือทำให้เธอโดนเพื่อนแกล้ง
3. อีฮานี นักเรียนโรงเรียนเซกัง เป็นนักว่ายน้ำทีมชาติ เป็นเพื่อนสมัยเด็กของโกอินบยอล
4. คงแทกวาง เด็กนักเรียนหลังห้อง ไม่สนใจเรียน ทำตัวเหมือนเด็กมีปัญหา เป็นลูกของผู้บริหารโรงเรียนเซกัง
5. ปาร์คมินจุน หัวหน้าห้อง โดนแม่กดดันเรื่องการเรียนมาตลอด แต่ไม่เคยชนะโกอินบยอล
6. คังโซยอง เป็นลูกอัยการ เป็นลูกคุณหนู เคยแกล้งอีอินปีจนอีอินปีคิดฆ่าตัวตาย
7. คิมจุนซอก เป็นครูประจำชั้น

เรื่องที่ 2 용팔이 (หมอลือคนผู้เก่งกาจ)

คิมแทชยอนเป็นศิษย์แพทย์ที่เก่งคนหนึ่งในโรงพยาบาล แต่มีปัญหาทางการเงินเนื่องจากสุขภาพของน้องสาวจึงทำให้ต้องใช้เงินจำนวนมากในการรักษา และเมื่อตกเป็นหนี้เขาจึงใช้นามแฝงว่า ‘ยงพัล’ และเริ่มเป็นหมอที่ปรึกษาที่บ้านของพวกอาชญากรเพื่อแลกกับเงินก้อนโต เขาได้เข้าไปผัวพันกับธุรกิจชั้นวีไอพีของโรงพยาบาลทำให้ได้ไปเจอกับฮันยอจินที่นอนเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่ในเขตต้องห้ามของชั้นวีไอพี ฮันยอจินเป็นลูกสาวของเจ้าของบริษัทยักษ์ใหญ่ โรงพยาบาลก็เป็นหนึ่งในเครือของบริษัท ทำให้ทุกคนต่างแย่งกันควบคุมบริษัทแห่งนี้ ฮันยอจินถูกพี่ชายต่างแม่แย่งตำแหน่งและทำให้เธอกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา ฮันยอจินขอให้คิมแทชยอนช่วยตนแก้แค้น ทั้งคู่จึงรวมฝ่าฟันอุปสรรคและได้รักกัน

ซีรีส์เรื่องนี้เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นบทบาทของวัยทำงาน การทำงานในบริษัท การแก่งแย่งชิงดีกันระหว่างคนในที่ทำงาน การนับถือระดับต่างๆในที่ทำงาน รวมไปถึงมารยาทในที่ทำงาน จึงทำให้เห็นสังคมการทำงานของคนเกาหลี

ตัวละครหลัก

1. คิมแทชยอน หมอลือหนุ่มที่มีความสามารถ แต่เบื้องหลังเป็นหมอลือคนที่รับรักษาพวกนักเลงนอกสถานที่
2. ฮันยอจิน ลูกสาวประธานบริษัทยักษ์ใหญ่ ถูกพี่ชายทำให้กลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา จึงหาทางแก้แค้น
3. ฮันโทจุน พี่ชายต่างแม่ของฮันยอจิน ถูกพ่อกดดัน และขาดความรัก จึงเกลียดฮันยอจิน
4. อีแฮยอง ภรรยาของฮันโทจุน ถูกบังคับให้แต่งงานกับฮันโทจุน จึงทำตัวเป็นคุณนายฟุ่มเฟือยไปวันๆ

เรื่องที่ 3 두 번째 스물살 (อายุ 20 อีกครั้ง)

เรื่องราวของแม่บ้านวัย 38 ปี ฮาโนรา ที่ตัดสินใจกลับไปเรียนและใช้ชีวิตด้วยมหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก หลังจากเป็นแม่บ้าน เธอแต่งงานตั้งอายุ 19 และเป็นแม่บ้านมาเกือบ 20 ปี ทำให้ไม่มีโอกาสได้ใช้ชีวิตแบบวัยรุ่นนั้ไป เธอมีลูกชายอายุ 20 ปีหนึ่งคนคือ คิมมินซูและแฟนสาว โอฮเยมิ โดยที่ทั้ง

สามี คิมอุซอลและรักแรกของเธอซาฮยอนซอกต่างก็เป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งนั้น ทำให้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของเธอต้องอยู่อย่างหลบๆซ่อนๆ เพื่อไม่ให้สามีและลูกต้องลำบากใจ อีกทั้งการใช้ชีวิตที่มหาวิทยาลัยในวัย 38 ปีก็ไม่ใช่ว่าจะง่าย ๆ เธอถูกแบ่งแยกจากเพื่อนๆ และรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัย และการใช้ชีวิตของเด็กวัยรุ่นที่แตกต่างจากรุ่นของเธอเป็นอย่างมาก แต่ซาฮยอนซอกที่ยังคงหลงรักเธอยู่ก็คอยช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ทำให้การเรียนในมหาวิทยาลัย ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและลูกเป็นไปในทางที่ดีขึ้น

เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว การแต่งงานเร็วเกินไป ความสัมพันธ์และระบบรุ่นพี่รุ่นน้องในมหาวิทยาลัยของเกาหลี

ตัวละครหลัก

1. ฮาโนรา หญิงวัย 38 ที่แต่งงานเร็วทำให้เธอหมดโอกาสในการใช้ชีวิตวัยรุ่น การไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยทำให้สามีของเธอขอหย่าด้วยเหตุผลที่ว่าคุยกันไม่รู้เรื่อง
2. ซาฮยอนซอก เพื่อนสมัยมัธยมของฮาโนรา แอบชอบฮาโนรามาดังแต่เด็กแต่ไม่มีโอกาสได้บอก
3. คิมอุซอล สามีของฮาโนรา อาชีพเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัย แอบคบหากับศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน
4. คิมมินซู ลูกชายของฮาโนราและคิมอุซอล เป็นเด็กเรียนดี ตั้งใจเรียน เพราะพ่อกดดันสูง ความสัมพันธ์กับแม่ไม่ค่อยดี เพราะคิดว่าแม่ไม่มีการศึกษา
5. คิมฮยอนมี แฟนของคิมมินซู เพื่อนรวมอกกับฮาโนรา

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวมณีนดา แทนมณี
วัน เดือน ปีเกิด	29 ธันวาคม พ.ศ.2535
ที่อยู่	154/2 ม.10 ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา 18270

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2553	จบการศึกษาชั้นมัธยมจากโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
พ.ศ.2558	สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกเอเชียศึกษา จากมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม